ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗΣ ΣΑΤΙΡΑΣ

Παράξενες ιστορίες από το παρόν και το μέλλον. Ιστορίες που θα σας κάνουν να γελάσετε αλλά και να προβληματιστείτε πολύ σοβαρά.

Ιστορίες καθημερινής τρέλας και καθημερινής αλλοτρίωσης, μέσα σ' έναν κόσμο που συμπεριφέρεται όλο και πιο παράξενα, σαν κάποιος ήρεμος άνθρωπος που το μάτι του αρχίζει να γυαλίζει, καθώς οι καταστάσεις τον ωθούν στο έγκλημα. Ένα έγκλημα για το οποίο κάποιοι άλλοι είναι οι ηθικοί αυτουργοί. Μήπως είστε κι εσείς ανάμεσά τους;

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗΣ ΣΑΤΙΡΑΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗΣ ΣΑΤΙΡΑΣ

Εισαγωγή - Μετάφραση - Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΩΡΟΡΑ: βιβλία τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗΣ ΣΑΤΙΡΑΣ

19

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗΣ ΣΑΤΙΡΑΣ

Εισαγωγή - Μετάφραση - Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 18ο

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ:
ΒΙΒΛΙΟ 1ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 2ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 3ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΑΠΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ
ΒΙΒΛΙΟ 4ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 5ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΕΤΑΛΛΟ
ΒΙΒΛΙΟ 6ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 7ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 8ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΑΛΛΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 9ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΟΝΕΙΡΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 10ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 11ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΕ ΓΕΛΙΟ
ΒΙΒΛΙΟ 12ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΗΡΩΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 13ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ
ΒΙΒΛΙΟ 14ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΕΡΑΤΑ
ΒΙΒΛΙΟ 15ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΧΘΡΙΚΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 16ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 17ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΚΘΟΥΛΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 18ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 19ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗΣ ΣΑΤΙΡΑΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗΣ ΣΑΤΙΡΑΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΡΑ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

Θεοφάνης Ιγνατίου και ΣΙΑ Ο.Ε.,
Μαυρομιχάλη 11, Αθήνα, Τ.Κ. 106 79
Τηλ. 36.35.025

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Οι λέξεις *σάτιρα* και *σατιρικός* δεν προέρχονται, όπως πολλοί νομίζουν, από το ελληνικό «σάτυρος», αλλά από τη λατινική λέξη *satura*, που σημαίνει σε ελύθερη απόδοση «γεμάτος με ποικίλα πράγματα». Το λογοτεχνικό αυτό είδος προέρχεται από τη ρωμαϊκή εποχή και η ονομασία του αντικατοπτρίζει την ασύνδετη ποικιλία τόσο του περιεχομένου όσο και της μορφής του. Τι πιο ταιριαστός, λοιπόν, επιθετικός προσδιορισμός για μια ανθολογία, έστω κι αν αυτή ανήκει στο «περιθωριακό», για πολλούς, είδος της επιστημονικής φαντασίας.

Οι ιστορίες αυτού του βιβλίου, όπως και κάθε σωστή σάτιρα άλλωστε, δεν έχουν σκοπό να σας κάνουν να ξεκαρδιστήτε στα γέλια, αν και μερικά σημεία τους μπορεί να σας κάνουν να φτάσετε ακόμα και σ'αυτό. Αντίθετα, κάποια άλλα ίσως να κάνουν την καρδιά σας να σφιχτεί. Ανήκουν στο είδος της λεγόμενης «ειρωνικής» σάτιρας, που σε αντίθεση με την πιο σκληρή και άμεση αδελφή της, προσπαθεί να δείξει τα κακώς κείμενα με τέτοιο τρόπο ώστε ο σατιριζόμενος —στη δική μας περίπτωση όλη η ανθρώπινη κοινωνία— να αναγνωρίσει μέσα από εύθυμες και ανάλαφρες καταστάσεις τα λάθη του και τον στραβό δρόμο που ακολουθεί.

Μέσα στο άγχος και την αβεβαιότητα που σήμερα κυριεύει τον κόσμο, η επιστημονική φαντασία ίσως να είναι το καλύτερο μέσο για σάτιρα. Ασχολείται με αυτό που απασχολεί περισσότερο από κάθε άλλο τι τον σύγχρονο άνθρωπο: το μέλλον. Ένα μέλλον που στην εποχή μας προσφέρει ένα φόβο ξεχωριστό: τον φόβο ότι μπορεί να μην έρθει ποτέ. Ο άνθρωπος τις τελευταίες δεακετίες εναντιώθηκε στη φύση περισσότερο από κάθε άλλη φορά στη γνωστή ιστορία του και η φύση φαίνεται να είναι έτοιμη να αντεπιτεθεί. Ευτυχώς, η ελπίδα δεν έχει σβήσει. Σήμερα, περισσότερο από ποτέ, ξεχωρίζουν άνθρωποι με φώτιση και συνειδητότητα, που ο καθένας με τον τρόπο του προσπαθεί να ανατρέψει τη ροή του ποταμού που μας παρασύρει προς τον καταρράκτη. Ένα από τα μέσα που χρησιμοποιούν μερικοί είναι και ο γραπτός λόγος.

Οι ιστορίες, λοιπόν, που θα ακολουθήσουν, ίσως να σας κάνουν περισσότερο να προβληματιστείτε παρά να ευθυμήσετε. Αυτός, άλλωστε, καθώς είπαμε, είναι κι ο σκοπός της σάτιρας. Γελώντας με την αλλοτρίωση που μας προκαλούν η ρύπανση του περιβάλλοντος, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, οι διαφημίσεις ή η εξαρτησή μας από τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές, μπορούμε συγχρόνως και να αναλογιστούμε τους τρόπους με τους οποίους μπορούμε να εναντιωθούμε στην αλλοτρίωση αυτή και τους τρόπους για να βρεθούμε πέρα και πάνω από εκείνη.

Έχουμε άμεση ανάγκη από ψυχαγωγία σε μια τόσο καταθλιπτική εποχή όπως η δική μας και η σατιρική επιστημονική φαντασία είναι ένας θαυμάσιος τρόπος για να ψυχαγωγηθούμε με την κυριολεκτική έννοια του όρου, να βελτιώσουμε, δηλαδή, τον ψυχικό μας κόσμο ενώ διασκεδάζουμε.

Θωμάς Μαστακούρης

ΤΟ ΠΕΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΑΛΟΓΟΥ

του Λάρι Νίβεν

Ο Λάρι Νίβεν δεν χρειάζεται καμιά ιδιαίτερη παρουσίαση για τους λάτρεις της επιστημονικής φαντασίας. Έχει κερδίσει παγκόσμια αναγνώριση και πολλά βραβεία με μυθιστορήματα «σκληρής» επιστημονικής φαντασίας όπως τα Ringworld, Lucifer's Hammer, Dream Park και πάρα πολλά ακόμα. Ωστόσο, όπως θα φανεί μ' αυτό εδώ το διήγημα, είναι ικανότατος και στη σατυρική επιστημονική φαντασία, γράφοντας όχι απλά με χιούμορ αλλά, όπως είναι πια απαραίτητο στις μέρες μας, και με οικολογική συνειδητότητα.

Τα ταξίδια στο χρόνο είναι κάτι που πάντα γοήτευε τον άνθρωπο και αποτελεί κυρίαρχο θέμα σε πολλές ιστορίες ε.φ. Άλλοι καταφέρνουν να τα περιγράψουν με τρόπο πιστευτό κι άλλοι εντελώς παράλογα. Το επίκεντρο, όμως, της ιστορίας που θα ακολουθήσει βρίσκεται αλλού, όπως θα δείτε κι απ' το τέλος της. Έχουμε συνηθίσει να σκεφτόμαστε το χρόνο σαν μια απέραντη ευθεία γραμμή μ' εμάς σε κάποιο σημείο της, αλλά τελικά μπορεί να χρειάζεται κι άλλες διαστάσεις για να οριστεί. Μια απ' αυτές ίσως να είναι η φαντασία του ανθρώπου.

Θ.Μ.

Ήταν το έτος 750 π.Α. (Πρό της Ατομικής Εποχής) ή 1200 μ.Χ. (Μετά Χριστόν). Ο Χάνβιλ Σβετζ βγήκε έξω από τον κλωβό προέκτασης και κοίταξε γύρω του.

Για τον Σβετζ, η ατομική βόμβα είχε ηλικία χιλίων εκατό ετών και το άλογο είχε εκλείψει πριν από χίλια χρόνια. Αυτό ήταν το πρώτο του ταξίδι στο παρελθόν. Η εκπαίδευσή του, φυσικά, δεν μετρούσε. Δεν περιλάμβανε πραγματικό ταξίδι μέσα στο χρόνο, κάτι που κόστιζε αρκετά εκατομμύρια πιστωτικές μονάδες κάθε φορά. Ένιωθε κάπως ζαλισμένος από τις παράξενες βαρυτικές παρενέργειες του ταξιδιού μέσα στο χρόνο. Ένιωθε μεθυσμένος από τον αέρα της προ-βιομηχανικής εποχής και τη δική του αίσθηση του πεπρωμένου, αν και, ταυτόχρονα, δεν ήταν ιδιαίτερα πεπεισμένος πως είχε πάει πουθενά.

Δεν είχε μαζί του το τουφέκι με το αναισθητικό. Είχε έρθει να βρει ένα άλογο, αλλά δεν περίμενε να βρει κάποιο αμέσως μπροστά του. Πόσο μεγάλο ήταν ένα άλογο; Πού μπορούσε να τα βρει κανείς; Το Ινστιτούτο είχε ελάχιστα στοιχεία να του δώσει: Λίγες φωτογραφίες από ένα παιδικό βιβλίο που είχε διασωθεί κι έναν παλιό θρύλο που δεν μπορούσε κανείς να εμπιστευτεί και που έλεγε πως το άλογο κάποτε χρησίμευε σαν ένα είδος ζωντανού μεταφορικού μέσου!

Σε μια άδεια χώρα, κάτω από έναν συννεφιασμένο ουρανό, ο Σβετζ στηρίχτηκε με το ένα χέρι στην καμπυλωτή πλευρά του κλωβού προέκτασης. Το κεφάλι του γύριζε. Χρειάστηκε αρκετά δευτερόλεπτα για να συνειδητοποιήσει πως κοιτούσε ένα άλογο.

Στεκόταν πέντε μέτρα μακριά του, κοιτάζοντας τον Σβετζ με μεγάλα πανέξυπνα καστανά μάτια. Ήταν πολύ μεγαλύτερο απ' ό,τι περίμενε. Επιπλέον, το άλογο στο βιβλίο με τις εικόνες είχε ένα γυαλιστερό καφετί δέρμα και μια κοντή χαίτη, ενώ το ζώο που τώρα έβλεπε ο Σβετζ ήταν κατάλευκο, με μια χαίτη που ανέμιζε σαν τα μακριά μαλλιά μιας γυναίκας. Υπήρχαν και άλλες διαφορές... Δεν είχε όμως σημασία. Το ζώο έμοιαζε πάρα πολύ μ' αυτό του βιβλίου για να είναι οτιδήποτε άλλο εκτός από άλογο.

Στον Σβετζ φαινόταν ότι το άλογο τον παρακολουθούσε λες και περίμενε απ' αυτόν να καταλάβει τι γινόταν. Ύστερα, ενώ ο Σβετζ έχασε ακόμα περισσότερο χρόνο με το ν' αναρωτιέται γιατί δεν κρατούσε το όπλο με το αναισθητικό, το άλογο γέλασε, έστριψε και απομακρύνθηκε με εκπληκτική ταχύτητα.

Ο Σβετζ άρχισε να ριγεί. Κανείς δεν τον είχε προειδοποιήσει ότι το άλογο μπορεί να είναι έλλογο! Κι όμως, το κοροϊδευτικό γέλιο του αλόγου είχε ακουστεί πολύ ανθρώπινο.

Τώρα ήταν σίγουρος. Είχε μεταφερθεί στο απώτατο παρελθόν.

Ακόμα και το άλογο δεν ήταν τόσο πειστικό όσο η κενότητα που άφησε πίσω του. Πουθενά ουρανοξύστες δεν έξυναν τον ορίζοντα. Πουθενά εναέριες ράγες δεν διέσχιζαν τον ουρανό. Ο κόσμος ήταν γεμάτος από δέντρα, λουλούδια και χορτάρι, χωρίς την παρουσία του ανθρώπου.

Η σιωπή ήταν αφόρητη. Ο Σβετζ ένιωθε σαν να είχε κουφαθεί. Δεν είχε ακούσει κανέναν άλλο ήχο από τη στιγμή που γέλασε το άλογο. Στο έτος 1100 μ.Α. δεν θα μπορούσες να βρεις τέτοια σιωπή πουθενά πάνω στη Γη. Ο Σβετζ αφουγκράστηκε και συνειδητοποίησε τελικά πως είχε φτάσει στη Βρετανία πριν από τον ερχομό του πολιτισμού. Είχε ταξιδέψει μέσα στο χρόνο.

Ο κλωβός προέκτασης ήταν το τμήμα της μηχανής του χρόνου που έκανε το ταξίδι. Είχε τη δική του παροχή αέρα, πράγμα που ήταν απαραίτητο καθώς ταξίδευε μέσα στο χρόνο, αλλά όχι εδώ. Εδώ, ο αέρας δεν είχε ποτέ μολυνθεί από ατομικά απόβλητα και τις αναθυμιάσεις του κάρβουνου, των υδατανθράκων, του καπνού, του ξύλου...

Τώρα, υποχωρώντας πανικόβλητος από τον κόσμο του παρελθόντος μέσα στον κόσμο του κλωβού προέκτασης, ο Σβετζ άφησε, παρ' όλα αυτά, την πόρτα ανοιχτή πίσω του.

Ένιωσε καλύτερα μέσα στον κλωβό. Απ' έξω υπήρχε ένας ανεξερεύνητος πλανήτης που ήταν επικίνδυνος λόγω της άγνοιάς του. Μέσα στον κλωβό, δεν ήταν διαφορετικά από μια εκπαιδευτική αποστολή. Ο Σβετζ είχε περάσει εκατοντάδες ώρες σ' ένα λεπτομερές αντίτυπο αυτού του κλωβού, όπου ένα κομπιούτερ έλεγχε τα καντράν. Το σύστημα είχε ακόμα και τεχνητή βαρύτητα για να δημιουργεί εξομοίωση των παράξενων παρενεργειών της κίνησης μέσα στο χρόνο.

Τώρα πια, το άλογο θα είχε ξεφύγει. Ήξερε, όμως, το μέγεθός του και ήταν σίγουρος πως υπήρχαν άλογα στην περιοχή. Έπρεπε να πιάσει δουλειά...

Ο Σβετζ πήρε το όπλο με το αναισθητικό από το σημείο που κρεμόταν στον τοίχο. Το γέμισε μ' αυτό

που πίστευε πως ήταν το κατάλληλο μέγεθος διαλυτής κρυσταλλικής αναισθητικής βελόνας. Το κουτί περιείχε αρκετά διαφορετικά μεγέθη, το μικρότερο από τα οποία θα μπορούσε να ρίξει αναίσθητη μια νυφίτσα, ενώ το μεγαλύτερο θα μπορούσε να κάνει το ίδιο για έναν ελέφαντα. Έριξε το όπλο στον ώμο και σηκώθηκε.

Ο κόσμος γύρω του έγινε γκρίζος. Ο Σβετζ πιάστηκε από έναν τοίχο για να μην πέσει.

Ο κλωβός είχε σταματήσει να κινείται πριν από είκοσι λεπτά. Αποκλείεται να ήταν ακόμα ζαλισμένος! Ωστόσο, το ταξίδι ήταν μεγάλο. Ποτέ πριν το Ινστιτούτο Διαχρονικών Ερευνών δεν είχε στείλει έναν κλωβό πέρα από το έτος 0 μ.Α. Σ' όλη τη διαδρομή, η βαρύτητα τραβούσε ομοιόμορφα τη μάζα του Σβετζ προς τον ομφαλό του...

Όταν το κεφάλι του καθάρισε, στράφηκε προς κάποια άλλα όργανα που ήταν προσαρμοσμένα στον τοίχο.

Το ραβδί πτήσης ήταν ένας συνδυασμός μιας γεννήτριας άνωσης και μιας μονάδας ισχύος, προσαρμοσμένων σ' ένα στύλο ενάμισι μέτρου, μ' ένα δακτυλίδι ελέγχου στο ένα άκρο, ένα πλέγμα εξατμίσεων στο πίσω μέρος και ένα μικρό κάθισμα με ζώνη ασφαλείας στη μέση του. Συμπαγές ακόμα και για την εποχή του Σβετζ, το ραβδί αυτό ήταν ένα απομεινάρι της διαστημικής τεχνολογίας.

Ωστόσο, και πάλι ζύγιζε δεκαπέντε κιλά με τη μηχανή σβησμένη. Χρειάστηκε να βάλει όλη του τη δύναμη για να το ξεκολλήσει από τη θέση του. Ο Σβετζ ένιωσε πολύ αδύναμος. Έσκυψε να σηκώσει το ραβδί και ξαφνικά κατάλαβε πως ήταν έτοιμος να λιποθυμήσει.

Πάτησε το κουμπί που έκλεινε την πόρτα και σωριάστηκε στο πάτωμα.

«Δεν ξέρουμε πού ακριβώς πάνω στη Γη θα καταλήξεις», του είχε πει ο Ρα Τσεν. Ο Ρα Τσεν ήταν ο διευθυντής του Ινστιτούτου Διαχρονικών Ερευνών. Ήταν μεγαλόσωμος, πλαδαρός, με υπερβολικά τονισμένα χαρακτηριστικά και μια μόνιμη έκφραση αποδοκιμασίας. «Αυτό συμβαίνει επειδή δεν μπορούμε να εστιάσουμε το μηχάνημα σε μια συγκεκριμένη μέρα, ούτε καν σ' ένα συγκεκριμένο έτος. Δεν πρόκειται να υλοποιηθείς κάτω από το έδαφος ή μέσα σε κάποιο αντικείμενο, επειδή θα το εμποδίσουν οι παράμετροι της ενέργειας. Αν εμφανιστείς τριακόσια μέτρα πάνω από το έδαφος, ο κλωβός δεν θα πέσει, αλλά θα κατακαθήσει αργά, χρησιμοποιώντας κι άλλη ενέργεια παρά το εντονότερο φούσκωμα του προϋπολογισμού...»

Ο Σβετζ εκείνη τη νύχτα είχε πολύ έντονα όνειρα. Ξανά και ξανά, ο κλωβός προέκτασης εμφανιζόταν μέσα σε συμπαγή βράχο και διαλυόταν μ' ένα μουγκρητό και μια εκτυφλωτική λάμψη.

«Επίσημα, το άλογο υποτίθεται πως προορίζεται για το Υπουργείο Ιστορίας», του είχε πει ο Ρα Τσεν. «Στην πραγματικότητα είναι για την εικοστή όγδοη επέτειο των γενεθλίων του Γενικού Γραμματέα. Το μυαλό του, καθώς ξέρεις, είναι αυτό ενός παιδιού έξι χρονών. Η βασιλική οικογένεια έχει υποστεί πολλές ενδομειξίες τελευταία. Καταφέραμε να του στείλουμε ένα παιδικό βιβλίο με εικόνες που βρήκαμε στο 130 μ.Α και τώρα ο μικρός μάς γυρεύει άλογο...»

Ο Σβέτζ έβλεπε στ' όνειρό του πως τον εκτελούσαν για εσχάτη προδοσία επειδή είχε κάνει το έγκλημα να ακούσει τέτοιες προδοτικές κουβέντες.

«...Διαφορετικά δεν θα παίρναμε και την επιχορήγηση για το ταξίδι. Πηγαίνεις για καλό σκοπο. Θα δημιουργήσουμε κλώνους του αλόγου πριν να στείλουμε το πρωτότυπο στα Ηνωμένα Έθνη. Τα

γονίδια έχουν έναν κώδικα και κάθε κώδικας μπορεί ν' αποκωδικοποιηθεί. Βρες μας ένα αρσενικό, κι εμείς θα φτιάξουμε όσα άλογα θέλεις».

Μα για ποιο λόγο να θέλει κανείς ν' αποκτήσει ένα άλογο; Ο Σβετζ είχε μελετήσει ένα αντίγραφο αυτού του παιδικού βιβλίου που ένας πράκτοράς τους είχε ανακαλύψει στα ερείπια ενός σπιτιού πριν από χίλια χρόνια. Το άλογο δεν του είχε κάνει ιδιαίτερη εντύπωση.

Ο Ρα Τσεν, ωστόσο, τον τρόμοκρατούσε.

«Δεν έχουμε στείλει ποτέ κανέναν τόσο πίσω στο χρόνο», του είχε πει ο Ρα Τσεν τη νύχτα πριν από την αποστολή, όταν ήταν πια πολύ αργά για να κάνει πίσω χωρίς να ντροπιαστεί. «Αυτό να το θυμάσαι καλά. Αν κάτι πάει στραβά, μη βασιστείς στο εγχειρίδιο ούτε και στα όργανά σου. Χρησιμοποίησε το μυαλό σου, Σβετζ, έστω κι αυτό το λίγο που έχεις...»

Ο Σβετζ δεν είχε κοιμηθεί τη νύχτα πριν την αναχώρηση.

«Έχεις κατουρηθεί απ' το φόβο σου», είπε ο Ρα Τσεν λίγο πριν ο Σβετζ μπει στον κλωβό προέκτασης. «Μπορείς, όμως, και το κρύβεις. Νομίζω πως είμαι ο μόνος που το πρόσεξε. Γι' αυτό κι εγώ σε διάλεξα. Μπορείς κι αναλαμβάνεις δράση ακόμα και τρομοκρατημένος. Μη γυρίσεις πίσω χωρίς άλογο...»

Η φωνή του διευθυντή δυνάμωσε. «Μη γυρίσεις χωρίς άλογο, Σβετζ. Το μυαλό σου, Σβετζ. Χρησιμοποίησε το ΜΥΑΛΟ ΣΟΥ...»

Ο Σβετζ τινάχτηκε επάνω. Ο αέρας! Θα είχε έναν αργό θάνατο αν δεν είχε κλείσει την πόρτα! Μα η πόρτα ήταν κλειστή και ο Σβετζ ήταν καθισμένος στο πάτωμα, κρατώντας το κεφάλι του που τον πονούσε.

Το σύστημα εξαερισμού είχε μεταφερθεί ακέραιο μαζί με όλα του τα εξαρτήματα από ένα αρειανό αμμοσκάφος. Οι ενδείξεις του ήταν φυσιολογικές, αφού βέβαια η πόρτα ήταν σφραγισμένη.

Ο Σβετζ πήρε κουράγιο ν' ανοίξει την πόρτα. Καθώς ο γλυκός και πλούσιος αέρας της Αγγλίας του δωδέκατου αιώνα μπήκε μέσα, ο Σβετζ κράτησε την αναπνοή του και είδε τις ενδείξεις στα καντράν να αλλάζουν. Σε λίγο ξανάκλεισε την πόρτα και περίμενε ιδρωμένος ενώ το σύστημα εξαερισμού αντικαθιστούσε τον βαρύ δηλητηριασμένο αέρα με το δικό του μείγμα που μπορούσε με ασφάλεια ν' αναπνέει.

Όταν ξαναβγήκε από τον κλωβό προέκτασης, έχοντας μαζί του και το ραβδί πτήσης, ο Σβετζ είχε μαζί του ένα άλλο απομεινάρι της εποχής της διαστρικής εξερεύνησης. Ήταν μια φούσκα που φορούσε στο κεφάλι του. Είχε μια πορώδη μεμβράνη που επέτρεπε επιλεκτικά σε ορισμένα αέρια να μπαίνουν και σε άλλα να βγαίνουν, έτσι ώστε το μείγμα στο εσωτερικό της να είναι αναπνεύσιμο.

Ήταν σχεδόν αόρατη, εκτός από το χείλος της. Σ' εκείνο το σημείο, το φως ανακλώταν πιο έντονα, και η φούσκα έμοιαζε μ' έναν στενό χρυσό κύκλο που περιτριγύριζε το κεφάλι του Σβετζ. Έμοιαζε πολύ με το φωτοστέφανο των αγίων στις μεσαιωνικές αγιογραφίες. Ο Σβετζ, βέβαια, δεν είχε δει ποτέ του μεσαιωνική αγιογραφία.

Φορούσε επίσης και ένα απλό λευκό ράσο, χωρίς κανένα στολίδι, δεμένο στη μέση και με χαλαρές πτυχές. Το Ινστιτούτο πίστευε πως ένα τέτοιο ρούχο θα είχε τις λιγότερες πιθανότητες να παραβιάσει κάποιο σεξουαλικό ή εθιμικό ταμπού. Το κουτάκι με τα εργαλεία του κρεμόταν από το ζωνάρι του: Μια συσκευή θερμοπίεσης, ένα πουγγί με

κορούνδιο και μικρά μπουκαλάκια με προσθετικά για να δίνουν χρώμα.

Το τελευταίο που είχε επάνω του ήταν μια απορημένη και πονεμένη έκφραση. Γιατί δεν μπορούσε να αναπνεύσει τον καθαρό αέρα του παρελθόντος του;

Ο αέρας μέσα στο κλουβί ήταν αυτός της ατμόσφαιρας της εποχής του Σβετζ και περιείχε περίπου τέσσερα τοις εκατό διοξείδιο του άνθρακα. Ο αέρας του έτους 750 π.Α δεν είχε καν το ένα δέκατο απ' αυτό το ποσοστό. Στην περίοδο που είχε έρθει, ο άνθρωπος ήταν ακόμα σπάνιο ζώο. Είχε ανασάνει λιγοστό αέρα, είχε καταστρέψει λίγα δάση και είχε κάψει λίγα καύσιμα από την αυγή της ιστορίας του.

Ωστόσο, ο βιομηχανικός πολιτισμός σήμαινε καύση. Η καύση σήμαινε πως το διοξείδιο του άνθρακα πύκνωνε στην ατμόσφαιρα πολύ πιο γρήγορα απ' ό,τι τα φυτά μπορούσαν να το μετατρέψουν πάλι σε οξυγόνο. Ο Σβετζ βρισκόταν στο άκρο μιας προσαρμοστικής εξέλιξης δυο χιλιάδων ετών σε μια ατμόσφαιρα πλούσια σε διοξείδιο του άνθρακα.

Χρειάζεται μια συγκέντρωση διοξειδίου του άνθρακα για να λειτουργήσουν τα αυτόνομα νεύρα των λυμφατικών αδένων στην αριστερή μασχάλη ενός ανθρώπου. Ο Σβετζ είχε λιποθυμήσει επειδή είχε σταματήσει να αναπνέει.

Έτσι, τώρα φόραγε τη φούσκα του κι ένιωθε παράταιρος.

Καβάλησε το ραβδί πτήσης και έστρεψε το μοχλό ελέγχου στο πάνω μέρος του. Το ραβδί υψώθηκε στον αέρα κι αυτός προσπάθησε να βολευτεί στο μικρό κάθισμα. Έστρεψε το μοχλό ακόμα περισσότερο.

Ανυψώθηκε σαν παιδικό μπαλόνι.

Πετούσε πάνω από μια πανέμορφη χώρα, πράσινη και άγρια, κάτω από έναν ανοιχτόγκριζο ουρανό που δεν έδειχνε κανένα ίχνος από εναέριες ράγες. Τελικά, ανακάλυψε έναν μισογκρεμισμένο τοίχο και έστριψε για να τον ακολουθήσει.

Σκόπευε να ακολουθήσει τον τοίχο μέχρι να βρει κάποιον καταυλισμό. Αν ο αρχαίος θρύλος ήταν αληθινός —κι ο Σβετζ σκεφτόταν πως το άλογο ήταν σίγουρα αρκετά μεγάλο ώστε να μπορεί να σύρει ένα όχημα— τότε θα έβρισκε άλογα εκεί που θα έβρισκε και ανθρώπους.

Τελικά, έγινε φανερό πως ένας δρόμος ξετυλιγόταν δίπλα στον τοίχο. Σ' εκείνο το σημείο το χώμα ήταν επίπεδο και γυμνό, σε αρκετό φάρδος για να περάσει ένας διαβάτης, ενώ αλλού το έδαφος ήταν γεμάτο υψώματα και λακκούβες. Το πατημένο χώμα δεν ήταν βέβαια κανένας αυτοκινητόδρομος, αλλά ο Σβετζ κατάλαβε τη σημασία του.

Ακολούθησε το δρόμο, πετώντας σε ύψος δέκα μέτρων.

Είδε έναν άντρα που φορούσε φθαρμένα καφετιά ρούχα. Είχε κουκούλα στο κεφάλι και περπάταγε ξιπόλυτος, στηριζόμενος σ' ένα μπαστούνι και φανερά κουρασμένος. Είχε την πλάτη γυρισμένη προς τον Σβετζ.

Ο Σβετζ σκέφτηκε να κατέβει προς το μέρος του και να τον ρωτήσει σχετικά με τα άλογα, αλλά κρατήθηκε. Μια και δεν μπορούσε να ξέρει σε ποιο σημείο του κόσμου θα κατέληγε ο κλωβός, δεν είχε φροντίσει να μάθει καμιά αρχαία γλώσσα.

Σκέφτηκε το κουτί με τα εργαλεία που κουβαλούσε και που δεν προοριζόταν για επικοινωνία αλλά για να αντικαθιστά την επικοινωνία. Δεν είχε ποτέ δοκιμαστεί κάτω από πραγματικές συνθήκες. Όπως και να 'χε το πράγμα, δεν ήταν για τυχαίες

συναντήσεις. Το σακούλι με το κορούνδιο ήταν πολύ μικρό.

Ο Σβετζ άκουσε ένα ουρλιαχτό από κάτω του. Κοίταξε και είδε τον άντρα με τα καφετιά ρούχα να τρέχει σαν τον άνεμο, έχοντας ξεχάσει τόσο το μπαστούνι όσο και την κούρασή του.

«Κάτι τον τρόμαξε», σκέφτηκε ο Σβετζ. Δεν μπορούσε όμως να δει πουθενά κάτι τρομακτικό. Θα πρέπει να ήταν κάτι μικρό, αλλά πολύ επικίνδυνο, λοιπόν.

Το Ινστιτούτο υπολόγιζε πως ο άνθρωπος είχε εξολοθρεύσει περισσότερα από χίλια είδη θηλαστικών, πουλιών και εντόμων —μερικά από αδιαφορία και μερικά εσκεμμένα— από την εποχή που βρισκόταν τώρα μέχρι το μακρινό του παρόν. Σ' αυτόν τον τόπο και το χρόνο δεν μπορούσε να ξέρει τι αποτελούσε κίνδυνο. Στη σκέψη αυτή ρίγησε. Ο άντρας με το τριχωτό πρόσωπο μπορεί να έτρεχε για να ξεφύγει από κάποιο πλάσμα που ίσως σκότωνε τον Χάνβιλ Σβετζ.

Ανυπόμονα, ο Σβετζ αύξησε την ταχύτητα του ραβδιού πτήσης. Η αποστολή του είχε ήδη κρατήσει πολύ. Ποιος μπορούσε να φανταστεί πως τα κέντρα του πολιτισμού θα απείχαν τόσο μεταξύ τους;

Μισή ώρα αργότερα, προφυλαγμένος από τον άνεμο από ένα παραβολικό ενεργειακό πεδίο, ο Σβετζ ακολουθούσε το δρόμο με εκατό χιλιόμετρα την ώρα.

Όλα τού πήγαιναν στραβά. Κάθε φορά που τύχαινε να συναντήσει κάποιο ανθρώπινο πλάσμα, αυτό το πρόσωπο έφευγε από την περιοχή. Επιπλέον, δεν είχε ανακαλύψει κανένα κέντρο πληθυσμού.

Κάποια στιγμή παρατήρησε μιαν αφύσικη πετρώδη προεξοχή ψηλά σ' έναν λόφο. Κανένας νό-

μος γεωλογίας απ' όσους ήξερε ο Σβετζ δεν θα μπορούσε να δημιουργήσει ένα τέτοιο γωνιώδες τερατούργημα με επίπεδες πλευρές. Γεμάτος περιέργεια, έκανε έναν γύρο από πάνω του, και ξαφνικά κατάλαβε πως το πράγμα αυτό ήταν κούφιο και γεμάτο με ορθογώνιες τρύπες.

Μια κατοικία ανθρώπων; Δεν ήθελε να το πιστέψει. Το να ζει κανείς μέσα σε τέτοια κατασκευάσματα θα ήταν σαν να ζει κάτω απ' το έδαφος. Ωστόσο, οι άνθρωποι είχαν την τάση να οικοδομούν σε ορθές γωνίες κι αυτό το πράγμα ήταν γεμάτο με ορθές γωνίες.

Κάτω από το κούφιο πέτρινο κατασκεύασμα υπήρχαν στρογγυλά υψώματα από ξερό χορτάρι, το καθένα με μια πόρτα σε ύψος ανθρώπου. Θα έπρεπε να ήταν φωλιές για πολύ μεγάλα έντομα. Ο Σβετζ απομακρύνθηκε γρήγορα από την περιοχή.

Ο δρόμος έστριψε γύρω από έναν πράσινο λόφο μπροστά του. Ο Σβετζ ακολούθησε, κόβοντας ταχύτητα.

Μια πηγή στην κορυφή του λόφου έστελνε ένα ρυάκι στην πλαγιά και έκοβε το δρόμο στη μέση. Κάτι μεγάλο έπινε νερό στο ρυάκι.

Ο Σβετζ σταμάτησε απότομα στον αέρα. Το νερό χωρίς απολύμανση ήταν καθαρό δηλητήριο! Δεν μπορούσε να πει τι τον είχε ξαφνιάσει περισσότερο: το άλογο ή το γεγονός πως μόλις είχε αυτοκτονήσει.

Το άλογο σήκωσε το κεφάλι του και τον κοίταξε.

Ήταν το ίδιο ζώο. Λευκό σαν γάλα, με μια πλούσια χιονένια χαίτη και ουρά. Θα πρέπει σίγουρα να ήταν αυτό που είχε γελάσει με τον Σβετζ και μετά είχε φύγει μακριά. Ο Σβετζ αναγνώρισε την κακεντρέχεια μέσα στα μάτια του λίγο πριν του γυρίσει την πλάτη.

Μα πώς θα μπορούσε να έχει έρθει τόσο γρήγορα;

Ο Σβετζ ετοίμαζε το όπλο του, όταν η κατάσταση ανατράπηκε.

Η κοπέλα ήταν μικρή, σίγουρα όχι παραπάνω από δεκάξι χρονών. Τα μαλλιά της ήταν μακριά, μαύρα και πλεγμένα μ' έναν περίπλοκο τρόπο. Το φόρεμά της, φτιαγμένο από ένα παράξενα σκληρό γαλάζιο υλικό, τη σκέπαζε από το λαιμό μέχρι τους αστραγάλους. Ήταν καθισμένη στη σκιά ενός δέντρου, πάνω σ' ένα σκούρο ρούχο απλωμένο στη μαύρη γη. Ο Σβετζ, αν το βλέμμα του δεν είχε πέσει κατευθείαν επάνω της, μπορεί να μην την πρόσεχε ποτέ.

Ωστόσο, το άλογο προχώρησε προς το μέρος της, γονάτισε διπλώνοντας τα πόδια του και ακούμπησε το αγριωπό κεφάλι του πάνω στην ποδιά της.

Το κορίτσι δεν είχε δει ακόμα τον Σβετζ.

«Ξενοφιλία!» Ο Σβετζ γρύλισε τη χειρότερη κουβέντα που μπορούσε να σκεφτει. Μισούσε τους ξένους.

Το άλογο προφανώς ανήκε στην κοπέλα. Δεν μπορούσε απλά να το πυροβολήσει και να το πάρει. Έπρεπε με κάποιο τρόπο να... το εξαγοράσει.

Χρειαζόταν χρόνο για να σκεφτεί! Χρόνος δεν υπήρχε, γιατί το κορίτσι μπορούσε ανά πάσα στιγμή να σηκώσει το βλέμμα. Τα κακέντρεχα καστανά μάτια τον παρατηρούσαν καθώς αμφιταλαντευόταν.

Δεν τολμούσε να χάσει περισσότερο χρόνο ψάχνοντας στην ύπαιθρο για ένα άγριο άλογο. Υπήρχε μια αβεβαιότητα, ένας αστάθμητος παράγοντας στα μαθηματικά του ταξιδιού μέσα στο χρόνο. Εμφανιζόταν σαν μια αστάθεια της ενέργειας κατά την επιστροφή του κλωβού προέκτασης και αυξα-

νόταν με το χρόνο. Αν ο Σβετζ καθυστερούσε πολύ, ίσως να ψηνόταν ζωντανός μέσα στον κλωβό καθώς θα γύριζε πίσω.

Εξάλλου, το άλογο είχε πιει ακάθαρτο νερό. Θα πέθαινε σύντομα, αν ο Σβετζ δεν προλάβαινε να το πάρει μαζί του στο 1100 μ.Α. Έτσι, η απομάκρυνση του ζώου από εκείνη την περίοδο δεν θα μπορούσε ν' αλλάξει την ιστορία στον κόσμο του Σβετζ. Ήταν μια καλή εκλογή... αν μπορούσε να κατανικήσει το φόβο του για το ζώο.

Το άλογο ήταν ήμερο. Παρόλο που η κοπέλα ήταν νεαρή και λεπτοκαμωμένη, δεν είχε κανένα πρόβλημα να το ελέγξει. Τι είχε, λοιπόν, να φοβηθεί;

Είχε, όμως, ένα φυσικό όπλο, που το απατηλό εικονογραφημένο βιβλίο του Ρα Τσεν δεν έδειχνε. Ο Σβετζ συμπέρανε πως στις κατοπινές γενιές θα είχαν συνήθειο να τους το αφαιρούν πριν τα ζώα μεγαλώσουν αρκετά για να γίνουν επικίνδυνα. Θα έπρεπε να είχε φτάσει μερικούς αιώνες αργότερα...

Ύστερα, ήταν κι αυτή η όψη στα μάτια του. Το άλογο μισούσε τον Σβετζ, κι αυτός το ένιωθε.

Θα μπορούσε να το χτυπήσει από κάποια κρυψώνα; Όχι. Η κοπέλα θα ανησυχούσε αν το ζώο της κατέρρεε χωρίς λόγο. Δεν θα μπορούσε να συγκεντρωθεί σ' αυτά που ο Σβετζ θα προσπαθούσε να της πει.

Θα έπρεπε να ενεργήσει ενώ το ζώο θα τον κοιτούσε. Αν η κοπέλα δεν μπορούσε να το ελέγξει —ή αν δεν κατάφερνε να κερδίσει την εμπιστοσύνη της— ο Σβετζ ήταν σχεδόν σίγουρος πως το άλογο θα τον σκότωνε.

Το άλογο σήκωσε το κεφάλι καθώς ο Σβετζ πλησίαζε, αλλά δεν έκανε καμιά άλλη κίνηση. Το κορί-

τσι τον παρατηρούσε με τα μάτια του γουρλωμένα από την απορία. Είπε κάτι που θα έπρεπε να είναι ερώτηση.

Ο Σβετζ της χαμογέλασε και συνέχισε να πλησιάζει. Βρισκόταν τριάντα πόντους πάνω από το έδαφος και ετοιμαζόταν να σταματήσει. Καβάλα στη μοναδική ιπτάμενη μηχανή του κόσμου, ήξερε πολύ καλά πόσο μεγάλη εντύπωση έκανε.

Η κοπέλα δεν του ανταπόδωσε το χαμόγελο. Τον παρατηρούσε επιφυλακτικά. Ο Σβετζ είχε φτάσει σε λίγα μέτρα απόσταση, όταν εκείνη πετάχτηκε όρθια.

Αυτός ακινητοποίησε το ραβδί πτήσης και το άφησε να προσγειωθεί. Χαμογελώντας καθησυχαστικά, έβγαλε τη συσκευή θερμοπίεσης από το ζωνάρι του. Κινιόταν με μεγάλη προσοχή. Η κοπέλα ήταν έτοιμη να το βάλει στα πόδια.

Μέσα στο κουτί των εργαλείων του υπήρχε ένα πουγκί με κορούνδιο, Al_2O_3, αρκετά φιαλίδια προσθετικών και η συσκευή θερμοπίεσης. Ο Σβετζ έχυσε κορούνδιο μέσα στη θαλάμη, πρόσθεσε λίγο οξείδιο του χρωμίου και χρησιμοποίησε το έμβολο. Ο κύλινδρος ζεστάθηκε. Σε λίγο, ο Σβετζ έριξε ένα κατακόκκινο ρουμπίνι μέσα στο χέρι του, το έπαιξε στα δάχτυλά του και το κράτησε στον ήλιο. Ήταν κόκκινο σαν σκούρο αίμα με ένα λαμπερό λευκό εξάκτινο αστέρι.

Ήταν τόσο ζεστό που σχεδόν δεν μπορούσε να το κρατήσει.

Ανόητε! Ο Σβετζ διατήρησε το χαμόγελό του, αλλά μέσα του σκεφτόταν πως ο Ρα Τσεν δεν τον είχε προειδοποιήσει. Τι θα πίστευε η κοπέλα όταν ένιωθε την αφύσικη θερμότητα του πετραδιού; Δεν θα υποπτευόταν κάποια απάτη;

Έπρεπε, όμως, να το ρισκάρει. Το κουτί των εργαλείων ήταν το μόνο πράγμα που είχε.

Έσκυψε και κύλησε το πετράδι προς το μέρος της, πάνω στο υγρό έδαφος.

Εκείνη έσκυψε να το σηκώσει. Το ένα χέρι της παρέμενε πάνω στο λαιμό του αλόγου, ηρεμώντας το. Ο Σβετζ παρατήρησε τους χαλκάδες από κίτρινο μέταλλο γύρω από τον καρπό της, όπως και τη βρωμιά της.

Κράτησε το πετράδι ψηλά και κοίταξε μέσα στη σκουροκόκκινη φωτιά.

«Ωωωω», είπε, ξεφυσώντας. Χαμογέλασε στον Σβετζ με θαυμασμό και ευχαρίστηση. Ο Σβετζ της ανταπόδωσε το χαμόγελο και την πλησίασε δυο ακόμα βήματα, κυλώντας προς το μέρος της ένα κίτρινο ζαφείρι.

Πώς έτυχε δυο φορές να πέσει πάνω στο ίδιο άλογο; Ο Σβετζ δεν μπορούσε να ξέρει. Γρήγορα, όμως, κατάλαβε πώς είχε φτάσει πριν απ' αυτόν...

Είχε δώσει στην κοπέλα τρία πετράδια. Κρατούσε τρία ακόμα μέσα στο χέρι του ενώ της έκανε νόημα να ανέβει πάνω στο ραβδί πτήσης. Εκείνη έσεισε το κεφάλι. Δεν ήθελε να πλησιάσει. Ανέβηκε στο ζώο.

Μαζί με το άλογο, παρακολουθούσαν για να δουν την επόμενη κίνηση του Σβετζ.

Ο Σβετζ υποχώρησε. Περίμενε πως το άλογο θα ακολουθούσε την κοπέλα, ενώ εκείνη θα ανέβαινε μαζί του στο ραβδί πτήσης. Ωστόσο, αν κι οι δυο τους ακολουθούσαν τον Σβετζ, ήταν το ίδιο πράγμα.

Το άλογο έμενε στο ένα πλάι και λίγο πίσω από το ραβδί πτήσης του Σβετζ. Το βάρος της κοπέλας δεν φαινόταν να του προκαλεί δυσφορία. Μα γιατί να του προξενεί; Φαίνεται πως ήταν μαθημένο σε κάτι τέτοιο. Ο Σβετζ αύξησε την ταχύτητά του για

να δει πόσο γρήγορα μπορούσε να τον ακολουθήσει.

Πετούσε όλο και πιο γρήγορα. Το άλογο έπρεπε να έχει κάποιο όριο αντοχής...

Έφτασε τα εκατόν είκοσι χιλιόμετρα την ώρα πριν εγκαταλείψει την προσπάθεια. Η κοπέλα ήταν κολλημένη πάνω στην πλάτη του αλόγου και σφιγγόταν στο λαιμό του για να προστατέψει το πρόσωπό της από τον άνεμο. Όμως, το άλογο συνέχιζε να τρέχει, προκαλώντας τον Σβετζ με τα μάτια του.

Πώς να περιγράψει μια τέτοια κίνηση; Ο Σβετζ δεν είχε δει ποτέ του μπαλέτο. Ήξερε πώς κινιόνταν οι μηχανές, μα αυτό το πράγμα δεν ήταν μηχανή. Το μόνο που του ερχόταν στο μυαλό κοιτώντας το, ήταν ένας άντρας και μια γυναίκα να κάνουν έρωτα. Λείες και ρυθμικές κινήσεις, απόλυτος σκοπός, η κίνηση μόνο και μόνο για την ευχαρίστηση.

Η λέξη που περιέγραφε ένα τέτοιο τρέξιμο θα πρέπει να είχε εξαλειφθεί μαζί με το ίδιο το άλογο.

Το άλογο δεν θα κουραζόταν ποτέ, αλλά το κορίτσι κουράστηκε. Τράβηξε τη χαίτη του κι εκείνο σταμάτησε. Ο Σβετζ της έδωσε τα πετράδια που κρατούσε, έφτιαξε τέσσερα ακόμα και της έδωσε το ένα.

Τα μάτια της είχαν δακρύσει από τον άνεμο, αλλά χαμογέλασε καθώς πήρε τα πετράδια. Χαμογελούσε γι' αυτά ή από τη χαρά της ιπασσίας; Εξαντλημένη και λαχανιασμένη, είχε ακουμπήσει την πλάτη της πάνω στο ζεστό, παλλόμενο πλευρό του ζώου. Μόνο το χέρι της κινιόταν, καθώς περνούσε συνεχώς τα δάχτυλά της μέσα από την ασημένια του χαίτη. Το άλογο κοιτούσε τον Σβετζ με κακόντρεχα καστανά μάτια.

Η κοπέλα ήταν ασχημούλα. Δεν ήταν μόνο η έλλειψη του μακιγιάζ. Υπήρχαν δείγματα αβιταμίνωσης. Ήταν κοντή, λιγότερο από ένα και πενήντα, και αδύνατη. Στο δέρμα της υπήρχαν σημάδια από παιδικές αρρώστιες. Ωστόσο, η ευτυχία έλαμπε πίσω από το άσχημο πρόσωπό της και το έκανε σχεδόν ανεκτό, καθώς έσφιγγε στα χέρια τις πέτρες του κορούνδιου.

Όταν φάνηκε να έχει ξεκουραστεί, ο Σβετζ ξανανέβηκε στο ραβδί και συνέχισαν.

Του είχε σχεδόν τελειώσει το κορούνδιο όταν έφτασαν τον κλωβό προέκτασης. Εκεί ήταν που άρχισαν τα προβλήματα.

Η κοπέλα είχε νιώσει δέος για τα πετράδια του Σβετζ και για τον ίδιο τον Σβετζ, ίσως εξαιτίας του ύψους του και της ικανότητάς του να πετάει. Όμως, ο κλωβός προέκτασης την τρόμαζε. Ο Σβετζ δεν μπορούσε να της δώσει άδικο. Η πλευρά με την πόρτα δεν ήταν πρόβλημα. ήταν ένας σφαιρικός καθρέφτης. Η άλλη, όμως, πλευρά χανόταν προς μια κατεύθυνση που οι άνθρωποι δεν μπορούσαν να φανταστούν. Ο Σβετζ είχε κατατρομοκρατηθεί την πρώτη φορά που είδε τη μηχανή του χρόνου σε λειτουργία.

Θα μπορούσε να αγοράσει το άλογο απ' την κοπέλα, να το πυροβολήσει εκεί και να το τραβήξει μέσα χρησιμοποιώντας το ραβδί πτήσης για να το σηκώσει. Μα θα ήταν πολύ πιο εύκολο αν...

Άξιζε την προσπάθεια. Ο Σβετζ χρησιμοποίησε όσο κορούνδιο του είχε απομείνει. Μετά, μπήκε μέσα στον κλωβό προέκτασης, αφήνοντας ένα μονοπάτι από πολύχρωμες χάντρες κορούνδιου πίσω του.

Ανησυχούσε, επειδή η θερμοπιεστική μηχανή δεν μπορούσε να φτιάξει πολυεδρικά πετράδια. Όλα τα πετράδια έβγαιναν σαν μικροσκοπικά αυγά. Ωστόσο, μπορούσε να τους δίνει διάφορα χρώματα, χρησιμοποιώντας οξείδιο του χρωμίου για το

κόκκινο, οξείδιο του σιδήρου για το κίτρινο και τιτάνιο για το γαλάζιο. Μπορούσε επίσης να ποικίλλει τα επίπεδα πίεσης, έτσι που να εμφανίζει διάφορα γεωμετρικά σχήματα επάνω τους. Έριχνε πίσω του μια γραμμή από μικρά πετράδια, κόκκινα, κίτρινα και γαλάζια...

Κι η κοπέλα ακολουθούσε, φοβισμένη αλλά ανίκανη να αντισταθεί στον πειρασμό. Κόντευε να γεμίσει ένα μαντήλι. Το άλογο την ακολούθησε μέσα στον κλωβό προέκτασης.

Βρέθηκε μέσα και κοίταξε τις τέσσερις πολύτιμες πέτρες μέσα στην παλάμη του Σβετζ: Μία από κάθε χρώμα, κόκκινη και κίτρινη, ανοιχτή γαλάζια και μαύρη. Ήταν οι μεγαλύτερες που μπορούσε να φτιάξει. Έδειξε το άλογο και μετά τα πετράδια.

Το κορίτσι πνίγηκε από την αγωνία. Ο ιδρώτας κυλούσε στο κορμί του Σβετζ. Δεν ήθελε να του δώσει το άλογο κι αυτός είχε ξεμείνει από κορούνδιο...

Τελικά, του ένευσε με μια κοφτή κίνηση του σαγονιού της. Γρήγορα, πριν το μετανιώσει, ο Σβετζ της έβαλε τις πέτρες στη χούφτα. Εκείνη τις έσφιξε πάνω στο στήθος της και μετά βγήκε από το κλουβί τρέχοντας και κλαίγοντας με λυγμούς.

Το άλογο έκανε να την ακολουθήσει.

Ο Σβετζ έστρεψε το τουφέκι και του έριξε. Μια χάντρα αίματος εμφανίστηκε στο λαιμό του ζώου. Υποχώρησε και μετά σημάδεψε τον Σβετζ με τη φυσική του ξιφολόγχη.

Την ταλαίπωρη τη μικρή, σκέφτηκε ο Σβετζ καθώς γύριζε προς την πόρτα. Μα έτσι κι αλλιώς, θα το έχανε το άλογο. Είχε πιει μολυσμένο νερό από ανοιχτή πηγή. Τώρα, το μόνο που είχε να κάνει ήταν να πάρει μέσα και το ραβδί πτήσης...

Με την άκρη του ματιού του είδε κίνηση.

Μια λάθος υπόθεση μπορεί να αποβεί μοιραία.

Ο Σβετζ δεν περίμενε μέχρι να δει το άλογο να σωριάζεται. Κάπως σοκαρισμένος, συνειδητοποίησε την αλήθεια. Το ζώο δεν ήταν έτοιμο να πέσει. Αντίθετα, ήταν έτοιμο να τον διαπεράσει σαν σουβλάκι.

Πάτησε το κουμπί της πόρτας και προσπάθησε να το αποφύγει.

Εκπληκτικά χαριτωμένο κι εκπληκτικά κοφτερό, το σπειροειδές κέρατο χτύπησε την πόρτα που έκλεινε. Το ζώο γύρισε σαν λευκή αστραπή μέσα στον περιορισμένο χώρο του κλωβού και ξανά ο Σβετζ πήδηξε για να σώσει τη ζωή του.

Η μύτη αστόχησε για έναν πόντο. Διαπέρασε τον πίνακα ελέγχου πίσω του και έφτασε στα καλώδια που ήταν από κάτω του.

Κάτι σπινθηροβόλησε και έτριξε.

Το άλογο τον σημάδεψε πάλι προσεκτικά με το δόρυ του κεφαλιού του. Ο Σβετζ έκανε το μόνο πράγμα που μπορούσε να σκεφτεί. Κατέβασε το μοχλό επιστροφής.

Το άλογο χλιμίντρισε καθώς βρέθηκε σε περιβάλλον ελεύθερης πτώσης. Το κέρατο που κατευθυνόταν προς τον αφαλό του Σβετζ, πέρασε δίπλα απ' το αυτί του και έσκισε τη σφαίρα αναπνοής.

Η βαρύτητα επέστρεψε, αλλά ήταν η περίεργη βαρύτητα ενός κλωβού προέκτασης που κινιόταν μπροστά μέσα στο χρόνο. Ο Σβετζ και το άλογο κόλλησαν πάνω στους παραγεμισμένους τοίχους. Ο Σβετζ αναστέναξε με ανακούφιση.

Μετά, μύρισε τον αέρα με δυσπιστία. Η μυρωδιά ήταν έντονη και παράξενη. Ο Σβετζ δεν είχε νιώσει ποτέ κάτι τέτοιο. Το τρομερό κέρατο του ζώου θα πρέπει να είχε καταστρέψει το σύστημα εξαερισμού. Ήταν πολύ πιθανό εκείνη τη στιγμή να ανέπνεε δηλητήριο. Αν ο κλωβός δεν επέστρεφε έγκαιρα πίσω...

Μα θα γύριζε; Με τη ζημιά που είχε κάνει το φιλ
ντισένιο κέρατο στα ανώνυμα καλώδια, θα μπορού
σε να κατευθύνεται προς οποιονδήποτε τόπο και
εποχή. Μπορεί να έβγαιναν στο τέλος του χρόνου,
όταν ακόμα κι οι μαύροι υπεριώδεις ήλιοι δεν δί
νουν αρκετή θερμότητα για να υπάρξει ζωή.

Μπορεί να μην υπήρχε καν κάποιο μέλλον για
να επιστρέψει. Είχε αφήσει πίσω του το ραβδί πτή
σης. Ποιος θα το χρησιμοποιούσε; Τι θα νόμιζαν
πως είναι, με το μοχλό ελέγχου στο ένα άκρο, τι
μακριές αντένες της στατικής εξάτμισης από πίσ
και τη σέλα στη μέση; Ίσως η κοπέλα δοκίμαζε ν
το χρησιμοποιήσει. Μπορούσε να την φανταστε
να πετάει στον νυχτερινό ουρανό, μπροστά σ' έν
ολόγιομο φεγγάρι... Πώς θα μπορούσε αυτό ν' αλ
λάξει την ιστορία;

Το άλογο φαινόταν έτοιμο να πάθει αποπληξία
Τα πλευρά του ανεβοκατέβαιναν βαριά και τα μά
τια του είχαν πεταχτεί έξω. Πιθανώς να ήταν ο αέ
ρας της καμπίνας, γεμάτος με διοξείδιο του άνθρα
κα. Μπορεί, όμως, και να ήταν το δηλητήριο πο
είχε πιει το ζώο από την ανοιχτή πηγή.

Η βαρύτητα έσβησε. Ο Σβετζ και το άλογο άρχ
σαν πάλι να αιωρούνται, ενώ το ζώο προσπαθού
αδύναμα να τον καρφώσει.

Η βαρύτητα επέστρεψε και ο Σβετζ, που ήτα
έτοιμος, προσγειώθηκε στα πόδια του. Κάποιος
δη άνοιγε την πόρτα.

Ο Σβετζ κάλυψε την απόσταση μ' ένα πήδημα
Το άλογο τον ακολούθησε, χλιμιντρίζοντας με ορ
γή και σκοπεύοντας να τον σκοτώσει. Δυο άντρε
τινάχτηκαν στον αέρα καθώς όρμησε μέσα στο κέ
ντρο ελέγχου του Ινστιτούτου.

«Δεν το πιάνουν τα αναισθητικά!» φώναξε
Σβετζ. Η ευλυγισία του ζώου εμποδιζόταν από τ
γραφεία και τις οθόνες και πιθανότατα να ήταν ζ

λισμένο από τον αέρα. Συνεχώς έπεφτε πάνω σε έπιπλα και ανθρώπους. Ο Σβετζ μπορούσε εύκολα να μένει μακριά από το κέρατο.

Ο πανικός άρχισε να εξαπλώνεται...

«Χωρίς τη Ζίρα, δεν θα κάναμε τίποτα», του είπε ο Ρα Τσεν, πολύ αργότερα. «Το ηλίθιο άλογό σου τρομοκράτησε ολόκληρο το κέντρο. Και ξαφνικά, ημέρεψε εντελώς όταν βρέθηκε μπροστά σ' αυτό το παγόβουνο τη Ζίρα και την άφησε να το οδηγήσει έξω».

«Το πήγατε εγκαίρως στο νοσοκομείο;»

Ο Ρα Τσεν ένευσε κακόκεφα. Η κακοκεφιά ήταν η αγαπημένη του έκφραση και δεν ήταν ένδειξη για το τι ένιωθε στ' αλήθεια. «Βρήκαμε πάνω από πενήντα άγνωστες ποικιλίες βακτηριδίων μέσα στο αίμα του ζώου, κι όμως δεν φαινόταν καθόλου άρρωστο! Θα πρέπει να έχει τρομερή κράση. Καταφέραμε να γλιτώσουμε όχι μόνο το άλογο, αλλά και τα περισσότερα βακτηρίδια για τον ζωολογικό κήπο».

Ο Σβετζ είχε ανακαθίσει πάνω στο κρεβάτι του νοσοκομείου με το ένα χέρι του μέχρι τον αγκώνα χωμένο μέσα σε ένα διαγνωστικό μηχάνημα. Υπήρχε πάντα η πιθανότητα να είχε κι αυτός μέσα του μερικά βακτηρίδια που είχαν χαθεί πριν από αιώνες. Μετακινήθηκε με δυσκολία, προσέχοντας μην κινήσει λάθος χέρι και ρώτησε: «Βρήκατε τελικά κάποιο αναισθητικό που να το πιάσει;»

«Όχι. Λυπάμαι, Σβετζ, αλλά ακόμα δεν μάθαμε γιατί οι βελόνες σου δεν έπιασαν. Το άλογο έχει ανοσία σε ναρκωτικά οποιουδήποτε είδους.

»Με την ευκαιρία, το σύστημα εξαερισμού σου δεν είχε καμιά βλάβη. Μύριζες απλά το άλογο».

«Μακάρι να το είχα καταλάβει. Νόμιζα πως ήμουν ετοιμοθάνατος».

«Όλοι οι υπάλληλοι έχουν τρελαθεί απ' αυτή τη

μυρωδιά. Το κακό είναι πως δεν μπορούμε να τη διώξουμε από το Κέντρο». Ο Ρα Τσεν κάθισε στην άκρη του κρεβατιού. «Αυτό που με απασχολεί είνα το κέρατο στο μέτωπό του. Το άλογο στο εικονο γραφημένο βιβλίο δεν είχε κέρατο».

«Όχι, κύριε».

«Τότε θα πρέπει να ανήκει σε κάποιο διαφορετι κό είδος. Δεν είναι αληθινό άλογο, Σβετζ. Πρέπε να σε στείλουμε ξανά πίσω. Θα μας χαλάσει εντε λώς τον προϋπολογισμό, Σβετζ».

«Διαφωνώ, κύριε...».

«Μην είσαι τόσο ευγενικός».

«Τότε κι εσείς μην είστε τόσο ανόητος, κύριε!» Ο Σβετζ δεν σκόπευε να ξαναπάει πίσω για να βρε άλλο άλογο. «Αυτοί που εξέτρεφαν ήμερα άλογ θα πρέπει να είχαν τη συνήθεια να τους κόβουν τ κέρατα όταν ήταν ακόμα μικρά. Και γιατί να μην τ κάνουν; Όλοι είδαμε πόσο επικίνδυνο είναι αυτ το κέρατο. Πολύ επικίνδυνο για ένα κατοικίδι ζώο».

«Τότε, γιατί το δικό μας άλογο έχει κέρατο;»

«Γι' αυτό πίστεψα πως είναι άγριο την πρώτ φορά που το είδα. Υποθέτω πως άρχισαν να του κόβουν τα κέρατα σε κατοπινή εποχή».

Ο Ρα Τσεν ένευσε με θλιμμένη ικανοποίησ «Αυτό σκέφτηκα κι εγώ. Το πρόβλημά μας είν πως ο Γενικός Γραμματέας έχει ίσα ίσα αρκετ μυαλό για να προσέξει πως το άλογο έχει κέρατ και αυτό στην εικόνα του βιβλίου δεν έχει. Θα κατ γορήσει εμένα».

«Χμμμ...» Ο Σβετζ δεν ήταν σίγουρος τι θα τ ζητούσε.

«Θα βάλω να του κόψουν το κέρατο».

«Κάποιος θα προσέξει την ουλή», είπε ο Σβε

«Έχεις δίκιο! Έχω εχθρούς στην αυλή. Με μ γάλη τους χαρά θα υποστηρίξουν πως ακρωτηρ

σα το ζωάκι του Γενικού Γραμματέα». Ο Ρα Τσεν κοίταξε τον Σβετζ. «Ωραία, λοιπόν. Ακούω τη δικιά σου ιδέα».

Ο Σβετζ ήδη το είχε μετανιώσει. Γιατί είχε μιλήσει; Το άγριο και πανέμορφο άλογό του να στερηθεί το θανάσιμο κέρατό του... Έβρισκε τη σκέψη αυτή αποκρουστική. Μα τι άλλο θα μπορούσαν να κάνουν εκτός απ' το να του αφαιρέσουν το κέρατο;

Τελικά το βρήκε. «Αλλάξτε τις εικόνες στο βιβλίο κι όχι το άλογο. Ένα κομπιούτερ θα μπορούσε να αντιγράψει το βιβλίο σε κάθε του λεπτομέρεια, αλλά προσθέτοντας ένα κέρατο σε κάθε άλογο. Χρησιμοποιήστε το κομπιούτερ του Ινστιτούτου και μετά σβήστε τη δισκέτα».

Βαριά σκεπτικός, ο Ρα Τσεν είπε: «Αυτό μπορεί να πιάσει. Ξέρω κάποιον που θα αλλάξει τα βιβλία». Τον κοίταξε κάτω από τα πυκνά μαύρα φρύδια του. «Ασφαλώς, εσύ πρέπει να κρατήσεις το στόμα σου κλειστό».

«Μάλιστα, κύριε».

«Και μην ξεχνάς», του είπε ο Ρα Τσεν καθώς σηκώθηκε. «Μόλις βγεις από τη διαγνωστική μονάδα, φεύγεις για ένα μήνα διακοπές».

«Θα σε στείλω πίσω να βρεις ένα από αυτά», του είπε ο Ρα Τσεν τέσσερις βδομάδες αργότερα. «Ανακαλύψαμε αυτό το βιβλίο σ' ένα δημόσιο κήπο, γύρω στο 10 μ.Α. Αφήσαμε το παιδί που το κρατούσε να παίζει μ' ένα αυγό από κορούνδιο».

Ο Σβετζ εξέτασε την εικόνα. «Είναι πάρα πολύ άσχημο. Προσπαθείτε να ισορροπήσετε την ομορφιά του αλόγου, σωστά; Χωρίς ένα απ' αυτά, το σύμπαν μας θα χάσει την ισορροπία του».

Ο Ρα Τσεν έκλεισε τα μάτια εκνευρισμένος. «Απλά πήγαινε και φέρε μας μια σαύρα, Σβετζ. Ο Γενικός Γραμματέας θέλει μια μεγάλη σαύρα».

«Πόσο μεγάλη είναι;»

Κοίταξαν κι οι δυο τη ζωγραφιά, αλλά δεν μπορούσαν να πουν το αληθινό μέγεθος του πλάσματος.

«Απ' ό,τι φαίνεται, καλύτερα να χρησιμοποιήσουμε τον μεγαλύτερο κλωβό προέκτασης».

Ο Σβετζ μόλις που τα κατάφερε να γυρίσει πίσω αυτή τη φορά. Υπέφερε από υπερκόπωση και εκτεταμένα εγκαύματα δευτέρου βαθμού. Το πλάσμα που είχε φέρει πίσω είχε μάκρος δέκα μέτρα, φτερά σαν τις νυχτερίδας, ξέρναγε φλόγες και δεν έμοιαζε πολύ με τη ζωγραφιά του βιβλίου. Ήταν, όμως, ό,τι πιο κοντά στην περιγραφή μπορούσε να βρει.

Ο Γενικός Γραμματέας κατενθουσιάστηκε.

ΛΕΒΙΑΘΑΝ

του Λάρι Νίβεν

Δυο άντρες στέκονταν μπροστά σ' έναν χοντρό γυάλινο τοίχο.

«Τώρα θα είσαι ιπτάμενος», έλεγε το κοκκινοπρόσωπο αφεντικό του Σβετζ. «Όσο ήσουν στο νοσοκομείο, κάναμε μερικές βελτιώσεις στον κλωβό επέκτασης. Μπορείς να αιωρείσαι μ' αυτόν ή να πετάς με ταχύτητα μέχρι ογδόντα χιλιόμετρα την ώρα. Υπάρχει ακόμα και αυτόματο σύστημα σταθεροποίησης σε ορισμένο ύψος. Το οπτικό σου πεδίο θα είναι τέλειο. Το περίβλημα του κλωβού είναι πια εντελώς διαφανές».

Από την άλλη πλευρά του χοντρού γυαλιού, κάτι προσπαθούσε να τους σκοτώσει. Είχε μάκρος 15 μέτρα, από το μουσούδι μέχρι την ουρά, και μεγάλα φτερά σαν νυχτερίδας. Κατά τ' άλλα, έμοιαζε με μια λεπτή σαύρα. Κραύγαζε κι έξυνε το γυαλί με τα γαμψά νύχια του.

Η πινακίδα πάνω στο γυαλί έγραφε:

ΕΡΠΕΤΟ ΤΖΙΛΑ

Φερμένο από το έτος 1230 π.Α., από την περιοχή της Κίνας, στη Γη. ΕΧΕΙ ΕΞΑΛΕΙΦΘΕΙ

«Δεν πρόκειται να βρεθείς κοντά του», είπε ο Ρα Τσεν.

«Μάλιστα, κύριε». Ο Σβετζ στεκόταν με τα μπράτσα σφιγμένα γύρω από το στήθος του, λες κι είχε

κρυολογήσει. Τον έστελναν να φέρει το μεγαλύτερο ζώο που είχε ζήσει ποτέ στη Γη, κι ο Σβετζ φοβόταν τα ζώα.

«Για όνομα της Επιστήμης! Τι σε ανησυχεί, Σβετζ; Είναι μόνο ένα μεγάλο ψάρι!»

«Αυτό μου λέγατε και για το Τζίλα. Πως είναι απλά μια σαύρα που έχει πια εξαλειφθεί».

«Το μόνο μας στοιχείο ήταν μια ζωγραφιά σ' ένα παιδικό βιβλίο. Πώς να ξέρουμε ότι θα ήταν τόσο μεγάλο;»

Το Τζίλα τραβήχτηκε μακριά από το γυαλί. Πήρε μια βαθιά εισπνοή και σημάδεψε. Κίτρινες και πορτοκαλιές φλόγες βγήκαν από τα ρουθούνια του και έγλειψαν το γυαλί. Ο Σβετζ έσκουξε κι έψαξε να βρει μέρος να κρυφτεί.

«Δεν μπορεί να το διαπεράσει», είπε ο Ρα Τσεν.

Ο Σβετζ προσπάθησε ν' ανακτήσει την ψυχραιμία του. Ήταν ένας λεπτός άντρας με χλωμό δέρμα, ανοιχτογάλαζα μάτια και πολύ λεπτά κατάξανθα μαλλιά. «Πώς να ξέρουμε ότι ξέρναγε φωτιά;» μιμήθηκε κοροϊδευτικά. «Αυτή η σαύρα κόντεψε να με κάνει στάχτη! Πέρασα τέσσερις μήνες στο νοσοκομείο. Κι αυτό που με καίει περισσότερο είναι πως κάθε φορά που την κοιτάζω βλέπω όλο και λιγότερες ομοιότητες με τη ζωγραφιά στο βιβλίο. Αναρωτιέμαι αν έφερα πίσω το σωστό ζώο».

«Ποια η διαφορά, Σβετζ; Άρεσε πάρα πολύ στον Γενικό Γραμματέα. Αυτό μετράει».

«Μάλιστα, κύριε. Και μια κι αναφέραμε τον Γενικό Γραμματέα, τι τη θέλει τη γαλάζια φάλαινα; Του έφερα ένα άλογο, του έφερα τη σαύρα Τζίλα—»

«Το θέμα είναι κάπως μπερδεμένο», είπε ο Ρα Τσεν, μορφάζοντας. «Πολιτικές του παλατιού. Είναι πάντα μπερδεμένες. Αυτή τη στιγμή που σου μιλώ, κάπου στο Παλάτι των Ηνωμένων Εθνών εκατό μηχανορραφίες βρίσκονται σε διάφορα στάδια

εξέλιξης. Όλες τους έχουν σκοπό να προκαλέσουν την προσοχή του Γενικού Γραμματέα και να την κρατήσουν. Δεν είναι εύκολο να κρατήσει κανείς την προσοχή του».

Ο Σβετζ ένευσε. Όλοι ήξεραν για τον Γενικό Γραμματέα.

Η οικογένεια που κυβερνούσε τα Ηνωμένα Έθνη για επτακόσια χρόνια είχε υποστεί κάποιες ενδομειξίες.

Ο Γενικός Γραμματέας ήταν εικοσιοκτώ χρονών και πολύ ευτυχισμένο πρόσωπο. Αγαπούσε τα ζώα, τα λουλούδια, τις ζωγραφιές και τους ανθρώπους. Οι φωτογραφίες των πλανητών και των συστημάτων με πολλαπλούς αστέρες τον έκαναν να χτυπάει τα χέρια του και να φωνάζει με χαρά, κι έτσι το Ινστιτούτο Διαστημικών Ερευνών είχε μεγάλη ισχύ μέσα στην κυβέρνηση των Ηνωμένων Εθνών. Του άρεσαν όμως κι όσα ζώα είχαν εξαλειφθεί.

«Κάποιος κατάφερε να πείσει τον Γενικό Γραμματέα ότι πρέπει ν' αποκτήσει το μεγαλύτερο ζώο στη Γη. Ίσως μ' αυτόν τον τρόπο θέλουν να μας ρίξουν μερικά σκαλοπάτια», είπε ο Ρα Τσεν. «Μερικοί μπορεί να πιστεύουν πως παίρνουμε πολύ μεγάλο μερίδιο απ' τον προϋπολογισμό.

»Όταν με κάλεσε μπροστά του, ο Γενικός Γραμματέας μου γύρευε έναν βροντόσαυρο. Ποτέ δεν θα καταφέρναμε να του τον βρούμε. Κανένας κλωβός προέκτασης δεν μπορεί να φτάσει τόσο πίσω στο χρόνο».

«Δική σας ιδέα ήταν να του φέρουμε μια γαλάζια φάλαινα;»

«Ναι, και δεν ήταν εύκολο να τον πείσω. Οι γαλάζιες φάλαινες έχουν εξαφανιστεί εδώ και τόσο καιρό που δεν έχουμε καν εικόνες τους. Το μόνο που είχα να του δείξω ήταν ένα κρυστάλλινο γλυπτό από το τμήμα Αρχαιολογίας, μια Βίβλο κι ένα

λεξικό. Κατάφερα να τον πείσω ότι ο Λεβιάθαν και η γαλάζια φάλαινα είναι το ίδιο πράγμα».

«Αυτό δεν είναι ακριβώς αλήθεια». Ο Σβετζ είχε διαβάσει σε κομπιούτερ μια περίληψη της Βίβλου. Σύμφωνα με τη γνώμη του, οι περικοπές είχαν χαλάσει όλη την πλοκή. «Ο Λεβιάθαν θα μπορούσε να είναι οτιδήποτε μεγάλο και καταστρεπτικό, ακόμα κι ένα σμήνος ακρίδες».

«Δόξα την Επιστήμη που δεν ήσουν εκεί για να μπλέξεις τα πράγματα περισσότερο! Αρκετά προβλήματα έχω ήδη. Τέλος πάντων, έταξα στον Γενικό Γραμματέα το μεγαλύτερο ζώο που έζησε ποτέ στη Γη. Όλα τα βιβλία γράφουν πως αυτό το ζώο ήταν η γαλάζια φάλαινα. Υπήρχαν κοπάδια από γαλάζιες φάλαινες στους ωκεανούς της Γης μέχρι τον πρώτο αιώνα μ.Α. Δεν θα δυσκολευτείς να βρεις μια».

«Μέσα σε είκοσι λεπτά;»

Ο Ρα Τσεν φάνηκε να ξαφνιάζεται. «Τι είπες;»

«Αν προσπαθήσω να κρατήσω τον μεγάλο κλωβό προέκτασης στο παρελθόν για παραπάνω από είκοσι λεπτά, δεν θα μπορέσω ποτέ να ξαναγυρίσω πίσω».

«Αυτό το ξέρω».

«Υπάρχει ένας αστάθμητος παράγοντας στο ενεργειακό συνεχές—»

«Σβετζ!»

«—που θα μπορούσε να διαλύσει εντελώς ολόκληρο το Ινστιτούτο».

«Το σκεφτήκαμε κι αυτό, Σβετζ. Θα πας με τον μικρό κλωβό προέκτασης. Όταν θα βρεις τη φάλαινα, θα κάνεις σήμα να στείλουμε και τον μεγάλο κλωβό».

«Με ποιο τρόπο;»

«Ανακαλύψαμε μια μέθοδο για να στέλνουμε έναν απλό παλμό μέσα στο χρόνο. Πάμε πίσω στο Ινστιτούτο να σου δείξω».

Εχθρικά χρυσά μάτια τους παρακολουθούσαν μέσα απ' το γυαλί, καθώς απομακρύνονταν.

Ο κλωβός προέκτασης ήταν το μέρος της μηχανής που κινιόταν. Μέσα στο διαφανές του περίβλημα, ο Σβετζ φαινόταν να κάθεται σε μια ιπτάμενη πολυθρόνα εφοδιασμένη με το δίσκο φαγητού ενός επιβάτη αεροπλάνου. Η μόνη διαφορά ήταν πως αυτός ο δίσκος ήταν καλυμμένος με φώτα, κουμπιά, διακόπτες και πράσινες γραμμές. Βρισκόταν κάπου έξω απ' τις ανατολικές ακτές της Βόρειας Αμερικής, περίπου το έτος 100 προ της Ατομικής Εποχής ή 1845 μ.Χ. Το ημερολόγιο της συσκευής δεν ήταν πολύ ακριβές.

Ο Σβετζ πέταξε χαμηλά, πάνω από νερό στο χρώμα του μολυβιού, κάτω από έναν γκρίζο ουρανό. Αν δεν υπήρχε το σκαμπανέβασμα των κυμάτων, θα μπορούσε να πιστέψει πως βρισκόταν μέσα σε μια τεράστια σφαίρα που η μισή ήταν βαμμένη ανοιχτό κι η άλλη μισή σκούρο γκρίζο χρώμα. Άφησε τον κλωβό προέκτασης να πετάξει μόνος του, είκοσι μέτρα πάνω από την επιφάνεια του νερού, ενώ ο ίδιος παρακολουθούσε τον δείχτη του ΕΝΕΔ, του Εντοπιστή Νευρικών Δραστηριοτήτων.

Έψαχνε να βρει τον Λεβιάθαν.

Το στομάχι του ανακατευόταν. Ο Σβετζ σκέφτηκε πως απλά συνερχόταν από τις παράξενες βαρυτικές παρενέργειες του ταξιδιού μέσα στο χρόνο, αλλά προφανώς δεν ήταν έτσι.

Τουλάχιστον, δεν θα χρειαζόταν να μείνει πολύ. Σ' αυτό το ταξίδι δεν θα έψαχνε για μια απλή σαύρα με μήκος δέκα μέτρα. Τώρα κυνηγούσε το μεγαλύτερο ζώο που είχε ζήσει ποτέ. Θα πρέπει να ήταν πανεύκολο, αφού αυτή τη φορά είχε μαζί του και τον εντοπιστή ζωικών μορφών, τον ΕΝΕΔ.

Η βελόνα τινάχτηκε ψηλά και πήγε πέρα-δώθε.

Ήταν άραγε η φάλαινα; Η βελόνα, όμως, έτρεμε λες κι ήταν αναποφάσιστη. Θα πρέπει να ήταν μια ομάδα από όντα, λοιπόν. Ο Σβετζ κοίταξε προς την κατεύθυνση που έδειχνε.

Ήταν ένα ιστιοφόρο με λευκό πανί, μακρόστενο κι όλο χάρη. Ο Σβετζ υπέθεσε πως θα είχε πολλούς επάνω. Πολλοί άνθρωποι, κοντά ο ένας στον άλλο, θα επηρέασαν τον ΕΝΕΔ μ' αυτόν ακριβώς τον τρόπο. Μια γαλάζια φάλαινα —ένα μόνο επίκεντρο περίπλοκης νευρικής δραστηριότητας— θα προσέλκυε τη βελόνα το ίδιο βίαια, αλλά δεν θα την έκανε να τρεμοπαίζει.

Το πλοίο θα του εμπόδιζε τη λήψη. Ο Σβετζ έστριψε ανατολικά και απομακρύνθηκε, με κάποια θλίψη. Το πλοίο ήταν πανέμορφο.

Η ανησυχία στην κοιλιά του Σβετζ αντί να καλυτερεύει, χειροτέρευε.

Μια απέραντη γκριζοπράσινη θάλασσα σκαμπανέβαζε κάτω από την ιπτάμενη πολυθρόνα του Σβετζ.

Τελικά, η απάντηση ήρθε σαν αστραπή στο μυαλό του. Είχε πάθει ναυτία! Στον αυτόματο, ο επεκτατικός κλωβός ακολουθούσε την κίνηση της επιφάνειας πάνω απ' την οποία πετούσε. Κι αυτή η επιφάνεια ήταν γεμάτη από μεγάλα σκοτεινά κύματα.

Δεν έπρεπε να απορεί που το στομάχι του ανακατευόταν! Ο Σβετζ χαμογέλασε ειρωνικά κι έπιασε τον χειροκίνητο έλεγχο.

Η βελόνα του ΕΝΕΔ τινάχτηκε ξαφνικά. Τσίμπησε! σκέφτηκε ο Σβετζ και κοίταξε προς τα δεξιά. Δεν έβλεπε πουθενά πλοίο. Τα υποβρύχια δεν είχαν ακόμα εφευρεθεί. Ή μήπως είχαν; Όχι, σίγουρα δεν είχαν εφευρεθεί.

Η βελόνα παρέμενε σταθερή.

Ο Σβετζ πάτησε το κουμπί κλήσης.

Η πηγή του έντονου σήματος στον ΕΝΕΔ κινήθηκε κάπου στα δεξιά του. Ο Σβετζ γύρισε για να την ακολουθήσει. Θα περνούσαν αρκετά λεπτά πριν η κλήση φτάσει το Ινστιτούτο Διαχρονικών Ερευνών και στείλει τον μεγάλο κλωβό προέκτασης και τον εξοπλισμό του για να παγιδεύσει τον Λεβιάθαν.

Πολλά χρόνια πριν, ο Ρα Τσεν είχε ονειρευτεί να σώσει τη Βιβλιοθήκη της Αλεξανδρείας από τη φωτιά του Καίσαρα. Γι' αυτό το σκοπό είχε κατασκευάσει τον μεγάλο κλωβό προέκτασης. Η πόρτα του ήταν αρκετά μεγάλη για να τον φορτώσουν ενώ η Βιβλιοθήκη ακόμα καιγόταν. Πίστευε πως το μέγεθός του έφτανε για να πάρει όλους τους πάπυρους της αρχαίας βιβλιοθήκης.

Ο μεγάλος κλωβός είχε κοστίσει μια περιουσία σε λεφτά της κυβέρνησης. Δεν κατάφερε να φτάσει πιο πίσω από το 440 π.Α. ή το 1550 μ.Χ. Τα βιβλία που είχαν καεί στην Αλεξάνδρεια ήταν ακόμα χαμένα για την ιστορία, ή τουλάχιστον για τους ιστορικούς.

Ένα τέτοιο στραπάτσο θα είχε τσακίσει κάποιον άλλο. Ο Ρα Τσεν είχε κατορθώσει να επιβιώσει απ' αυτό το χτύπημα στη φήμη του.

Είχε υποδείξει τις αλλαγές στον Σβετζ μετά την επιστροφή τους από το Ζωολογικό Κήπο. «Εφοδιάσαμε τον κλωβό με ισχυρά αναισθητικά όπλα και ακτίνες αντιβαρύτητας. Θα τα θέσεις σε λειτουργία με τηλεχειρισμό. Πρόσεχε να μην αφήσης τη ναρκωτική ακτίνα να σε αγγίξει. Σκοτώνει ακόμα και γαλάζια φάλαινα αν μείνει επάνω της παραπάνω από λίγα δευτερόλεπτα, ενώ έναν άνθρωπο τον σκοτώνει ακαριαία. Εκτός απ' αυτό, δεν νομίζω να έχεις άλλα προβλήματα».

Απο εκείνη τη στιγμή άρχισε να πονάει και το στομάχι του Σβετζ.

«Η κύρια αλλαγή μας είναι το κουμπί κλήσης. Θα μας στείλει ένα σήμα μέσα απ' το χρόνο, έτσι ώστε να μπορέσουμε να σου στείλουμε με τη σειρά μας τον μεγάλο κλωβό προέκτασης. Μπορούμε να τον εμφανίσουμε δίπλα σου, με διαφορά μερικών λεπτών. Οι έρευνες που απαιτήθηκαν ήταν σημαντικές, Σβετζ. Το υπουργείο Οικονομικών αύξησε φέτος τον προϋπολογισμό μας ώστε να μπορέσουμε να φέρουμε τη φάλαινα».

Ο Σβετζ ένευσε.

«Κοίτα μόνο να σιγουρευτείς πως έχεις ανακαλύψει τη φάλαινα πριν καλέσεις για να στείλουμε τον μεγάλο κλωβό».

Χίλια διακόσια χρόνια στο παρελθόν, ο Σβετζ ακολουθούσε τώρα μια υποθαλάσσια πηγή νευρικών παλμών. Το σήμα ήταν πολύ ισχυρό. Δεν θα μπορούσε να είναι τίποτα μικρότερο από μια ενήλικη γαλάζια φάλαινα.

Μια σκιά σχηματίστηκε στον αέρα δεξιά του. Ο Σβετζ παρακολουθούσε καθώς έπαιρνε μορφή. Μια μεγάλη γκριζογάλανη σφαίρα αιωρούνταν δίπλα του. Γύρω από το χείλος της πόρτας υπήρχαν ακτίνες αντιβαρύτητας και βαριά όπλα νάρκωσης. Η απέναντι πλευρά της σφαίρας δεν βρισκόταν εκεί. Έσβηνε μέσα στο χώρο.

Για τον Σβετζ, αυτό ήταν το πιο τρομακτικό χαρακτηριστικό μιας χρονομηχανής: το ότι φαινόταν να έχει πάρει μια στροφή που δεν υπήρχε στο χώρο.

Είχε βρεθεί σχεδόν πάνω απ' το σήμα. Τώρα χρησιμοποιούσε τον τηλεχειρισμό για να στρέψει προς τα κάτω τις ακτίνες αντιβαρύτητας.

Τις σταθεροποίησε πάνω στην πηγή. Τις έθεσε σε λειτουργία και οι δείκτες αναπήδησαν.

Ο Λεβιάθαν ήταν πολύ βαρύς. Περισσότερο ογκώδης απ' ό,τι είχε υποθέσει ο Σβετζ. Αυξησε την ισχύ και είδε τη βελόνα του ΕΝΕΔ να αλλάζει θέση καθώς ο Λεβιάθαν ανέβαινε αόρατος μέσα απ' το νερό.

Εκεί όπου η επιφάνεια του νερού φούσκωνε προς τα πάνω κάτω απ' την επίθεση των ακτίνων αντιβαρύτητας, σχηματίστηκε μια σκιά. Ο Λεβιάθαν ερχόταν...

Μήπως δεν πήγαινε κάτι καλά με το σχήμα του;

Ύστερα, μια τρεμάμενη σφαιρική φούσκα νερού σηκώθηκε απ' τον ωκεανό, με τον Λεβιάθαν μαζί της.

Εν μέρει μαζί της, δηλαδή. Ήταν πολύ μεγάλος για να χωρέσει μέσα, αν και τα πράγματα δεν θα 'πρεπε να έχουν έτσι.

Ήταν τέσσερις φορές πιο μεγάλος απ' ό,τι θα ήταν μια γαλάζια φάλαινα και δώδεκα φορές πιο μακρύς. Δεν έμοιαζε καθόλου με το κρυστάλλινο γλυπτό. Ο Λεβιάθαν ήταν ένα είδος ερπετού, αρματωμένος με κοκκινομπρούντζινα λέπια, το καθένα μεγάλο σαν την ασπίδα ενός Βίκινγκ, κι ήταν οπλισμένος με δόντια που έμοιαζαν με φιλντισένια δόρατα. Τα τριγωνικά του σαγόνια έχασκαν ορθάνοιχτα. Καθώς ερχόταν προς το μέρος του Σβετζ, συσπώταν, ψάχνοντας με τα γουρλωτά κίτρινα μάτια του για τον αγνωστο εχθρό που τον υπέβαλλε σε μια τέτοια ατίμωση.

Ο Σβετζ ήταν παραλυμένος από το φόβο και την αναποφασιστικότητα. Ούτε τότε, ούτε κι αργότερα αμφέβαλλε πως αυτό που έβλεπε ήταν ο βιβλικός Λεβιάθαν. Θα πρέπει να ήταν το μεγαλύτερο ζώο που έζησε ποτέ στη θάλασσα. Ένα κτήνος αρκετά μεγάλο και άγριο για να είναι συνώνυμο με οτιδήποτε γιγάντιο και καταστροφικό. Κι όμως, αν το κρυστάλλινο γλυπτό είχε κάποια ομοιότητα με την

πραγματική φάλαινα, αυτό αποκλείεται να ήταν φάλαινα.

Όπως και να 'χε το πράγμα, ήταν πολύ μεγάλο για τον κλωβό επέκτασης.

Η αναποφαστικότητα εμπόδισε το χέρι του και μια στιγμή μετά ο Σβετζ σταμάτησε να σκέφτεται εντελώς, καθώς οι μεγάλες κάθετες κόρες των ματιών του τέρατος συνάντησαν τις δικές του.

Το ζώο αιωρούνταν δίπλα του. Γύρω από τη μέση του υπήρχε μια σφαίρα αβαρούς νερού που λίγο λίγο μίκραινε, καθώς σταγόνες του έπεφταν πίσω στη θάλασσα. Τα ρουθούνια του ζώου άνοιξαν διάπλατα —φανερά ανέπνεε οξυγόνο, αν και δεν ήταν κήτος.

Τεντώθηκε, προσπαθώντας να φτάσει τον Σβετζ με τα ορθάνοιχτα σαγόνια του.

Τα δόντια του έμοιαζαν με εικοσάδες χαυλιόδοντες ελέφαντα, βαλμένους στη σειρά. Γυάλιζαν κι ήταν μυτερά σαν βελόνες. Ο Σβετζ τα είδε να κλείνουν από πάνω κι από κάτω του, ενώ συνέχιζε να μένει πετρωμένος απ' το φόβο.

Την τελευταία στιγμή έκλεισε σφιχτά τα μάτια του.

Όταν ο θάνατος δεν ήρθε, ο Σβετζ άνοιξε τα μάτια.

Τα σαγόνια δεν είχαν κλείσει εντελώς γύρω από τον Σβετζ και την πολυθρόνα του. Τα άκουσε να τρίζουν ελαφρά πάνω στην αόρατη επιφάνεια του κλωβού προέκτασης που ο Σβετζ είχε ξεχάσει εντελώς.

Ξανάρχισε να αναπνέει. Θα γύριζε πίσω μ' έναν άδειο κλωβό και θα αντιμετώπιζε το θυμό του Ρα Τσεν.... ήταν όμως μια μοίρα προτιμότερη απ' το θάνατο. Ο Σβετζ διέκοψε τις ακτίνες αντιβαρύτητας που έπεφταν πάνω στον μεγάλο κλωβό προέκτασης.

Το μέταλλο σύρθηκε πάνω στο μεταλλο. Ο Σβετζ άρχισε να ιδρωκοπάει, ενώ κόκκινα φώτα άναψαν παντού πάνω στον πίνακα ελέγχου. Βιαστικά, έθεσε πάλι τις ακτίνες σε λειτουργία.

Το κόκκινα φώτα έσβησαν διστακτικά ένα ένα.

Μέσα από το διαφανές περίβλημα, ο Σβετζ μπορούσε ν' ακούσει το τρίξιμο των δοντιών. Ο Λεβιάθαν προσπαθούσε να μασουλήσει τον κλωβό προέκτασης.

Το απελευθερωμένο βάρος του είχε σχεδόν ξεκολλήσει τον κλωβό από το υπόλοιπο τμήμα της χρονομηχανής. Αν γινόταν αυτό, ο Σβετζ θα ναυαγούσε στο παρελθόν, εκατό μίλια μακριά απ' τη στεριά, σ' ένα σπασμένο κλωβό επέκτασης που πιθανότατα δεν θα μπορούσε να επιπλεύσει και μ' ένα αγριεμένο θαλασσινό τέρας έτοιμο να τον καταπιεί. Όχι, δεν μπορούσε να κλείσει τις ακτίνες αντιβαρύτητας.

Οι ακτίνες όμως βρίσκονταν πάνω στον μεγάλο κλωβό προέκτασης και δεν θα μπορούσε να τον κρατήσει στο παρελθόν παραπάνω από δεκαπέντε λεπτά ακόμα. Όταν χανόταν ο μεγάλος κλωβός, τι θα εμπόδιζε τον Λεβιάθαν να τον παρασύρει στο θάνατο;

«Θα τον αναισθητοποιήσω», είπε ο Σβετζ.

Από πάνω του έβλεπε έναν σκούρο κόκκινο ουρανίσκο κι από κάτω του κόκκινα ούλα και διχαλωτή γλώσσα και παντού γύρω του τα μακριά κυρτά δόντια. Όμως, ανάμεσα σε δυο σειρές δόντια ο Σβετζ μπορούσε να διακρίνει τον μεγάλο κλωβό προέκτασης και τη συστοιχία από τα λέιζερ αναισθητοποίησης γύρω από την πόρτα του. Υπολογίζοντας με το μάτι, έστρεψε τα όπλα μέχρι που σημάδεψαν τον Λεβιάθαν.

«Θα πρέπει να τρελάθηκα», είπε ο Σβετζ κι έστρεψε μακριά του τα όπλα. Δεν θα μπορούσε να

πετύχει τον Λεβιάθαν χωρίς να χτυπηθεί κι ο ίδιος.

Κι ο Λεβιάθαν δεν τον άφηνε απ' το στόμα του.

Ήταν παγιδευμένος.

Όχι, σκέφτηκε μ' ένα ξέσπασμα ανακούφισης. Μπορούσε να γλιτώσει τη ζωή του. Ο μοχλός επιστροφής θα έστελνε τον μικρό του κλωβό προέκτασης από τα σαγόνια του Λεβιάθαν πίσω στο μέλλον και το Ινστιτούτο. Η αποστολή του είχε αποτύχει, αλλά δεν έφταιγε αυτός. Γιατί ο Ρα Τσεν δεν είχε μπορέσει να ανακαλύψει αναφορές για ένα θαλάσσιο ερπετό μεγαλύτερο από μια γαλάζια φάλαινα;

«Δικό του είναι το λάθος», είπε ο Σβετζ. Άπλωσε το χέρι να κατεβάσει το μοχλό επιστροφής, αλλά σταμάτησε την τελευταία στιγμή.

«Δεν τολμώ να του το πω». Ο Ρα Τσεν τον τρομοκρατούσε.

Το τρίξιμο των δοντιών ερχόταν εκνευριστικό στ' αυτιά του μέσα από τον κλωβό προέκτασης.

«Δεν μπορώ να τα παρατήσω ακόμα», είπε. «Θα δοκιμάσω κάτι άλλο...»

Κοιτάζοντας ανάμεσα στα δόντια, μπορούσε να διακρίνει τις ακτίνες αντιβαρύτητας. Μπορούσε να νιώσει την επιρροή τους έτσι κοντά που ήταν εστιασμένες στον ίδιο τον κλωβό. Αν τις εστίαζε μονάχα επάνω του...

Ένιωσε την αλλαγή. Αισθάνθηκε ταυτόχρονα δυνατός κι ανάλαφρος, σαν μεθυσμένος χορευτής. Αν εστίαζε τις ακτίνες ακόμα περισσότερο...

Τα δόντια του τέρατος φάνηκαν να τρίζουν περισσότερο. Ο Σβετζ προσπαθούσε να δει από μέσα τους όσο πιο καλύτερα μπορούσε.

Ο Λεβιάθαν δεν αιωρούνταν πια. Κρεμόταν κάτω από τον κλωβό προέκτασης, κρεμασμένος από τα δόντια επάνω του. Οι ακτίνες αντιβαρύτητας ισορροπούσαν ακόμα το βάρος της μάζας του, αλλά

τώρα το πετύχαιναν σηκώνοντας ψηλά τον μικρό κλωβό.

Το τέρας βρισκόταν φανερά σε δύσκολη θέση. Ήταν ένα ζώο της θάλασσας και τώρα αναγκαζόταν για πρώτη φορά στη ζωή του να στηρίξει τη μάζα του και μάλιστα με τα δόντια! Τα κίτρινα μάτια του έπαιζαν μανιασμένα. Η ουρά του συσπόταν ελαφρά στην άκρη της. Όμως, συνέχιζε να κρατιέται...

«Άσε με!» είπε ο Σβετζ. «Άσε με, βρε...τέρας!»

Τα δόντια του τέρατος γλίστρησαν ξύνοντας τη διάφανη επιφάνεια, και τελικά το ζώο έπεσε.

Ο Σβετζ διέκοψε την ακτίνα αντιβαρύτητας ένα κλάσμα του δευτερολέπτου πιο αργά απ' ό,τι έπρεπε. Μύρισε καμένο λάδι και είδε τα μικρά κόκκινα φώτα πάνω στον πίνακα ελέγχου να σβήνουν ένα ένα.

Ο Λεβιάθαν έπεσε στο νερό μ' έναν ήχο σαν του κεραυνού. Το μακρύ μυώδες σώμα του αναποδογύρισε κι έμεινε επιπλέοντας στην επιφάνεια σαν νεκρός. Όμως, ο Σβετζ είδε την ουρά του να χτυπάει αδύναμα και κατάλαβε πως ζούσε ακόμα.

«Θα μπορούσα να σε σκοτώσω», είπε ο Σβετζ. «Θα μπορούσα να κρατήσω τους αναισθητοποιητές επάνω σου μέχρι να ψοφήσεις. Έχω ακόμα καιρό...»

Μα είχε ακόμα δέκα λεπτά καιρό να ψάξει για μια γαλάζια φάλαινα. Ασφαλώς, δεν ήταν αρκετός, αλλά αν δεν τον χρησιμοποιούσε και καθόλου...

Το θαλάσσιο ερπετό χτύπησε το νερό με την ουρά του κι άρχισε ν' απομακρύνεται κολυμπώντας. Για μια στιγμή γύρισε και κοίταξε τον Σβετζ και τα σαγόνια του άνοιξαν διάπλατα από οργή. Ύστερα, άρχισε πάλι να κολυμπά.

«Μια στιγμή», είπε ξερά ο Σβετζ. «Για περίμενε μια στιγμή...» και εστίασε τους αναισθητοποιητές.

Η βαρύτητα συμπεριφερόταν παράξενα μέσα σ' έναν κλωβό προέκτασης. Όσο ο κλωβός κινιόταν μπροστά μέσα στο χρόνο, το *κάτω* ήταν προς όλες τις κατευθύνσεις μακριά από το κέντρο του κλωβού. Ο Σβετζ είχε κολλήσει πάνω σ' έναν κυρτό τοίχο και περίμενε να τελειώσει το ταξίδι.

Η ναυτία της θάλασσας δεν ήταν τίποτα μπροστά στη ναυτία που προκαλούσε η κίνηση μέσα στο χρόνο.

Ελεύθερη πτώση και μετά κανονική βαρύτητα. Ο Σβετζ προχώρησε παραπατώντας προς την πόρτα.

Ο Ρα Τσεν περίμενε έξω για να τον βοηθήσει. «Τον έπιασες;»

«Τον Λεβιάθαν; Όχι, κύριε». Ο Σβετζ κοίταξε πίσω απ' το αφεντικό του. «Πού είναι ο μεγάλος κλωβός προέκτασης;»

«Τον φέρνουμε πίσω αργά για να ελαχιστοποιήσουμε τις βαρυτικές παρενέργειες. Μα αν δεν έχεις τη φάλαινα...»

«Είπα πως δεν έχω τον Λεβιάθαν».

«Τότε, τι έχεις, λοιπόν», ρώτησε να μάθει ο Ρα Τσεν.

«Ώστε δεν ήταν;» είπε λίγο αργότερα.

Και λίγο μετά: «Ώστε τον σκότωσες; Γιατί, Σβετζ; Μόνο από κακία;»

«Όχι, κύριε. Ήταν το πιο έξυπνα πράγμα που έκανα σ' όλη τη διάρκεια του ταξιδιού».

«Μα γιατί; Τέλος πάντων, Σβετζ, τώρα έρχεται ο μεγάλος κλωβός προέκτασης». Μια γκριζογάλαζη σκιά άρχισε να υλοποιείται μέσα στην εσοχή της χρονομηχανής. «Και φαίνεται να έχει μέσα κάτι. Βρε ηλίθιοι, ρίξτε μια ακτίνα αντιβαρύτητας μέσα στον κλωβό! Θέλετε το ζώο να σκάσει;»

Ο κλωβός έφτασε. Ο Ρα Τσεν έκανε ένα σήμα με το χέρι. Η πόρτα άνοιξε.

Κάτι τεράστιο αιωρούνταν μέσα στον κλωβό. Έμοιαζε μ' ένα απειλητικό άσπρο βουνό και κοίταζε τους αιχμαλωτιστές του μ' ένα μοναδικό μικροσκοπικό αγριεμένο μάτι. Προσπαθούσε να ορμήξει στον Ρα Τσεν, αλλά δεν μπορούσε να κολυμπήσει στον αέρα.

Το άλλο του μάτι ήταν μονάχα μια άδεια κόγχη. Ένα από τα πτερύγιά του ήταν σκισμένο στη μέση. Προεξοχές, αυλακιές κι εσοχές από ουλές κι ένα δάσος από σπασμένα ξύλα και μέταλλα σημάδευαν όλη την τρομακτική έκταση του κατάλευκου δέρματός του. Σκοινιά κρέμονταν από πολλά απ' τα σπασμένα καμάκια. Ψηλά στο ένα πλευρό του, δεμένο πάνω στο ζώο με κομμένα σκοινιά, ήταν το πτώμα ενός γενειοφόρου άντρα με ξύλινο πόδι.

«Δεν είναι και σε πολύ καλή κατάσταση», παρατήρησε ο Ρα Τσεν.

«Προσέξτε, γιατί είναι επικίνδυνος. Τον είδα να εμβολίζει ένα ιστιοφόρο και να το βυθίζει πριν μπορέσω να εστιάσω τους αναισθητοποιητές επάνω του».

«Αυτό που με κάνει κι απορώ είναι πώς τον βρήκες μέσα στον τόσο λίγο χρόνο που σου είχε μείνει. Σβετζ, δεν μπορώ να καταλάβω την τύχη σου. Ή μήπως μου κρύβεις κάτι;»

«Δεν ήταν τύχη, κύριε. Ήταν το πιο έξυπνο πράγμα που έκανα σ' ολόκληρο το ταξίδι μου».

«Το είπες και πριν. Σκότωσες τον Λεβιάθαν».

Ο Σβετζ βιάστηκε να του δώσει εξηγήσεις. «Το θαλάσσιο ερπετό απομακρυνόταν από την περιοχή. Ήθελα να το σκοτώσω, αλλά ήξερα πως δεν είχα χρόνο. Ήμουν έτοιμος να φύγω, όταν γύρισε και με κοίταξε με γυμνωμένα δόντια.

»Ήταν φανερά σαρκοφάγο. Αυτά τα δόντια ή-

ταν φτιαγμένα για να σκοτώνουν. Έπρεπε να το εί-χα σκεφτεί νωρίτερα. Μπορούσα να φανταστώ μόνο ένα ζώο αρκετά μεγάλο για να μπορεί να χορτάσει ένα σαρκοβόρο τέτοιου μεγέθους».

«Θαυμάσια, Σβετζ».

«Ύπήρχαν πολλές ενδείξεις που υποστήριζαν τη θεωρία μου. Οι έρευνές μας δεν βρήκαν πουθενά αναφορές για θαλάσσια ερπετά. Οι μεγάλες γεωλογικές έρευνες του πρώτου μετατομικού αιώνα θα πρέπει να είχαν φέρει κάτι στην επιφάνεια. Γιατί δεν έφεραν;»

«Επειδή τα θαλάσσια ερπετά εξαφανίστηκαν δυο αιώνες νωρίτερα, όταν οι φαλαινοθήρες τούς στέρησαν την τροφή τους».

Ο Σβετζ κοκκίνισε. «Ακριβώς. Έτσι, έστρεψα τους αναισθητοποιητές πάνω στον Λεβιάθαν πριν μπορέσει να απομακρυνθεί και τους κράτησα επάνω του μέχρι που το ΕΝΕΔ μου είπε πως ήταν νεκρός. Σκέφτηκα πως αν ο Λεβιάθαν βρισκόταν εκεί, στην περιοχή θα έπρεπε να υπάρχουν φάλαινες».

«Και οι νευρικές εκπομπές του Λεβιάθαν κάλυπταν τα σήματά τους».

«Πράγματι, έτσι ήταν. Τη στιγμή του θανάτου, το ΕΝΕΔ κατέγραψε ένα άλλο σήμα. Το ακολούθησα μέχρι—» Ο Σβέτζ κούνησε το κεφάλι του προς τη μεριά της φάλαινας που έβγαζαν από τον κλωβό προέκτασης. «Μέχρι αυτόν».

Μέρες αργότερα, δυο άντρες στέκονταν μπροστά σ' έναν χοντρό γυάλινο τοίχο.

«Πήραμε μερικούς κλώνους και τους στείλαμε στον ζωολογικό κήπο του Γενικού Γραμματέα», είπε ο Ρα Τσεν. «Κρίμα που αναγκάστηκες να φέρεις φάλαινα με άσπρο χρώμα». Απέρριψε με μια κίνηση του χεριού τη διαμαρτυρία του Σβετζ. «Ξέρω, ξέρω, δεν είχες χρόνο».

Πίσω από το γυαλί, η μονόφθαλμη φάλαινα αγριοκοίταζε τον Σβετζ μέσα από το θολό νερό. Οι χειρούργοι είχαν αφαιρέσει τα περισσότερα καμάκια, αλλά οι ουλές στα πλευρά της παρέμεναν. Ο Σβετζ αναρωτήθηκε πόσον καιρό το ζώο αυτό πολεμούσε με τον Άνθρωπο. Αιώνες; Πόσα χρόνια ζούσαν οι φυσητήρες;

Ο Ρα Τσεν χαμήλωσε τη φωνή του. «Θα βρούμε τον μπελά μας αν ο Γενικός Γραμματέας ανακαλύψει ποτέ ότι υπήρξε ένα ζώο μεγαλύτερο από το δικό του. Το καταλαβαίνεις αυτό, έτσι Σβετζ;»

«Μάλιστα, κύριε».

«Ωραία». Το βλέμμα του Ρα Τσεν πήγε προς έναν άλλο τοίχο, εκεί όπου βρισκόταν η τρομερή σαύρα που ξέρναγε φωτιές. Πιο κάτω, ένα άλογο τον κοιτούσε κατά μήκος του επικίνδυνου σπειροειδούς κεράτου του στο μετωπό του.

«Πάντα βρίσκουμε κάτι που δεν περιμένουμε», είπε ο Ρα Τσεν. «Μερικές φορές, αναρωτιέμαι...»

Ας έκανες τις έρευνές σου καλύτερα, σκέφτηκε ο Σβετζ.

«Ξέρεις πως τα ταξίδια στο χρόνο δεν υπήρχαν ούτε καν σαν ιδέα μέχρι τον πρώτο προατομικό αιώνα; Τα εφεύρε κάποιος συγγραφέας. Από τότε, μέχρι τον τέταρτο αιώνα μ.Α. τα ταξίδια στο χρόνο ήταν καθαρή φαντασία. Παραβίαζαν όλους τους φυσικούς νόμους, όπως τουλάχιστον τους αντιλαμβάνονταν οι επιστήμονες. Τη Λογική, τη διατήρηση ύλης και ενέργειας, κάθε νόμο κίνησης, τη σχετικότητα.

»Αυτό που με παραξενεύει», είπε ο Ρα Τσεν, «είναι πως κάθε φορά που ωθούμε έναν κλωβό προέκτασης πέρα απ' αυτήν την περίοδο των τεσσάρων αιώνων, τον στέλνουμε σ' έναν κόσμο της φαντασίας. Γι' αυτό βρίσκεις συνεχώς θαλασσινά τέρατα και σαύρες που βγάζουν φωτιά».

«Αυτά είναι ανοησίες», είπε ο Σβετζ. Φοβόταν, βέβαια, το αφεντικό του, αλλά υπήρχαν και κάποια όρια.

«Έχεις δίκιο», είπε μετά από λίγο ο Ρα Τσεν, σχεδόν με ανακούφιση. «Πήγαινε ένα μήνα διακοπές, Σβετζ, και μετά πάλι στη δουλειά. Ο Γενικός Γραμματέας θέλει ένα πουλί».

«Ένα πουλί;» Ο Σβετζ χαμογέλασε. Ένα πουλί ακουγόταν σαν αρκετά άκακο πλάσμα. «Να υποθέσω πως το βρήκε κι αυτό σε κανένα παιδικό βιβλίο;»

«Ακριβώς. Έχεις ποτέ ακούσει κανένα πουλί που να το λένε *ροκ*;*

---

* Σ.τ.Μ. Ροκ ονομαζόταν ένα είδος γιγάντιου αετού στη μουσουλμανική μυθολογία. Πολλοί αναγνώστες ίσως το θυμούνται από τις περιπέτειες του Σεβάχ του Θαλασσινού, όπως περιγράφονται στις *Χίλιες και Μία Νύχτες*.

ΚΑΛΛΙΟ ΕΝΑ ΠΟΥΛΙ ΣΤΟ ΧΕΡΙ...

του Λάρι Νίβεν

«Αυτό δεν είναι ροκ», είπε ο Ρα Τσεν.

Το πουλί τους κοιτούσε με ηλίθιο βλέμμα πίσω από τον χοντρό γυάλινο τοίχο. Τα φτερά του ήταν μικρά και ατελή. Τα πόδια και τα πέλματά του τεράστια και αστεία. Ζύγιζε εκατόν πενήντα κιλά και είχε ύψος κοντά δυόμισι μέτρα.

Κατά τ' άλλα, έμοιαζε πολύ με κοτόπουλο.

«Με κλώτσησε», διαμαρτυρήθηκε ο Σβετζ. Εκείνη τη μέρα στεκόταν γέρνοντας προς τη μια μεριά. «Με κλώτσησε στο πλάι και μου έσπασε τέσσερα πλευρά. Μόλις που κατάφερα να φτάσω στον κλωβό προέκτασης».

«Ωστόσο, δεν είναι ροκ. Λυπάμαι, Σβετζ. Κάναμε μια ιστορική έρευνα στο ιστορικό αρχείο της βιβλιοθήκης του Μπέβερλι Χιλς όσο εσύ ήσουν στο νοσοκομείο. Το ροκ ήταν ένας απλός θρύλος».

«Μα, κοιτάξτε το!»

Το κόκκινο πλαδαρό πρόσωπο του αφεντικού του Σβετζ ταρακουνήθηκε. «Προφανώς απ' αυτό να ξεκίνησε ο μύθος. Οι πρώτοι εξερευνητές της Αυστραλίας είδαν αυτές τις... στρουθοκαμήλους να περιφέρονται. Αναλογίστηκαν: ''Αν τα μικρά τους έχουν τέτοιο μέγεθος, πώς θα είναι όταν ενηλικιωθούν;'' Ύστερα σκάρωσαν μόνοι τους ιστορίες για τα ενήλικα πουλιά και, γυρίζοντας πίσω, τις διηγήθηκαν».

«Δηλαδή τα πλευρά μου μου τα 'σπασε ένα πουλί που δεν μπορεί να πετάξει;»

«Χαμογέλα, Σβετζ. Τα πράγματα δεν πήγαν τόσο άσχημα. Η στρουθοκάμηλος έχει εξαφανιστεί. Ήταν μια θαυμάσια προσθήκη στο ζωολογικό κήπο του Γενικού Γραμματέα».

«Μα ο Γενικός Γραμματέας ήθελε ροκ. Τι θα του πείτε τώρα;»

Ο Ρα Τσεν στραβομουτσούνιασε. «Τα πράγματα είναι ακόμα χειρότερα. Ξέρεις τι θέλει τώρα ο Γενικός Γραμματέας;»

Όσοι έβλεπαν τον Ρα Τσεν για πρώτη φορά νόμιζαν πως ήταν συνεχώς συνοφρυωμένος, μέχρι που έβλεπαν πώς γινόταν όταν στ' αλήθεια ζάρωνε το μέτωπο. Ο Σβετζ είχε υποπτευθεί πως ο Ρα Τσεν ήταν ανήσυχος. Τώρα βεβαιωνόταν.

Ο Γενικός Γραμματέας αποτελούσε πρόβλημα για όλους. Ένα κρυφό γονίδιο που είχε κληρονομήσει από την πανίσχυρη ενδογαμική του οικογένεια τον είχε αφήσει με το μυαλό ενός μικρού παιδιού. Ένα άλλο είδος κληρονομιάς τον είχε κάνει ανώτατο κύριο της Γης και των αποικιών της. Τα καπρίτσια του ήταν νόμος σε όλο το εξερευνημένο σύμπαν.

Ό,τι κι αν ήθελε ο Γενικός Γραμματέας, έπρεπε οπωσδήποτε να του το βρουν.

«Κάποιος βλάκας τον πήγε να κάνει καταδύσεις στο Λος Άντζελες», είπε ο Ρα Τσεν. «Θέλει να δει την πόλη όπως ήταν πριν βυθιστεί».

«Δεν είναι κι άσχημο αυτό».

«Δεν θα ήταν αν σταματούσε μέχρι εκεί. Μερικοί από τον Κύκλο του Συμβουλίου του πρόσεξαν το ενδιαφέρον του. Του βρήκαν ιστορικές καταγραφές από το Λος Άντζελες. Θέλει να πάρει μέρος στην πρώτη Επανάσταση των Μαύρων».

Ο Σβετζ ξεροκατάπιε. «Αυτό θα δημιουργούσε κάποια προβλήματα ασφάλειας».

«Δεν το νομίζεις κι εσύ; Ο Γενικός Γραμματέας είναι σχεδόν καθαρός ινδοευρωπαίος».

Η στρουθοκάμηλος έγειρε το κεφάλι στο ένα πλάι, παρατηρώντας τους. Ακόμα έμοιαζε μ' ένα τεράστιο κοτόπουλο κάποιου ακόμα μεγαλύτερου πουλιού. Ο Σβετζ μπορούσε να το φανταστεί να βγαίνει μέσα από ένα αυγό σε μέγεθος καλύβας.

«Θα με πιάσει πονοκέφαλος», είπε. «Γιατί μου λέτε τέτοια πράγματα; Ξέρετε πως δεν αγαπώ την πολιτική».

«Φαντάζεσαι τι μπορεί να συμβεί αν ο Γενικός Γραμματέας καταφέρει να σκοτωθεί με τη βοήθεια του Ινστιτούτου Διαχρονικών Ερευνών; Υπάρχουν ήδη αρκετές φατρίες που θέλουν να μας παροπλίσουν. Οι διαστημικοί, για παράδειγμα, θα χαίρονταν πολύ να μας απορροφήσουν».

«Μα, τι μπορούμε να κάνουμε; Δεν μπορούμε να αρνηθούμε μια άμεση απαίτηση του Γενικού Γραμματέα!»

«Μπορούμε να του αποσπάσουμε την προσοχή».

Είχαν χαμηλώσει τις φωνές τους σε συνωμοτικούς ψίθυρους. Απομακρύνθηκαν από τη στρουθοκάμηλο και περπάτησαν δήθεν αδιάφορα κατά μήκος της σειρά των γυάλινων κλουβιών.

«Πώς;»

«Δεν ξέρω ακόμα. Αν μπορούσα να έρθω σ' επαφή με τη νταντά του...» είπε ο Ρα Τσεν μεσα απ' τα δόντια του. «Δοκίμασα πολλές φορές. Ίσως την έχει εξαγοράσει το Ινστιτούτο Διαστημικών Ερευνών. Ίσως πάλι να του είναι απλά αφοσιωμένη. Είναι μαζί του για τριάντα τέσσερα χρόνια.

»Πώς να ξέρω τι θα του τραβήξει την προσοχή; Έχω συναντήσει τον Γενικό Γραμματέα μόνο τέσσερις φορές, κι αυτές εθιμοτυπικά. Ξέρω, όμως, ότι

δεν κρατάει την προσοχή του για πολύ σ' ένα θέμα. Θα ξεχνούσε το Λος Άντζελες, αν του βρίσκαμε κάτι άλλο».

Το κλουβί που περνούσαν έγραφε απ' έξω:

ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ
Από το 700 π.Α. περίπου, περιοχή Ινδία της Γης.
ΕΧΕΙ ΕΞΑΛΕΙΦΘΕΙ

Το ρυτιδιασμένο γκρίζο ζώο τούς κοιτούσε με ληθαργική αδιαφορία. Είχε μια τέτοια έκφραση ηλικίας και σοφίας που θα έπρεπε σίγουρα να αναγνωρίζει τον Σβετζ σαν αιχμαλωτιστή του. Ωστόσο, δεν έδειχνε να νοιάζεται.

Ο Σβετζ είχε πιάσει τα μισά σχεδόν απ' τα ζώα που βρίσκονταν στον Ζωολογικό Κήπο. Παρ' όλα αυτά, φοβόταν τα ζώα και ειδικά τα μεγάλα. Γιατί ο Ρα Τσεν τον έστελνε συνέχεια να βρίσκει ζώα;

Η τεράστια σαύρα στο επόμενο κλουβί σίγουρα αναγνώρισε τον Σβετζ. Πέταξε προς το μέρος του πορτοκαλιές φλόγες και χτύπησε οργισμένα τα μικρά φτερά της που έμοιαζαν με νυχτερίδας όταν είδε τη φωτιά να σταματάει από το γυαλί. Αν ποτέ ελευθερωνόταν...

Μα γι' αυτό το λόγο το κλουβί ήταν αεροστεγές. Τα ζώα του παρελθόντος της Γης έπρεπε να προστατεύονται από τον αέρα του παρόντος.

Ο Σβετζ θυμήθηκε τον καταγάλανο ουρανό του παρελθόντος και πήρε θάρρος. Ο απογευματιάτικος ουρανός εκείνης της μέρας ήταν ένα λαμπερό τυρκουάζ χρώμα στο ζενίθ του, που έπαιρνε απαλές πράσινες και κίτρινες χροιές για να φτάσει σ' ένα πλούσιο καστανοκίτρινο χρώμα κοντά στον ορίζοντα. Αν αυτό το ζώο από την Κίνα κατάφερνε ποτέ να ελευθερωθεί, θα ήταν πολύ απασχολημένο προσπαθώντας να αναπνεύσει για να σκεφτ

να επιτεθεί στον Σβετζ.

«Τι να του φέρουμε; Νομίζω πως αυτά τα ζώα τα έχει βαρεθεί. Σβετζ, τι θα 'λεγες για μια καμηλοπάρδαλη;»

«Τι πράγμα;»

«Ή έναν σκύλο ή έναν σάτυρο... πρέπει να είναι κάτι ασυνήθιστο», μουρμούρισε ο Ρα Τσεν.

«Αναρωτιέμαι μήπως η σκέψη σας βρίσκεται σε λάθος μονοπάτι», τόλμησε να πει ο Σβετζ, παρακινημένος από το φόβο του για τα ζώα.

«Γιατί;»

«Ο Γενικός Γραμματέας έχει αρκετά ζώα για να ικανοποιηθούν χίλιοι άνθρωποι. Το χειρότερο είναι πως συναγωνίζεστε με τους Διαστημικούς φέρνοντας πίσω αστεία ζώα. Αυτό μπορούν να το κάνουν κι εκείνοι».

Ο Ρα Τσεν ξύστηκε πίσω απ' το αυτί του. «Αυτό δεν το είχα σκεφτεί. Έχεις δίκιο. Πρέπει, όμως, να κάνουμε κάτι».

«Μπορούμε να κάνουμε κι άλλα πράγματα με μια χρονομηχανή».

Θα μπορούσαν να πάρουν μια πλάκα τηλεμεταφοράς για να επιστρέψουν στο Κέντρο. Ο Ρα Τσεν προτίμησε να περπατήσουν. Θα του έδινε την ευκαιρία να σκεφτεί, όπως είπε.

Ο Σβετζ περπατούσε με σκυφτό κεφάλι δίπλα στο αφεντικό του. Άλλες φορές, σε τέτοιες στιγμές του ερχόταν έμπνευση. Όμως, έφτασαν τον κόκκινο κύβο του Κέντρου και η πνευματική αστραπή δεν τον είχε ακόμα χτυπήσει.

Ένα μεγάλο χέρι έκλεισε γύρω από το μπράτσο του. «Μια στιγμή», είπε χαμηλόφωνα ο Ρα Τσεν. «Ο Γενικός Γραμματέας μάς έχει κάνει επίσκεψη».

Το κεφάλι του Σβετζ τινάχτηκε επάνω. «Πώς το ξέρετε;»

«Έπρεπε να αναγνωρίσεις αυτό το μηχάνημα στο πεζοδρόμιο. Το φέραμε πριν ένα μήνα από το Λος Άντζελες, από τη μέρα του Μεγάλου Σεισμού της Καλιφόρνια. Είναι ένα αυτοκίνητο εσωτερικής καύσης. Ανήκει στον Γενικό Γραμματέα».

«Τι κάνουμε τώρα;»

«Θα πάμε μέσα και θα τον ξεναγήσουμε. Να παρακαλάς να μην επιμείνει να τον πάμε στο Βατς, στις 11 Αυγούστου του είκοσι μ.Α.».

«Κι αν μας το ζητήσει;» Αν εκτελούσαν τον Ρα Τσεν για προδοσία, θα την πλήρωνε μαζί του κι ο Σβετζ.

«Αν μου το ζητήσει, θα πρέπει να τον στείλω. Μην ανησυχείς, Σβετζ, όχι μαζί σου. Με τη Ζίρα. Είναι μαύρη και μιλάει αμερικάνικα. Ίσως μπορέσει να βοηθήσει».

«Αυτό δεν φτάνει», είπε ο Σβετζ, αλλά ήταν ήδη πιο ήρεμος. Ας αναλάβαινε η Ζίρα τον κίνδυνο.

Πέρασαν δίπλα από το αυτοκίνητο του Γενικού Γραμματέα. Ο Σβετζ παραξενεύτηκε από την αλλόκοτη γωνιώδη όψη του, τους περίπλοκους πίνακες ελέγχου και το γυαλιστερό του κάλυμμα από χρώμιο. Κάποιος είχε βγάλει το καπώ, έτσι ώστε να φαίνεται η περίπλοκη μηχανή.

«Μια στιγμή», είπε ξαφνικά ο Σβετζ. «Του αρέσει;»

«Θα έρθεις μαζί μου;»

«Αρέσει το αυτοκίνητο στον Γενικό Γραμματέα;»

«Ασφαλώς και του αρέσει, Σβετζ. Το λατρεύει»

«Να του φέρουμε ένα άλλο αυτοκίνητο. Η Καλιφόρνια θα πρέπει να ήταν γεμάτη αυτοκίνητα τη μέρα πριν από τον Μεγάλο Σεισμό».

Ο Ρα Τσεν σταμάτησε απότομα. «Αυτό μπορεί αν είναι η λύση που ζητάμε. Θα τον απασχολήσει για λίγο και θα μας δώσει χρόνο...»

«Χρόνο για τι;»

Ο Ρα Τσεν δεν τον άκουσε. «Ένα αγωνιστικό; Όχι, θα σκοτωθεί. Ο Κύκλος των Συμβούλων ίσως του εγκαταστήσει ένα μηχανικό σύστημα οδήγησης που να υπερκαλύπτει τα λάθη του...»

«Γιατί δεν ρωτάτε τον ίδιο;»

«Αξίζει τον κόπο», είπε ο Ρα Τσεν. Ανέβηκαν τα σκαλοπάτια.

Στο Κέντρο υπήρχαν τρεις χρονομηχανές, συμπεριλαμβανόμενου και του μεγάλου κλωβού προέκτασης, μαζί με ατέλειωτες σειρές από πίνακες ελέγχου γεμάτους με χρώματα που αναβόσβηναν. Αυτά άρεσαν πολύ στον Γενικό Γραμματέα. Χαμογελούσε και χαχάνιζε καθώς ο Ρα Τσεν τον ξεναγούσε. Οι φρουροί του ακολουθούσαν πίσω του, με πρόσωπα ανέκφραστα και τα νύχια τους να παίζουν πάνω στα κοντάκια των όπλων τους.

Ο Ρα Τσεν σύστησε τον Σβετζ σαν «ο καλύτερος πράκτοράς μου». Ο Σβετζ ταράχτηκε τόσο πολύ απ' αυτήν την τιμή που μπόρεσε μόνο να τραυλίσει. Όμως, ο Γενικός Γραμματέας δεν φάνηκε να το πρόσεξε.

Δεν είχε σημασία το αν ξέχασε την επανάσταση ή όχι. Ευτυχώς, πάντως, ξέχασε εκείνη τη στιγμή να τους το ζητήσει.

Όταν ο Ρα Τσεν ανέφερε τ' αυτοκίνητα, ο Γενικός Γραμματέας χαμογέλασε πλατιά και κούνησε τόσο ζωηρά το κεφάλι του που ο Σβετζ ανησύχησε μην πάθει ζημιά στον αυχένα του. Έχοντας μπροστά του μια ατέλειωτη σειρά επιλογών, δεκαετίες ολόκληρες με ντουζίνες νέα μοντέλα κάθε χρόνο, ο Γενικός Γραμματέας έβαλε το δάχτυλο στο στόμα και σκέφτηκε καλά. Ύστερα, πήρε την απόφασή του.

«Γιατί δεν τον ρωτάμε; Γιατί δεν τον ρωτάμε;», μιμήθηκε οργισμένα ο Ρα Τσεν. «Τώρα ξέρουμε! Θέλει το πρώτο αυτοκίνητο! Το πρώτο αυτοκίνητο που φτιάχτηκε ποτέ!»

Ο Σβετζ έτριψε τα μάτια του. «Και πού να το βρούμε τώρα; Πρέπει να ψάξουμε δυο δεκαετίες και ολόκληρη την αμερικανική και την ευρωπαϊκή ήπειρο!»

«Τα πράγματα δεν είναι τόσο άσχημα. Θα χρησιμοποιήσουμε τα βιβλία της Βιβλιοθήκης του Μπέβερλι Χιλς. Ωστόσο, η κατάσταση παραμένει επικίνδυνη, Σβετζ...»

Η επιδρομή στη Βιβλιοθήκη του Μπέβερλι Χιλς έγινε με το φως της μέρας, με τη χρήση του μεγάλου κλωβού προέκτασης και μια δεκάδα οπλισμένους φρουρούς, στις τρεις Ιουλίου του 54 μ.Α. Τε-ράστιες χρονομηχανές και τρελαμένοι άντρες που φορούσαν συσκευές πτήσης —οποιαδήποτε άλλη μέρα, θα γινόταν το πρώτο νέο σε κάθε εφημερίδα και τηλεοπτικό σταθμό του κόσμου. Μα η τρίτη Ιουλίου ήταν μια μέρα πλήρους Ελευθερίας για το Ινστιτούτο Διαχρονικών Ερευνών.

Κανένας Καλιφορνέζος δεν θα ανέφερε για την επιδρομή παρά μόνο σε άλλους Καλιφορνέζους. Ακόμα κι αν η ιστορία έβγαινε στη δημοσιότητα, θα την κατέπνιγαν πολύ πιο σημαντικά νέα. Οι σεισμοί θα άρχιζαν με το ηλιοβασίλεμα και ο ωκεανός θα σηκωνόταν σαν ένα τεράστιο πράσινο τείχος...

Ο Σβετζ, ο Ρα Τσεν και η Ζίρα Σάουθγουόρθ πέρασαν τη μισή νύχτα ψάχνοντας το ιστορικό τμήμα της Βιβλιοθήκης του Μπέβερλι Χίλς. Ο Ρα Τσεν ήξερε αρκετά λευκά αμερικάνικα για να αναγνωρίζει τους τίτλους, αλλά η Ζίρα ήταν αυτή που έκανε το πολύ διάβασμα.

Η Ζίρα Σάουθγουόρθ ήταν ψηλή, λεπτή και πολύ

μαύρη και τα μαλλιά της έμοιαζαν με έκρηξη μαύρης πυρίτιδας. Καθόταν γαλήνια σταυροπόδι στο πάτωμα, διαβάζοντας δυνατά αποσπάσματα, ενώ οι άλλοι δυο βημάτιζαν πέρα-δώθε. Ακολουθούσαν ένα περίπλοκο μονοπάτι αναφορών.

Στις δυο το πρωί είχαν πια εξοργιστεί.

«Κανείς δεν εφεύρε το αυτοκίνητο!» ξέσπασε ο Ρα Τσεν. «Απλώς, δημιουργήθηκε!»

«Έχουμε μεγάλα περιθώρια επιλογών», συμφώνησε η Ζίρα. «Υποθέτω πως δεν μας ενδιαφέρουν τα ατμοκίνητα αυτοκίνητα. Έτσι, βγαίνουν έξω τα Γκουνιότ, τα Τρέβεθικ και τα βρετανικά ατμοκίνητα λεωφορεία. Θα ασχοληθούμε μόνο με μηχανές εσωτερικής καύσης».

«Οι καλύτερες επιλογές μας φαίνεται να είναι το Λενουάρ της Γαλλίας και το Μάρκους της Βιέννης. Όμως, κι οι Ντάιμλερ και Μπενζ έχουν πολλά εχέγγυα, και το δίπλωμα ευρεσιτεχνίας του Σέλντεν άντεξε μετά απ' τη δίκη—»

«Διάλεξε ένα στην τύχη, που να πάρει!»

«Μια στιγμή, κύριε». Μόνο η Ζίρα διατηρούσε κάποια επίφαση ηρεμίας. «Αυτό το βιβλίο αφήνει να εννοηθεί πως για όλα είναι υπεύθυνος ο Φορντ. Αυτός δημιούργησε μόνος του ολόκληρη τη βιομηχανία αυτοκινήτων».

«Μα ξέρουμε πως αυτό δεν είναι αλήθεια», διαμαρτυρήθηκε ο Σβετζ.

Ο Ρα Τσεν έκανε ένα νεύμα με το χέρι. «Ας μη βιαζόμαστε. Θα παρουμε το αυτοκίνητο του Φορντ και μαζί αυτό το βιβλίο για να αποδείξουμε την αυθεντικότητά του. Ποιος θα καταλάβει τη διαφορά;»

«Μα αν κάποιος κάνει την ίδια έρευνα με μας — αλλά, βέβαια. Θα πάρει κι αυτός τις ίδιες απαντήσεις. Η Φορντ είναι το ίδιο καλή επιλογή μ' όλες τις αλλες».

«Η καλύτερη, αν κάποιος δεν ψάξει το πράγμα

περισσότερο», είπε η Ζίρα με ικανοποίηση. «Κρίμα που δεν μπορούμε να πάρουμε το μοντέλο Τ. Φαίνεται πολύ περισσότερο για αυτοκίνητο. Το πράγμα με το οποίο ξεκίνησε μοιάζει με παιδικό καροτσάκι. Λένε πως το κατασκεύασε με παλιούς σωλήνες».

«Για φαντάσου», είπε ο Ρα Τσεν.

Το επόμενο πρωί, ο Ρα Τσεν έδωσε τις τελευταίες οδηγίες.

«Πρόσεξε να πάρεις το αυτοκίνητο», είπε στη Ζίρα. «Αν κάποιος σε καταλάβει, γύρνα πίσω και χωρίς αυτό».

«Μάλιστα, κύριε. Θα ήταν, όμως, λιγότερο επικίνδυνο αν παίρναμε κάποιο αντίγραφό του από μια κατοπινή εποχή, από το Ινστιτούτο Σμισθόνιαν, για παράδειγμα».

«Το αυτοκίνητο πρέπει να είναι καινούριο. Σκέψου λογικά, Ζίρα! Δεν μπορούμε να δώσουμε στον Γενικό Γραμματέα ένα μεταχειρισμένο αυτοκίνητο!»

«Μάλλον όχι, κύριε».

«Θα σε προσγειώσουμε στις τρεις το πρωί. Να χρησιμοποιήσεις υπέρυθρες ακτίνες και χάπια για να παραλλάξεις την όρασή σου. Μη δείξεις ορατό φως. Το τεχνητό φως πιθανώς θα τους κάνει να καταληφθούν απ' το φόβο τους».

«Εντάξει».

«Σου έδειξαν...»

«Ξέρω πώς να χρησιμοποιήσω τον αντιγραφέα». Η Ζίρα φερόταν με υπερβολική αυτοπεποίθηση, όπως πάντα. «Ξέρω επίσης ότι αναστρέφει την εικόνα».

«Αυτό να μη σε νοιάζει. Φέρε πίσω το ανεστραμμένο αντίγραφο κι εμείς θα το αναστρέψουμε και πάλι».

«Μα βέβαια». Φαινόταν εξοργισμένη που δεν το είχε σκεφτεί από μόνη της. «Και η διάλεκτος;»

«Μιλάς μαύρα και λευκά αμερικάνικα, αλλά μιας κατοπινής περιόδου. Μη χρησιμοποιείς αργκό. Να μείνεις στα μαύρα εκτός κι αν θελήσεις να εντυπωσιάσεις κάποιον λευκό. Τότε να μιλάς λευκά, αλλά αργά και προσεκτικά, με τη χρήση απλών λέξεων. Θα νομίζουν πως είσαι από άλλη χώρα. Ελπίζω, τουλάχιστον».

Η Ζίρα ένευσε κοφτά. Έσκυψε και μπήκε μέσα στον κλωβό προέκτασης, γύρισε και τράβηξε πίσω της τον ανατυπωτή. Ο όγκος του ήταν μικρός, αλλά ζύγιζε περίπου έναν τόνο χωρίς το πεδίο αντιβαρύτητας. Η μια του άκρη έλαμπε λευκή από φωσφορική βαφή.

Παρακολούθησαν τον κλωβό προέκτασης να ξεθωριάζει και να εξαφανίζεται. Ήταν ακόμα προσαρμοσμένος στη χρονομηχανή, αλλά κατά μήκος μιας κατεύθυνσης απ' όπου δεν μεταδιδόταν φως.

«Ωραία, λοιπόν!» είπε ο Ρα Τσεν τρίβοντας τα χέρια. «Δεν νομίζω να έχει πρόβλημα να βρει τη χερσαία αυτοκινούμενη μηχανή του Χένρι Φορντ. Τα προβλήματα μπορεί ν' αρχίσουν όταν ο Γενικός Γραμματέας δει τι του φέραμε».

Ο Σβετζ ένευσε καθώς θυμόταν τις ασπρόμαυρες φωτογραφίες στα βιβλία ιστορίας. Η μηχανή του Φορντ ήταν άχαρη, χοντροκομμένη, άσχημη και επικίνδυνη. Μερικές μικρές προσθήκες και βελτιώσεις θα την έκαναν αρκετά αξιόπιστη ώστε να βολέψει τον Γενικό Γραμματέα. Ωστόσο, τίποτα δεν θα μπορούσε να την κάνει όμορφη.

«Χρειαζόμαστε πάλι κάτι να του αποσπάσουμε την προσοχή», είπε ο Ρα Τσεν. «Απλά κερδίσαμε λίγο χρόνο για να ψάξουμε να το βρούμε».

Η μικρή χρονομηχανή της Ζίρα έβγαζε έναν ήχο σαν ρούχο που ξυλωνόταν, χαμηλό, μονότονο και

επιβεβαιωτικό. Μια ντουζίνα εργάτες ετοίμαζαν τον μεγάλο κλωβό προέκτασης. Η Ζίρα θα τον χρειαζόταν γιά να μεταφέρει το σωσία του αυτοκινήτου.

«Θα ήθελα να δοκιμάσω κάτι», τόλμησε να πει ο Σβετζ.

«Σχετικά με τι;»

«Με τον ροκ».

Ο Ρα Τσεν χαμογέλασε ειρωνικά. «Τη στρουθοκάμηλο; Σβετζ, δεν θα το βάλεις κάτω».

Ο Σβετζ τον κοίταξε πεισμωμένος. «Ξέρετε τίποτε γιά τη νεοτενία;»

«Ποτέ δεν έχω ακούσει κάτι τέτοιο. Κοίτα, Σβετζ, εξαιτίας του ταξιδιού για τον ροκ έχουμε υπερβεί τον προϋπολογισμό. Δεν φταις εσύ, ασφαλώς, αλλά ένα ακόμα ταξίδι θα μας κοστίσει πάνω από ένα εκατομμύριο πιστωτικές».

«Δεν θα χρειαστώ τη χρονομηχανή, αλλά θέλω τη βοήθεια του Κτηνιάτρου του Παλατιού. Έχεις αρκετές γνωριμίες για να κανονίσεις κάτι τέτοιο;»

Η Κτηνίατρος του Παλατιού ήταν μια κοντόχοντρη μυώδης γυναίκα με μεγάλα στήθια και πεταχτό σαγόνι. Μια ιπτάμενη εξέδρα γεμάτη με εργαλεία την ακολουθούσε ανάμεσα στις σειρές των κλουβιών.

«Ξέρω τα περισσότερα απ' αυτά τα ζώα», είπε στον Σβετζ. «Κάποτε ήθελα να δώσω σ' όλα ονόματα. Το κάθε ζώο πρέπει να έχει ένα όνομα».

«Μα έχουν ονόματα».

«Αυτό είπα κι εγώ. ''Σαύρα, ελέφαντας, στρουθοκάμηλος''», διάβασε. «Δίνεις ένα όνομα στον Οράτιο για να τον ξεχωρίζεις από τον Γκίλμπερτ. Μα ποιος μπορεί να μπερδέψει το άλογο με τον ελέφαντα. Υπάρχει μόνο ένα απ' το κάθε είδος. Τα ταλαίπωρα τα ζώα». Σταμάτησε μπροστά στο κλουβί που

έγραφε ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ. «Γι' αυτό μου μιλούσες; Σκόπευα να έρθω να το δω κι από μόνη μου».

Το πουλί πήγε πέρα δώθε αναποφάσιστα. Έγειρε το κεφάλι στο πλάι για να παρατηρήσει το ζευγάρι από την άλλη πλευρά του γυαλιού. Φαινόταν έκπληκτο που ο Σβετζ είχε επιστρέψει.

«Μοιάζει σαν κοτόπουλο που μόλις βγήκε απ' τ' αυγό», είπε η κτηνίατρος. «Εκτός από τα πόδια και τα πέλματα, ασφαλώς. Φαίνεται να είναι προορισμένα να στηρίξουν την επιπλέον μάζα».

Ο Σβετζ είχε εκνευριστεί επειδή έπρεπε να βρίσκεται σε δυο μέρη ταυτόχρονα. Η δική του πρόταση είχε ξεκινήσει την αποστολή της Ζίρα. Έπρεπε να βρίσκεται στο Κέντρο. Κι όμως, η στρουθοκάμηλος ήταν η πρώτη του αποτυχία.

«Φαίνεται νεοτενικό;» ρώτησε.

«Νεοτενικό; Ασφαλώς. Η νεοτενία είναι μια κοινή μέθοδος εξέλιξης. Κι εμείς οι ίδιοι έχουμε νεοτενικά στοιχεία. Έχουμε γυμνό δέρμα ενώ όλα τα άλλα πρωτεύοντα είναι καλυμμένα με τρίχωμα. Όταν οι πρόγονοί μας άρχισαν να κυνηγάνε τα θηράματά τους κατά μήκος των πεδιάδων, χρειάστηκαν ένα καλύτερο σύστημα ισορροπίας της θερμοκρασίας τους απ' ό,τι τα περισσότερα πρωτεύοντα. Έτσι, κράτησαν ένα στοιχείο της ανωριμότητας, το γυμνό δέρμα. Πιθανώς, το μεγάλο κεφάλι να είναι ένα άλλο στοιχείο. Το αξολότλ είναι ένα κλασικό παράδειγμα νεοτενίας—»

«Δεν κατάλαβα;»

«Ξέρεις τι είναι μια σαλαμάνδρα, έτσι; Όταν γεννηθεί έχει βράγχια και πτερύγια. Όταν ενηλικιωθεί, χάνει τα βράγχια, αναπτύσσει πνεύμονες και ζει στην ξηρά. Το αξολότλ ήταν ένα βιώσιμο παρακλάδι της που ποτέ δεν έχασε τα βράγχια και τα πτερύγιά του. Μια γενετική μεταβολή, τυπική σε περιπτώσεις νεοτενίας».

«Δεν έχω ακούσει ποτέ ούτε για αξολότλ ούτε για σαλαμάνδρες».

«Χρειάζονταν καθαρά ρυάκια και λίμνες για να ζήσουν, Σβετζ».

Ο Σβετζ ένευσε. Αν χρειάζονταν καθαρό νερό για να ζήσουν, τότε και τα δυο είδη θα πρέπει να είχαν εξαλειφθεί πριν από τουλάχιστον χίλια χρόνια.

«Το πρόβλημα είναι πως δεν ξέρουμε πότε το πουλί σου έχασε την ικανότητά του να πετάει. Κάποια τυχαία νεοτενική εξέλιξη μπορεί να συνέβει στο μακρινό παρελθόν, έτσι που τα φτερά αυτού του είδους έπαψαν να αναπτύσσονται. Ύστερα, μπορεί να απέκτησε αυτό το μέγεθος σαν εξισορρόπηση στην έλλειψη αυτή».

«Μα τότε, οι πρόγονοί του...»

«Μπορεί να μην ήταν μεγαλύτεροι από γαλοπούλες. Θέλεις να το ανακαλύψουμε;»

Πάνω στο γυαλί δημιουργήθηκε ένα άνοιγμα για να περάσουν. Ο Σβετζ μπήκε μέσα στο κλουβί και ένιωσε το τράβηγμα του πεδίου πίεσης να τον τριγυρίζει. Η στρουθοκάμηλος οπισθοχώρησε επιφυλακτικά.

Η κτηνίατρος άνοιξε μια σακούλα από την ιπτάμενη εξέδρα της, τράβηξε έναν αναισθητοποιητή και τον χρησιμοποίησε. Η στρουθοκάμηλος έσκουξε με θυμό και μετά κατέρρευσε. Αυτό ήταν όλο.

Η κτηνίατρος πλησίασε τον ασθενή της —και σταμάτησε ξαφνικά στη μέση του κλουβιού. Μύρισε γύρω της ξανά και ξανά με τρόμο. «Έχασα την αίσθηση της οσμής;»

Ο Σβετζ έβγαλε δυο αντικείμενα που έμοιαζαν με σακούλες από σελοφάν και της έδωσε το ένα. «Φορέστε το».

«Γιατί;»

«Αν δεν το κάνετε, μπορεί να πάθετε ασφυξία». Φόρεσε στο δικό του κεφάλι την άλλη, πιέζοντας το χείλος της πάνω στο δέρμα του λαιμού του. Το υλικό κόλλησε επάνω του και όταν τέλειωσε, όλο του το κεφάλι ήταν ερμητικά κλεισμένο μέσα στη σακούλα.

«Ο αέρας είναι επικίνδυνος», της εξήγησε. «Είναι ο αέρας του παρελθόντος της Γης, ανακατασκευασμένος. Είναι σαν να έρχεται από μια περίοδο χίλια πεντακόσια χρόνια πριν. Τότε, δεν υπήρχε πολιτισμός. Τίποτα δεν είχε καεί. Γι' αυτό δεν μπορείτε να μυρίσετε τίποτε άλλο εκτός από τη στρουθοκάμηλο.

»Εκεί έξω— Το ζήτημα είναι ότι δεν χρειάζεται κανείς διοξείδιο του θείου και μονοξείδιο του άνθρακα για να ζήσει. Χρειάζεται μόνο διοξείδιο του άνθρακα. Υπάρχει ένα σύστημα νεύρων στους λεμφικούς αδένες κάτω από την αριστερή μασχάλη που προκαλεί το ανακλαστικό φαινόμενο της αναπνοής. Ενεργοποιείται από ένα ορισμένο ποσοστό CO_2 στο αίμα».

Εκείνη είχε ήδη βάλει το φίλτρο στο κεφάλι της. «Υποθέτω πως το ποσοστό είναι πολύ χαμηλό εδώ».

«Ακριβώς. Κι έτσι, ξεχάσατε να αναπνεύσετε. Έχετε συνηθίσει σε αέρα που περιέχει τέσσερα τοις εκατό διοξείδιο του άνθρακα. Εδώ μέσα μόλις και μετά βίας υπάρχει το ένα δέκατο αυτού του ποσοστού.

»Το πουλί μπορεί να αναπνεύσει σ' αυτή την ατμόσφαιρα. Στην πραγματικότητα, δίχως αυτήν θα ψόφαγε. Είχαμε χίλια πεντακόσια χρόνια για να προσαρμοστούμε στις ουσίες με τις οποίες γεμίσαμε την ατμόσφαιρα. Η στρουθοκάμηλος δεν είχε αυτό το περιθώριο».

«Θα το έχω υπόψη μου», είπε εκείνη κοφτά, έτσι

που ο Σβετζ αναρωτήθηκε αν έκανε διάλεξη σ' ένα πρόσωπο που γνώριζε πολύ περισσότερα από εκείνον. Η κτηνίατρος γονάτισε κοντά στην πεσμένη στρουθοκάμηλο και η εξέδρα χαμήλωσε κι αυτή για να την διευκολύνει.

Ο Σβετζ την παρακολουθούσε καθώς αυτή έπαιρνε δείγματα ιστών, δοκίμαζε την πίεση του αίματος και τους καρδιακούς παλμούς και το πώς αντιδρούσαν σε μικρές δόσεις ορμονών και φαρμάκων.

Σε γενικές γραμμές, ο Σβετζ καταλάβαινε τι έκανε η γιατρός. Υπήρχαν τεχνικές για την αντιστροφή των πιο πρόσφατων μεταλλαγών στη γενετική δομή ενός ζώου. Όμως, τα αποτελέσματα δεν ήταν πάντα αυτά που περίμενε κανείς. Ωστόσο, υπήρχε ένας πιθηκάνθρωπος αρκετά κλουβιά πιο κάτω, που κάποτε ανήκε στον Κύκλο των Συμβούλων, μέχρι που αποκάλεσε τον Γενικό Γραμματέα «τυραννικό σκατοκέφαλο».

Ενώ η κτηνίατρος προσδιόριζε τις νεοτενικές εξελίξεις, προσπαθούσε και να υποθέσει ποια θα ήταν τα αποτελέσματα αν αυτές εξαφανίζονταν. Ύστερα, υπήρχαν και ζητήματα μεταβολισμού. Αν ο Σβετζ είχε δίκιο, η μάζα του πουλιού θα αύξανε με ταχύ ρυθμό. Θα έπρεπε να το τρέφουν ενδοφλέβια και πολύ γρήγορα.

Ήξερε σε γενικές γραμμές, αλλά οι λεπτομέρειες αυτών που έκανε η κτηνίατρος παρέμεναν μυστηριώδεις και ανιαρές.

Ο Σβετζ άρχισε να παρατηρεί το αναπνευστικό της φίλτρο. Τώρα που είχε φουσκώσει εντελώς, είχε γίνει σχεδόν αόρατο. Η αντανάκλαση του καστανοκίτρινου ουρανού δημιουργούσε απλά ένα χρυσό κύκλο γύρω από το κεφάλι της.

Να ήθελαν πράγματι οι Διαστημικοί να πάρουν τη διαχείριση του Ινστιτούτου Διαχρονικών Ερευνών στα χέρια τους; Αν ήταν έτσι, αυτό το χρυσό φωτοστέφανο θα υποστήριζε την πρόθεσή τους. Ήταν μια ημιδιαπεραστή μεμβράνη που άφηνε να περνούν από μέσα της επιλεκτικά ορισμένα αέρια κι από τις δυο κατευθύνσεις, έτσι ώστε να κάνει μια σχεδόν αναπνεύσιμη ατμόσφαιρα, ανεκτή από τον άνθρωπο.

Τις είχαν πάρει από μια αποθήκη του Διαστημικού Ινστιτούτου.

Κι άλλες συσκευές προέρχονταν απο εκεί. Ιπτάμενα ραβδιά, αναισθητικά όπλα και η μονάδα αντιβαρύτητας του νέου κλωβού προέκτασης.

Ωστόσο, η βασική τους διαφορά ήταν άλλη.

Κάποτε ο ωκεανός ήταν γεμάτος με ζωή, σκέφτηκε ο Σβετζ. *Τώρα, ολόκληρος ο πλανήτης είναι νεκρός σαν το φεγγάρι. Τίποτε άλλο εκτός από πόλεις μέσα σε θόλους. Κάποτε, ολόκληρη αυτή η ήπειρος ήταν γεμάτη δάση, πεδιάδες και καθαρό νερό. Κόψαμε τα δέντρα, σκοτώσαμε τα ζώα, δηλητηριάσαμε τους ποταμούς και αρδεύσαμε τις ερήμους, έτσι που ακόμα κι η ζωή στην έρημο πέθανε. Τώρα δεν έχει απομείνει τίποτα άλλο από την ομοιόμορφη μαγιά τροφής κι εμάς.*

Έχουμε ξεχάσει τόσα πράγματα από το παρελθόν που δεν μπορούμε να ξεχωρίσουμε το μύθο από την πραγματικότητα. Εξαλείψαμε σχεδόν όλες τις μορφές ζωής πάνω στη Γη τα τελευταία χίλια πεντακόσια χρόνια και αλλάξαμε τόσο τη σύνθεση του αέρα που να φοβόμαστε να τον ξανακάνουμε όπως πριν.

Φοβάμαι τα άγνωστα ζώα του παρελθόντος. Δεν μπορώ να ανασάνω τον αέρα. Δεν ξέρω ποια είναι τα φαγώσιμα φυτά. Δεν μπορώ να σκοτώσω τα ζώα για να τα φάω. Δεν ξέρω ποιο απ' αυτά θα μπορούσε να με σκοτώσει.

Το παρελθόν της Γης είναι τόσο ξένο για μένα

όσο κι ένας άλλος πλανήτης.
Ας κάνουν ό,τι θέλουν οι Διαστημικοί.

Η Κτηνίατρος του Παλατιού ήταν απασχολημένη με το να χώνει τα μυτερά άκρα χρωματιστών σωλήνων μέσα σε διάφορα σημεία της ανατομίας του πουλιού. Οι σωλήνες οδηγούσαν πίσω στους μηχανισμούς της ιπτάμενης εξέδρας.

Το τηλέφωνο τσέπης του Σβετζ χτύπησε. Το άνοιξε.

«Έχουμε πρόβλημα», είπε η εικόνα του Ρα Τσεν. «Ο κλωβός της Ζίρα γυρίζει πίσω. Θα πρέπει να τράβηξε το μοχλό επιστροφής λίγο αφότου κάλεσε για τον μεγάλο κλωβό προέκτασης».

«Έφυγε πριν φτάσει εκεί ο μεγάλος κλωβός;»

Ο Ρα Τσεν ένευσε βλοσυρά. «Ό,τι κι αν έγινε, θα πρέπει να έγινε πολύ γρήγορα. Αν ζήτησε τον μεγάλο κλωβό, αυτό σημαίνει πως θα πρέπει να είχε βρει το αυτοκίνητο. Ένα λεπτό αργότερα, ακύρωσε όλη την αποστολή. Σβετζ, ανησυχώ».

«Δεν θα ήθελα να φύγω αυτή τη στιγμή», είπε ο Σβετζ, γυρίζοντας να κοιτάξει τη στρουθοκάμηλο. Εκείνη τη στιγμή, όλα τα φτερά του πουλιού έπεσαν, αφήνοντάς το ξεπουπουλιασμένο.

Πήρε την απόφασή του. «Δεν μπορώ να φύγω αυτή τη στιγμή, κύριε. Σε δέκα λεπτά θα έχουμε εδώ μέσα έναν ενήλικα ροκ».

«Τι πράγμα; Θαυμάσια, αλλά πώς;»

«Η στρουθοκάμηλος ήταν ένα νεοτενικό παρακλάδι του ροκ. Καταφέραμε να αντιστρέψουμε την εξέλιξή της».

«Ωραία! Συνέχισε, Σβετζ. Αναλαμβάνουμε εμείς εδώ». Ο Ρα Τσεν έκλεισε.

«Δεν πρέπει να δίνεις υποσχέσεις που μπορεί να μην κρατήσεις», του είπε η Κτηνίατρος του Παλατιού.

Η καρδιά του Σβετζ αναπήδησε. «Υπάρχει πρόβλημα;»

«Όχι, μέχρι εδώ πάμε μια χαρά».

«Μα του έπεσαν όλα τα φτερά. Καλό είναι αυτό;»

«Μην ανησυχείς. Κοίτα και μόνος σου. Ήδη υπάρχει ένα κάλυμμα από πούπουλα. Η στρουθοκάμηλός σου επιστρέφει στην παιδική της ηλικία», είπε χαρούμενα. «Την παιδική ηλικία του προγόνου της. Αν ο πρόγονός της πραγματικά δεν ήταν μεγαλύτερος από γαλοπούλα πριν χάσει την ικανότητά του να πετάει, τότε σαν κοτόπουλο θα είναι ακόμα μικρότερος»

«Και τι θα συμβεί τότε;»

«Θα πνιγεί μέσα στο ίδιο του το λίπος».

«Θα έπρεπε να έχουμε χρησιμοποιήσει έναν κλώνο».

«Πολύ αργά. Κοίτα, τώρα: Κοίτα τα πόδια. Δεν είναι τόσο υπερανεπτυγμένα».

Το πουλί είχε γίνει μια μεγάλη μπάλα από χλωμό κίτρινο πούπουλο. Το κορμί του είχε ζαρώσει, αλλά τα πόδια του είχαν μαζέψει ακόμα περισσότερο. Όρθιο, δεν θα ήταν ψηλότερο από ένα μέτρο. Η επιπλέον μάζα είχε μετατραπεί σε λίπος, έτσι που η στρουθοκάμηλος είχε γίνει σχεδόν σφαιρική. Φούσκωνε σαν παιδικό παιχνίδι μέσα σε μια λιμνούλα από μαδημένα φτερά.

«Τώρα μοιάζει πραγματικά με κοτόπουλο», είπε ο Σβετζ.

«Πραγματικά, Σβετζ. Στην πραγματικότητα, είναι κοτόπουλο. Ένα μεγάλο κοτόπουλο. Σαν ενήλικας θα πρέπει να έχει τεράστιο μέγεθος». Η Κτηνίατρος του Παλατιού πετάχτηκε όρθια. «Σβετζ, πρέπει να βιαστούμε. Υπάρχει καμιά πηγή τροφής σ' αυτό το κλουβί;»

«Ασφαλώς. Μα γιατί;»

«Θα πεθάνει της πείνας με το ρυθμό που ανα-

πτύσσεται, εκτός κι αν... Δείξε μου, Σβετζ».

Τα ζώα στο ζωολογικό κήπο έτρωγαν πουρέ μαγιάς, όπως και οι άνθρωποι, άλλωστε, αλλά υπήρχαν ειδικά προσθετικά για κάθε ζώο. Ένας πομπός στον εγκέφαλο έκανε το ζώο να φαντάζεται πως τρώει αυτό που ήταν συνηθισμένο να τρώει την εποχή που το βρήκε και το έφερε στο μέλλον η χρονομηχανή.

Ο Σβετζ της έδειξε την κάνουλα του πουρέ. Εκείνη συνέδεσε το σωλήνα με μια από τις συσκευές στην ιπτάμενη εξέδρα της. Έκανε κι άλλες προσαρμογές και πρόσθεσε μια ακόμα μηχανή...

Το πουλί μεγάλωνε ορατά. Το στρώμα του λίπους μάζεψε και ξεφούσκωσε. Τα πόδια και τα φτερά του τεντώθηκαν προς τα έξω. Το ράμφος άρχισε να παίρνει μια ευδιάκριτη μορφή, γαμψή και κοφτερή.

Ο Σβετζ άρχισε να κυριεύεται από πανικό. Κάτω από το πουπουλένιο του φτέρωμα το πουλί δεν ήταν σχεδόν τίποτε άλλο από τεντωμένο δέρμα πάνω σε μακριά κόκαλα.

Η ρευστή τροφή περνούσε τώρα μέσα σε δυο δοχεία της ιπτάμενης εξέδρας κι από εκεί στους χρωματιστούς σωλήνες. Με κάποιο τρόπο, η Κτηνίατρος του Παλατιού κατάφερνε να μετατρέπει την τροφή κατευθείαν σε πλάσμα σακχάρου.

«Έπιασε», του είπε. «Δεν ήμουν σίγουρη πως θα πετύχαινε. Τώρα όλα θα πάνε καλά, αρκεί ο κύκλος ανάπτυξης να επιβραδυνθεί έγκαιρα». Του χαμογέλασε. «Τελικά είχες δίκιο. Η στρουθοκάμηλος ήταν ένας νεοτενής ροκ».

Εκείνη τη στιγμή, το φως άλλαξε.

Ο Σβετζ δεν ήταν σίγουρος τι τον είχε ενοχλήσει. Σηκώνοντας, όμως, το βλέμμα, είδε πως ο ουρανός ήταν γαλάζιος από τη μια άκρη του ορίζοντα μέχρι την άλλη.

«Τι είναι πάλι αυτό;» Η γυναίκα δίπλα του φαινόταν περισσότερο απορημένη παρά τρομαγμένη. «Ποτέ στη ζωή μου δεν έχω δει τέτοιο χρώμα!»

«Εγώ έχω δει».

«Τι γίνεται;»

«Μην ανησυχείτε. Συνεχίστε, όμως, να φοράτε το φίλτρο αέρα, ειδικά αν βγείτε από το κλουβί. Θα το θυμάστε αυτό;»

«Ασφαλώς». Τα μάτια της στένεψαν. «Κάτι ξέρεις εσύ για όλα αυτά, Σβετζ. Έχει σχέση με το χρόνο, σωστά;»

«Έτσι νομίζω». Ο Σβετζ χρησιμοποίησε την ακτίνα κλειδί για να αποφύγει άλλες ερωτήσεις. Το γυαλί άνοιξε για να τον αφήσει να περάσει.

Γύρισε να ρίξει μια τελευταία ματιά μέσα απ' το γυαλί.

Η Κτηνίατρος του Παλατιού φαινόταν φοβισμένη. Θα πρέπει να είχε μυριστεί αρκετά. Ωστόσο, μια στιγμή αργότερα, γύρισε πίσω στον ασθενή της.

Η στρουθοκάμηλος είχε ανοίξει τα μάτια. Το μέγεθός της ήταν τεράστιο, αλλά ήταν ακόμα κοκαλιάρα, παρά τη συνεχή ενδοφλέβια ροή τροφής. Τα φτερά της άλλαζαν χρώμα. Το πουλί θα ήταν μαύρο και πράσινο.

Είχε τώρα το μισό μέγεθος από τον ελέφαντα του διπλανού κλουβιού, του οποίου η έκφραση της μεγάλης σοφίας έδινε τη θέση της σε ανησυχία καθώς παρατηρούσε τις εξελίξεις.

Δεν έμοιαζε καθόλου με στρουθοκάμηλο.

Ο ουρανός ήταν καταγάλανος όπως στο μακρινό παρελθόν και πασπαλισμένος με κατάλευκα καθαρά συννεφάκια. Γαλάζιος από τον ορίζοντα μέ-

χρι το ζενίθ του, χωρίς ίχνος των στοιχείων που θα έπρεπε κανονικά να περιέχει.

Παντού έβλεπε κανείς σωριασμένους άντρες και γυναίκες. Ο Σβετζ δεν τολμούσε να σταματήσει για να τους βοηθήσει. Αυτό που έπρεπε να κάνει ήταν πολύ πιο σημαντικό.

Έκοψε το βήμα του καθώς πλησίαζε στο Κέντρο. Πονούσε, σαν να του είχαν χώσει ένα μαχαίρι ανάμεσα στα μισογιατρεμένα του πλευρά. Υπάλληλοι του ινστιτούτου ήταν πεσμένοι στο πεζοδρόμιο γύρω από το κτίριο, έχοντας προφανώς βγει από μέσα παραπατώντας. Το αυτοκίνητο του Γενικού Γραμματέα ήταν παρκαρισμένο μπροστά στην πόρτα και από πίσω του, πεσμένος ανάσκελα, ήταν ο Ρα Τσεν.

Μα τι γύρευε εκεί;

Ο Σβετζ άκουσε το γουργούρισμα της μηχανής καθώς πλησίαζε. Ώστε αυτό ήταν. Ο Ρα Τσεν είχε ελπίσει ότι η εξάτμιση της μηχανής θα τον συνεφέρει. Πολύ έξυπνο. Το κόλπο θα έπρεπε να είχε πιάσει. Γιατί δεν τα ’χε καταφέρει;

Ο Σβετζ κοίταξε τα γυαλισμένα σωθικά της μηχανής καθώς περνούσε από δίπλα. Η μηχανή ήταν κατά κάποιο τρόπο αλλαγμένη. Με τι κινιόταν τώρα; Με ατμό; Με ηλεκτρισμό; Με ανεμόμυλο; Όπως και να ’χε το πράγμα, ο σωλήνας της εξάτμισης που έψαχνε ο Ρα Τσεν δεν ήταν πια εκεί.

Ο Ρα Τσεν ζούσε ακόμα. Ο σφυγμός του ήταν γοργός και άρρυθμος. Όμως, δεν ανάσαινε... Όχι, ανάσαινε περίπου δυο φορές το λεπτό, καθώς συγκεντρωνόταν αρκετό διοξείδιο του άνθρακα για να ενεργοποιήσει το ανακλαστικό.

Ο Σβετζ μπήκε στο Κέντρο.

Περισσότεροι από δέκα άνθρωποι είχαν καταρρεύσει πάνω σε φωτισμένους πίνακες ελέγχου. Τρεις ακόμα μορφές ήταν πεσμένες στο διάδρομο.

Ο Γενικός Γραμματέας βρισκόταν σε μια απίθανη στάση, χαμογελώντας ηλίθια προς το ταβάνι. Οι φρουροί του είχαν ενοχλημένες ληθαργικές εκφράσεις και κρατούσαν τα τραβηγμένα όπλα τους.

Ο μικρός κλωβός προέκτασης δεν είχε επιστρέψει.

Ο Σβετζ κοίταξε το κενό μέσα στη χρονομηχανή και ένιωσε τρόμο. Τι μπορούσε να καταφέρει, χωρίς να δει τη Ζίρα για να του πει τι πήγε στραβά;

Από το 50 π.Α. μέχρι το παρόν ήταν ένα ταξίδι τριάντα λεπτών. Η κλήση του Ρα Τσεν στο Ζωολογικό Κήπο θα πρέπει να του είχε έρθει λιγότερο από τριάντα λεπτά πριν. Ήταν περίεργο πώς μια κατάσταση ανάγκης μπορούσε να επιμηκύνει έτσι την αίσθηση του χρόνου.

Έκτός κι αν αυτό ήταν μια παρενέργεια του παραδόξου. Εκτός κι αν το παράδοξο είχε αποκόψει τον κλωβό προέκτασης της Ζίρα και την είχε αφήσει παγιδευμένη στο παρελθόν ή την είχε ρίξει σε μια εναλλακτική χρονορροή ή....

Ποτέ δεν είχε ξανασυμβεί ένα χρονικό παράδοξο.

Τα μαθηματικά δεν μπορούσαν να τον βοηθήσουν. Οι εξισώσεις των ταξιδιών στο χρόνο ήταν γεμάτες μοναδικότητες.

Την περασμένη χρονιά κάποιος είχε προσπαθήσει να κάνει μια τοπολογική ανάλυση του μονοπατιού που ακολουθούσε ένας κλωβός προέκτασης. Είχε αποδείξει ότι όχι μόνο τα ταξίδια μέσα στο χρόνο ήταν αδύνατα, αλλά κι ότι δεν μπορούσες να ταξιδέψεις με ταχύτητα μεγαλύτερη απ’ αυτήν του φωτός. Ο Ρα Τσεν είχε αφήσει τα νέα να διαρρεύσουν στους Διαστημικούς, με την ελπίδα πως μπορεί να σταματούσαν να χρησιμοποιούν σκάφη υπερώθησης.

Τι να ’κανε τώρα; Ν’ άρχιζε να φοράει φίλτρα

στον καθένα; Θα ήταν καλή ιδέα, αλλά δεν υπήρχαν φίλτρα στο Κέντρο. Έπρεπε να διασχίσει όλη την πόλη. Έπρεπε να εγκαταλείψει το Κέντρο;

Ο Σβετζ αναγκάστηκε να καθίσει κάτω.

Λίγα λεπτά αργότερα, τινάχτηκε επάνω από τον ήχο της μετατόπισης του αέρα. Ο μικρός κλωβός προέκτασης είχε επιστρέψει. Η Ζίρα έβγαινε μπουσουλώντας από την κυκλική είσοδο.

«Γύρνα μέσα!» της φώναξε ο Σβετζ. «Γρήγορα!»

«Δεν δέχομαι διαταγές από σένα, Σβετζ». Τον έκανε στο πλάι και κοίταξε γύρω της. Το αυτοκίνητο εξαφανίστηκε. «Πού είναι ο Ρα Τσεν;» Το πρόσωπό της ήταν χλωμό από το σοκ και την εξάντληση. Η φωνή της ήταν μονότονη και κοφτή.

Ο Σβετζ της έπιασε το μπράτσο. «Ζίρα, πρέπει...»

Εκείνη τραβήχτηκε μακριά του. «Πρέπει να κάνουμε κάτι. Το αυτοκίνητο εξαφανίστηκε. Κατάλαβες τι λεω;»

«Εσύ με άκουσες; Γύρνα πίσω στον κλωβό προέκτασης!»

«Μα πρέπει ν' αποφασίσουμε τι θα κάνουμε. Γιατί δεν μυρίζω τίποτα;» Μύρισε έναν αέρα που ήταν άοσμος, κενός, νεκρός. Κοίταξε γύρω της με απορία, συνειδητοποιώντας για πρώτη φορά πόσο παράξενα ήταν όλα.

Ύστερα, τα μάτια της γύρισαν ανάποδα και ο Σβετζ πετάχτηκε για να την πιάσει πριν σωριαστεί στο πάτωμα.

Παρατηρούσε το πρόσωπό της καθώς εκείνη κοιμόταν απέναντί του μέσα στον κλωβό προέκτασης. Ήταν πολύ διαφορετική απ' ό,τι όταν ήταν ξύπνια. Πιο απαλή, πιο ευάλωτη... και πιο όμορφη. Η Ζίρα είχε ένα πολύ όμορφο πρόσωπο.

«Θα πρέπει να χαλαρώνεις πιο συχνά», της είπε.

Τα πλευρά του πονούσαν εκεί που τον είχε κλωτσήσει η στρουθοκάμηλος. Ο πόνος φαινόταν να χτυπάει σαν σφυγμός μέσα του.

Η Ζίρα άνοιξε τα μάτια της. «Γιατί είμαστε εδώ μέσα;» ρώτησε.

«Ο κλωβός προέκτασης έχει δικό του σύστημα εξαερισμού», είπε ο Σβετζ. «Δεν μπορείς να αναπνεύσεις τον αέρα έξω».

«Για ποιο λόγο;»

«Αυτό θα μου το πεις εσύ».

Τα μάτια της γούρλωσαν. «Το αυτοκίνητο εξαφανίστηκε!»

«Γιατί;»

«Δεν ξέρω, Σβετζ. Σου ορκίζομαι πως έκανα τα πάντα στην εντέλεια. Όταν όμως έθεσα σε λειτουργία τον αντιγραφέα, το αυτοκίνητο εξαφανίστηκε!»

«Αυτό δεν μ' αρέσει καθόλου». Ο Σβετζ προσπαθούσε να κρατήσει χαμηλό τον τόνο της φωνής του. «Μα τι...»

«Τα έκανα όλα όπως ακριβώς με είχες μάθει! Συνέδεσα το χρωματισμένο άκρο στο πλαίσιο, ρύθμισα τα πλήκτρα για την υπολογισμένη μάζα, μαζί μ' ένα περιθώριο για λάθος, γύρισα το διακόπτη...»

«Κάποια σύνδεση θα έκανες λάθος. Μια στιγμή... Χρησιμοποιούσες το φακό των υπέρυθρων ακτίνων;»

«Ασφαλώς. Ήταν κατασκότεινα».

«Και είχες πάρει και χάπια ώστε να μπορείς να έχεις κι εσύ υπέρυθρη όραση».

«Πάντα τόσο αργόστροφος είσαι, Σβετζ;» Μετά, τα μάτια της άλλαξαν έκφραση. «Είχε υπέρυθρη όραση. Ασφαλώς! Συνέδεσα τη θερμή πλευρά».

«Το άλλο άκρο του αντιγραφέα. Αυτό θα αντέγραφε κενό χώρο στο σημείο που βρισκόταν το αυ-

τοκίνητο. Έτσι, εξαφάνισες τα πάντα κι από τις δυο μεριές».

«Ανόησία», είπε η Ζίρα πικραμένα. «Τι μεγάλη ανοησία».

Πέρασε τα μπράτσα της γύρω απ' τα γόνατά της και ακούμπησε πάνω στο κυρτό τοίχωμα του κλωβού. Τελικά, είπε: «Ο Χένρι Φορντ πούλησε εκείνο το αυτοκίνητο για διακόσια δολάρια, σύμφωνα με το βιβλίο. Αργότερα, είχε μεγάλο πρόβλημα να βρει χρηματοδότες».

«Πόσα είναι διακόσια δολάρια;»

«Νομίζω πως εξαρτάται από την εποχή για την οποία μιλάμε. Προφανώς, ήταν αρκετά για να καταστραφεί κάποιος οικονομικά, αν τα έχανε την κρίσιμη στιγμή. Ύστερα, κάποιος άλλος άρχισε να φτιάχνει αυτοκίνητα. Θα πρέπει να του άρεσε καλύτερα ο ατμός ή ο ηλεκτρισμός».

«Ο ατμός, νομίζω. Πρώτα βγήκαν τα ατμοκίνητα αυτοκίνητα».

«Και γιατί αυτό να επηρεάσει τον αέρα; Μπορούμε να αναπνεύσουμε αυτό που βγαίνει από μια εξάτμιση αυτοκινήτου, αλλά δεν το έχουμε ανάγκη για να ζήσουμε. Εκτός από το διοξείδιο του άνθρακα. Ένα ατμοκίνητο όχημα θα έπρεπε να καίει κι αυτό καύσιμα, έτσι δεν είναι;»

«Κι εγώ το σκέφτηκα αυτό», είπε ο Σβετζ. «Χρειάστηκα λίγο χρόνο, αλλά βρήκα την εξήγηση. Κάτι απ' αυτό που βγαίνει απ' τις εξατμίσεις δεν χάνεται. Μένει στον αέρα, σαν μια κουρτίνα ανάμεσα σε μας και τον ήλιο. Για χίλια χρόνια ήταν εκεί και μας έκοβε το μισό φως του ήλιου. Εμείς εξαφανίσαμε αυτή την αιτία».

«Η φωτοσύνθεση! Εκεί πήγε όλο το διοξείδιο του άνθρακα!»

«Ακριβώς».

«Μα, αν ο αέρας άλλαξε, γιατί δεν αλλάξαμε κι

εμείς μαζί του; Εξελιχθήκαμε έτσι ώστε να μπορούμε να αναπνέουμε ένα συγκεκριμένο ατμοσφαιρικό μείγμα. Δεν θα έπρεπε να είχε ακυρωθεί κι αυτό από την εξέλιξη. Και τώρα που το αναφέρω, γιατί θυμόμαστε;»

«Δεν ξέρω. Υπάρχουν πολλά που δεν γνωρίζουμε σχετικά με τα ταξίδια στο χρόνο».

«Δεν σε κατηγορώ, Σβετζ. Ούτε κι εγώ ξέρω».

Κι άλλη σιωπή.

«Το πράγμα είναι φανερό», είπε τελικά η Ζίρα. «Πρέπει να γυρίσω πίσω και να προειδοποιήσω τον εαυτό μου να βάλει τον αντιγραφέα στη σωστή του θέση».

«Αυτό δεν θα πιάσει. Δεν *έπιασε*. Αν είχες συνδέσει τα άκρα του αντιγραφέα σωστά, δεν θα βρισκόμασταν σ' αυτό το χάλι. Άρα, δεν τα κατάφερες».

«Η λογική και τα ταξίδια στο χρόνο δεν συμβαδίζουν, αν θυμάσαι».

«Ίσως μπορέσουμε να σε παρακάμψουμε». Ο Σβετζ δίστασε για λίγο και μετά συνέχισε. «Ας δοκιμάσουμε αυτό: Στείλε με στο παρελθόν μια ώρα πριν φτάσει εκεί η πρώτη Ζίρα. Το αυτοκίνητο δεν θα έχει ακόμα εξαφανιστεί. Θα το αντιγράψω, θα αντιγράψω το αντίγραφο και θα πάω το ανεστραμμένο αντίγραφο και το αυθεντικό αμάξι με τον μεγάλο κλωβό σε μια ώρα αφότου εσύ έχεις φτάσει. Έτσι, εσύ θα καταστρέψεις το αντίγραφο. Θα εμφανιστώ ξανά, όταν εσύ θα έχεις πια φύγει, θα αφήσω το αυθεντικό αυτοκίνητο για τον Φορντ και θα γυρίσω εδώ με το αντεστραμμένο αντίγραφο. Πώς σου φαίνεται;»

«Πολύ ωραίο. Θα μπορούσες, όμως, να μου τα ξαναπείς απ' την αρχή;»

«Εντάξει. Εγώ θα πάω πίσω...»

Ήταν φανερό πως τον κορόιδευε. «Άσε, δεν

πειράζει. Αλλά θα πρέπει να πάω εγώ, Σβετζ. Εσύ δεν θα μπορούσες να βρεις το δρόμο. Δεν μπορείς να κάνεις ερωτήσεις ή να διαβάζεις τις πινακίδες των οδών. Θα πρέπει να μείνεις εδώ για να ελέγχεις τη μηχανή».

Ο Σβετζ έβγαινε έξω από τον κλωβό προέκτασης όταν ακούστηκε μια κραυγή σαν να είχε έρθει το τέλος του κόσμου.

Για μια στιγμή, πάγωσε. Ύστερα, έτρεξε γύρω από το κυρτό περίβλημα του κλωβού. Η Ζίρα τον ακολούθησε, φορώντας το φίλτρο που είχε πάνω της κατά τη διάρκεια της προσπάθειάς της να αντιγράψει το αυτοκίνητο του Φορντ.

Ο ένας τοίχος του κτιρίου ήταν γυάλινος. Απο κει μπορούσε κανείς να δει έναν λόφο, πιο πέρα το Παλάτι, και μια διπλή σειρά κλουβιών που αποτελούσαν το Ζωολογικό Κήπο. Καθώς κοιτούσαν, ένα από τα κλουβιά γινόταν κομμάτια σαν...

...σαν αυγό που έσπαζε. Και σαν κοτόπουλο μέσα απ' τα θρύψαλά του, έβγαινε ο ροκ.

Η κραυγή ξανακούστηκε.

«Τι είναι αυτό;» ψέλλισε η Ζίρα.

«Κάποτε ήταν στρουθοκάμηλος. Δεν θα 'θελα να το ονοματίσω τώρα».

Το πουλί φαινόταν να κινείται σε αργή κίνηση. Ήταν τεράστιο! Πράσινο και μαύρο, πανέμορφο και δαιμονικό, μεγάλο σαν την αιωνιότητα, μ' ένα λοφίο από χρυσά φτερά στο κεφάλι. Το γαμψό του ράμφος κατέβηκε προς το διπλανό κλουβί.

Το κλουβί άνοιξε σαν χάρτινο.

Η Ζίρα τον τράβηξε απ' το χέρι. «Έλα! Αν βγήκε από το Ζωολογικό Κήπο δεν χρειάζεται να ανησυχούμε. Θα πάθει ασφυξία όταν γυρίσουμε το αυτοκίνητο στη θέση του».

«Ναι... σωστά», είπε ο Σβετζ. Έπιασαν δουλειά

για να μετακινήσουν τον μεγάλο κλωβό προέκτασης λίγες ώρες πιο πίσω μέσα στο χρόνο.

Όταν ο Σβετζ ξαναγύρισε να κοιτάξει, το πουλί μόλις απογειωνόταν. Τα φτερά του χτυπούσαν σαν πανιά και οι μαύρες σκιές τους περνούσαν σαν σύννεφα πάνω απ' τα σπίτια. Καθώς υψωνόταν μπροστά στα μάτια του Σβετζ, κάτι συσπώταν και πάλευε μέσα στα τρομερά του νύχια.

Ο Σβετζ αναγνώρισε τι ήταν, και συνειδητοποίησε πόσο μεγάλος πρέπει να ήταν ο ροκ.

«Άρπαξε τον Ελέφαντα», είπε. Μια ανεξήγητη θλίψη έσφιξε την καρδιά του. Ήταν ανεξήγητη γιατί ο Σβετζ μισούσε τα ζώα.

«Τι πράγμα; Έλα, Σβετζ!»

«Τι; Αα, ναι». Βοήθησε τη Ζίρα να μπει μέσα στον μικρό κλωβό προέκτασης και την έστειλε στο δρόμο της.

Παρά το κοιμισμένο του προσωπικό, τα μηχανήματα του Κέντρου λειτουργούσαν τέλεια. Αν κάτι πήγαινε στραβά, ο Σβετζ θα είχε να κάνει δουλειά έξι ανθρώπων. Γι' αυτό το λόγο, κοιτούσε συνεχώς τους πίνακες ελέγχου, έτοιμος για οποιαδήποτε αλλαγή, κάνοντας συνέχεια μικρές προσαρμογές... και κάπου κάπου, κοιτούσε έξω απ' το παράθυρο.

Ο ροκ είχε φτάσει σ' ένα τεράστιο ύψος. Οποιοδήποτε άλλο πουλί θα είχε από ώρα χαθεί από τα μάτια του. Όμως ο ροκ φαινόταν ολοκάθαρα, αιωρούμενος στον γαλάζιο αλλόκοτο ουρανό ενώ σκότωνε και έτρωγε τον Ελέφαντα.

Ματωμένα κόκαλα έπεσαν στο πεζοδρόμιο.

Η ώρα περνούσε. Η Ζίρα ήθελε είκοσι λεπτά για να γυρίσει πίσω.

Χρειαζόταν κι άλλο χρόνο για να κάνει τα δυο αντίγραφα του αυτοκινήτου και να τα φορτώσει στον μεγάλο κλωβό προέκτασης. Ύστερα, έπρεπε

να δώσει σήμα στον Σβετζ.

Το σήμα ήρθε. Είχε τα αυτοκίνητα. Για να είναι απόλυτα σίγουρος, ο Σβετζ τη μετακίνησε μπροστά έξι ώρες, σχεδόν στην αυγή της κρίσιμης εκείνης νύχτας. Κάποιος αγουροξυπνημένος μπορεί να την έβλεπε, αλλά τουλάχιστον ο Φορντ θα έπαιρνε το αυτοκίνητό του πίσω.

Ο ροκ είχε τελειώσει το ματωμένο του γεύμα. Ο Ελέφαντας είχε εξαφανιστεί. Και τώρα, το πουλί άρχισε να χαμηλώνει, πέφτοντας από τον ουρανό με απλωμένα φτερά.

Ο Σβετζ το έβλεπε να γίνεται όλο και μεγαλύτερο, μέχρι που φάνηκε να γεμίζει όλο το σύμπαν. Κάθισε πάνω από το Κέντρο σαν σίφουνας, σκιάζοντας τα πάντα. Δυο σειρές από γαμψά νύχια άγγιξαν το πεζοδρόμιο.

Το πουλί έσκυψε χαμηλά. Ένα γιγάντιο πρόσωπο κοίταξε τον Σβετζ μέσα από το γυάλινο τοίχο. Τον κάλυπτε σχεδόν εντελώς.

Με αναγνωρίζει, σκέφτηκε ο Σβετζ.

Ακόμα και το μυαλό ενός πουλιού πρέπει να είναι έξυπνο σ' ένα κεφάλι τέτοιου μεγέθους.

Το τεράστιο κεφάλι χάθηκε πάνω απ' την οροφή.

Έπρεπε να μείνω ευχαριστημένος με τη στρουθοκάμηλο, σκέφτηκε ο Σβετζ. *Κάλιο πέντε και στο χέρι παρά δέκα και καρτέρι.* Η πανάρχαια αυτή παροιμία θα μπορούσε άνετα να έχει εφαρμογή και στα πουλιά.

Η οροφή διαλύθηκε γύρω από ένα γιγάντιο γαμψό ράμφος. Κομμάτια από τσιμέντο έπεσαν πάνω σε τοίχους και πάτωμα. Ένα κίτρινο μάτι ανακάλυψε τον Σβετζ, αλλά το ράμφος δεν μπορούσε να τον φτάσει. Τουλάχιστον, όχι από εκείνη τη συγκεκριμένη τρύπα.

Το κεφάλι ξανατραβήχτηκε στην οροφή.

Τρία κόκκινα φώτα. Ο Σβετζ πήδηξε στον πίνακα ελέγχου κι άρχισε να γυρίζει διακόπτες. Έκανε δυο φώτα να πρασινίσουν και μετά τα κατάφερε και με το τρίτο. Δεν του είχε περάσει απ' το μυαλό να το βάλει στα πόδια. Το πουλί θα τον έβρισκε όπου κι αν κρυβόταν.

Να το! Η Ζίρα είχε τραβήξει το μοχλό επιστροφής! Απο εκεί και πέρα, όλα ήταν αυτόματα.

Κι άλλος κρότος!

Ο Σβετζ κόλλησε επάνω στη μεγάλη χρονομηχανή, καρφωμένος από ένα κίτρινο μάτι μεγάλο σαν τον ίδιο. Η μισή οροφή είχε πέσει, αλλά και πάλι το γαμψό ράμφος δεν μπορούσε να τον φτάσει. Ωστόσο, ένα μεγάλο πόδι μπήκε για να τον αρπάξει μέσα από τα συντρίμμια.

Το φως άλλαξε.

Ο Σβετζ σωριάστηκε κάτω. Πίσω από τα πρασινόμαυρα φτερά μπορούσε να δει πως ο ουρανός έπαιρνε ένα χλωμό κιτρινοπράσινο χρώμα, σημαδεμένο πού και πού και καστανοκίτρινα σύννεφα.

Το πουλί μύρισε δύσπιστα τον αέρα. Ο πανικός ζωγραφίστηκε πάνω στο τεράστιο μάτι του πριν το μεγάλο κεφάλι σηκωθεί πάνω απ' την οροφή. Ο ροκ πετάχτηκε στον αέρα, ενώ τα σκούρα του φτερά κατέβηκαν σαν το πέσιμο της νύχτας.

Ο Σβετζ ήταν πια πέρα από το φόβο και την κοινή λογική. Βγήκε έξω για να το δει να σηκώνεται.

Έπρεπε να κρατηθεί από μια διακοσμητική κολώνα. Ο άνεμος που προκαλούσαν τα φτερά έμοιαζε με σίφουνα. Το πουλί έριξε μια ματιά κάτω, τον αναγνώρισε, αλλά μετά έστρεψε πάλι το κεφάλι ψηλά.

Μπορούσε ακόμα να το διακρίνει να παίρνει ύψος και να κάνει κύκλους, όταν η Ζίρα βγήκε από τη χρονομηχανή για να σταθεί δίπλα του. Σε λίγο ήρθε κι ο Ρα Τσεν για να παρακολουθήσει κι αυτός

το θέαμα. Ύστερα, η μισή ομάδα συντήρησης του Κέντρου κοιτούσε αποσβολωμένη με δέος και έκπληξη.

Το πουλί έγινε μια μαύρη μικρή σκιά. Μαύρο πάνω στο παστέλ πράσινο χρώμα του ουρανού, συνέχισε να ανεβαίνει.

Πνιγόταν.

Ένα μύρισμα ήταν αρκετό. Ο εγκέφαλος του πουλιού είχε το ίδιο μεγάλες αναλογίες όπως και το υπόλοιπο σώμα του. Είχε αρχίσει να παίρνει αμέσως ύψος, χωρίς να καθυστερήσει για να αρπάξει τον Σβετζ για επιδόρπιο.

Ανέβαινε προς την άκρη της ατμόσφαιρας. Ζητούσε καθαρό αέρα.

Ο Γενικός Γραμματέας στεκόταν δίπλα στον Σβετζ και χαμογελούσε όλο απορία, χαχανίζοντας ευτυχισμένα καθώς παρακολουθούσε το θέαμα.

Συνέχιζε ακόμα να παίρνει ύψος ο ροκ; Όχι, η μαύρη σκιά τώρα άρχιζε πάλι να μεγαλώνει, πέφτωντας απ' τον ουρανό. Η αργή κίνηση των φτερών είχε σταματήσει.

Πώς μπορούσε ο ροκ να ξέρει ότι καθαρός αέρας δεν υπήρχε πουθενά πάνω στη Γη;

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΕΡΩΜΕΝΗ

του Ρότζερ Ζελάζνι

Ο Ρότζερ Ζελάζνι θεωρείται σήμερα από τους πιο διάσημους και πολυδιαβασμένους συγγραφείς ε.φ. κι έχει κερδίσει πολλά βραβεία και διακρίσεις. Σ' αυτό το διήγημα ασχολείται μ' ένα θέμα αρκετά συνηθισμένο, που ωστόσο δεν παύει να γοητεύει: Την τεχνητή νοημοσύνη. Μπορεί άραγε ο άνθρωπος να φτάσει σ' αυτό το υπέρτατο στάδιο της δημιουργίας; Κι αν ναι, τι επιπτώσεις μπορεί να έχει αυτό στον ίδιο; Σε πολλά διηγήματα του είδους, οι μηχανές διακατέχονται συνήθως από μίσος και ανταγωνιστικότητα προς τους κατασκευαστές τους. Υπάρχουν, όμως, κι άλλα συναισθήματα που ίσως να μπορεί να βιώσει ένας εξελιγμένος ηλεκτρονικός εγκέφαλος, όπως ο έρωτας και το αιώνιο επακόλουθό του, η ζήλεια.

Θ.Μ.

«Στρίψε αριστερά στην επόμενη γωνία», μου είπε η Μαξίν, κι εγώ υπάκουσα.

«Παρκάρησε το αυτοκίνητο. Βγες έξω και περπάτα. Διάσχισε το δρόμο στη διασταύρωση».

Έκλεισα την πόρτα πίσω μου και διέσχισα το δρόμο. Ένας άντρας με σκούρο μπλε κουστούμι που κρατούσε μια γκρίζα βαλίτσα κι είχε ένα ακουστικό βαρυκοΐας στο αριστερό του αυτί. Θα μπορούσα να είμαι πλασιέ.

Πέρασα απέναντι.

«Τώρα ακολούθα το πεζοδρόμιο. Θα δεις ένα κτίριο με κόκκινα τούβλα και αριθμό 668».

«Το είδα», είπα.

«Πήγαινε στην είσοδο, αλλά μήν ανέβεις τις σκάλες. Μόλις περάσεις τη σιδερένια πόρτα, θα βρεις στ' αριστερά σου μια σκάλα που οδηγεί προς τα κάτω. Κατέβα τη σκάλα. Στη βάση της θα συναντήσεις μια πόρτα που οδηγεί μέσα στο κτίριο και πιθανώς είναι κλειδωμένη με λουκέτο».

«Τη βρήκα».

«Άφησε κάτω τη βαλίτσα, φόρα τα γάντια που κουβαλάς στην τσέπη του παλτού σου, πάρε το σφυρί από τη μέσα τσέπη και σπάσε το λουκέτο. Προσπάθησε να το κάνεις μ' ένα κοφτό χτύπημα».

Χρειάστηκαν δύο.

«Μπες μέσα στο κτίριο και κλείσε την πόρτα πί-

σω σου. Άφησε το λουκέτο από μέσα και κρύψε το σφυρί».

«Είναι σκοτεινά...»

«Το κτίριο πρέπει να είναι έρημο. Κάνε δώδεκα βήματα μπροστά και θα φτάσεις σ' ένα διάδρομο που οδηγεί στα δεξιά σου».

«Σωστά».

«Βγάλε το δεξί σου γάντι και πάρε το μασούρι με τα κέρματα που κουβαλάς στη δεξιά σου τσέπη. Στον πλαϊνό διάδρομο θα δεις μια σειρά από τηλεφωνικούς θαλάμους».

«Τους βλέπω».

«Μπαίνει αρκετό φως μέσα από τα τρία μικρά παράθυρα απέναντι από τους θαλάμους για να σου επιτρέψει να χρησιμοποιήσεις τα τηλέφωνα;»

«Ναι».

«Τότε, μπες στον πρώτο θάλαμο, σήκωσε το ακουστικό με το γαντοφορεμένο χέρι και πάρε τον ακόλουθο αριθμό...»

Αυτό το έκανα, δώδεκα φορές στη σειρά.

«Φτάνει», είπε η Μαξίν. «Τώρα, έχεις κλείσει όλες τις γραμμές του Μεγάρου, και δεν μπορεί να πάρει κανείς τηλέφωνο. Είναι μάλλον απίθανο να κατέβει κάποιος εδώ και να διακόψει τις συνδέσεις. Γύρνα αμέσως στο αυτοκίνητο και ξαναβάλε το λουκέτο στην πόρτα καθώς θα φεύγεις. Μετά, πήγαινε κατευθείαν στο Μέγαρο. Παρκάρησε στο πάρκινγκ που γράφει: Η ΠΡΩΤΗ ΩΡΑ 50 σεντς, ΚΑΘΕ ΕΠΙΠΛΕΟΝ ΩΡΑ 35 σεντς. Μπορεί να πρέπει να πληρώσεις προκαταβολικά, γι' αυτό να έχεις τα λεφτά έτοιμα. Πες στον υπάλληλο πως θα γυρίσεις γρήγορα».

Γύρισα στο αυτοκίνητο, μπήκα μέσα και άρχισα να οδηγώ.

«Κράτα την ταχύτητα στα πενήντα χιλιόμετρα την ώρα και φόρα το καπέλο σου».

«Από τώρα; Σιχαίνουμαι τα καπέλα».

«Φόρα το, όπως και τα γυαλιά σου».

«Καλά, τα φόρεσα. Μα τα καπέλα σού χαλάνε τα μαλλιά και σ'τα παίρνει κι ο αέρας».

«Πώς είναι η κυκλοφορία; Πυκνή; Αραιή; —Σου κρατάνε ζεστό το κεφάλι».

«Αρκετά αραιή —Όχι, δεν σ'το κρατάνε. Τα μαλλιά φροντίζουν για το κεφάλι και τ' αυτιά πάλι είναι έξω και κρυώνουν».

«Τι χρώμα έχει το φανάρι μπροστά; —Τότε γιατί οι άλλοι φοράνε καπέλα;»

«Μόλις άναψε πράσινο —Μόνο συντηρητικοί γέροι τα φοράνε. Τα καπέλα είναι τόσο σιχαμένα όσο κι οι γραβάτες».

«Εκτός κι αν παρουσιαστούν απρόβλεπτες κυκλοφοριακές συνθήκες, με την ταχύτητα που πηγαίνεις θα περάσεις τις δυο επόμενες διασταυρώσεις. Θα σε σταματήσει το κόκκινο στην τρίτη. Σ' αυτό το σημείο θα έχεις χρόνο να γεμίσεις την πίπα σου, κι ίσως να την ανάψεις, αν κι ήσουν αρκετά αργός όταν έκανες εξάσκηση. Αν δεν τα καταφέρεις εκεί, θα σου δοθούν δυο ακόμα ευκαιρίες να την ανάψεις πριν φτάσεις το πάρκινγκ —Γιατί δεν σ' αρέσουν οι γραβάτες;

»Έλεγξε το χρόνο στο ρολόι σου: Θα έχεις ακριβώς εννιά λεπτά πριν το οξύ διαβρώσει τα καλώδια —Οι γραβάτες είναι κομψές».

«Το έλεγξα... Οι γραβάτες είναι ηλίθιες».

«Τώρα, βάλε με στο πίσω κάθισμα και σκέπασέ με με την κουβέρτα. Θα προκαλέσω ηλεκτροπληξία σ' όποιον προσπαθήσει να με κλέψει».

Το έκανα, άναψα την πίπα και βρήκα το πάρκινγκ.

«Να ξεφυσάς συνεχώς καπνό μπροστά στο πρόσωπό σου καθώς θα μιλάς στον υπάλληλο. Έχεις την καφετιά χαρτοσακούλα και το πτυσσόμενο

χαρτοκούτι; Τη μπάρα και τον αναπτήρα;»

«Ναι».

«Ωραία. Βγάλε τα γάντια σου και κρύψε το ακουστικό. Πρόσεχε τώρα πώς πιάνεις το τιμόνι. Να το τρίβεις με την παλάμη σου για να μη μείνουν δαχτυλιές».

Παρκάρισα το αυτοκίνητο, πλήρωσα τον υπάλληλο και ακολούθησα το δρόμο προς το Μέγαρο. Έμεναν δυο λεπτά και είκοσι δευτερόλεπτα.

Ανέβηκα την μπροστινή σκάλα και μπήκα στην αίθουσα υποδοχής. Το περίπτερο της Σίκφαξ στην έκθεση βρισκόταν σ' ένα δωμάτιο πίσω κι αριστερά μου. Κινήθηκα προς αυτή την κατεύθυνση.

Έμεναν ένα λεπτό και σαράντα δευτερόλεπτα. Άδειασα την πίπα μου σ' ένα σταχτοδοχείο και την καθάρισα.

Η Μαξίν είχε πει πως δεν υπήρχαν παράθυρα στο δωμάτιο της έκθεσης. Η πόρτα ήταν μεταλλική καθώς και το κούφωμα —όπως ακριβώς μου είχε πει η Μαξίν.

Πλησίασα την πόρτα που ήταν ανοιχτή. Μπορούσα ν' ακούσω ομιλίες, είδα σειρές από μηχανές και θήκες με εκθέματα. Έκρυψα την πίπα και φόρεσα τα γυαλιά με τις υπέρυθρες ακτίνες. Δεκαπέντε δευτερόλεπτα. Φόρεσα τα γάντια μου. Δέκα.

Έχωσα τα χέρια στις τσέπες μου, ακουμπώντας το αριστερό στον υπέρυθρο φακό και το δεξιό στη μαγνητική μπάρα. Μέτρησα αργά μέχρι το δέκα και μετά μπήκα στην αίθουσα ακριβώς τη στιγμή που έσβηναν τα φώτα.

Με μια κλωτσιά έκλεισα την πόρτα και πέρασα τη μαγνητική μπάρα κατά μήκος κλειδαριάς και κουφώματος. Ύστερα, πέρασα το πολωμένο μεταλλικό ραβδί από πάνω της, κι αυτή έκλεισε σφιχτά. Άναψα το φακό και προχώρησα μέσα στο δωμάτιο, προς την κεντρική βιτρίνα της αίθουσας.

Όλοι στέκονταν σαν χαζοί καθώς έβγαλα το σφυρί κι έσπασα το γυαλί. Ένας δυο πωλητές άρχισαν να έρχονται προς το μέρος μου ψηλαφίζοντας, αλλά δεν ήταν αρκετά γρήγοροι. Έκρυψα το σφυρί κι άρχισα να γεμίζω την τσάντα με χρυσά, ασημένια και πλατινένια σύρματα. Τύλιξα τους πιο ακριβούς κρυστάλλους και τους πολύτιμους λίθους μέσα σε κομμάτια χαρτοβάμβακα.

Πέρασε περίπου μισό λεπτό μέχρι να γεμίσω την τσάντα. Συναρμολόγησα το πτυσσόμενο χαρτοκούτι που είχε ήδη επάνω γραμματόσημο και τη διεύθυνσή μου ενώ πισωπατούσα προς την έξοδο. Έχωσα την τσάντα μέσα στα κομμάτια εφημερίδας που περιείχε το κουτί. Αναπτήρες και σπίρτα άναψαν για λίγο γύρω μου, αλλά δεν πρόσφεραν πολλά ούτε για πολλή ώρα σ' όσους τα κρατούσαν.

Μπροστά στην πόρτα είχε μαζευτεί ένα μικρό πλήθος ανθρώπων. «Ανοίξτε δρόμο», είπα. «Έχω το κλειδί». Έκαναν στο πλάι καθώς εγώ αποπόλωσα την μπάρα. Ύστερα, ξεγλίστρησα μέσα από την πόρτα, την έκλεισα και την αμπάρωσα πάλι από έξω.

Έβγαλα τα γάντια μου, έκρυψα το φακό και άλλαξα τα γυαλιά μου καθώς απομακρυνόμουν αδιάφορα με την πίπα στο στόμα. Έριξα το χαρτοκούτι στο γραμματοκιβώτιο της γωνίας και ξαναγύρισα στο πάρκινγκ. Παρκάρησα σ' έναν πλαϊνό δρόμο, άλλαξα το σκούρο μπλε σακκάκι του κουστουμιού μου μ' ένα άλλο σπορ, ανοιχτού γκρίζου χρώματος, έβγαλα τα γυαλιά, το καπέλο και την πίπα και ξαναφόρεσα το ακουστικό.

«Όλα εντάξει», είπα.

«Ωραία», είπε η Μαξίν. «Τώρα, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις μου, σου χρωστάνε μόνο δύο εκατομμύρια εκατόν είκοσι τρεις χιλιάδες τετρακόσια πενήντα δολάρια. Ας επιστρέψουμε το αυτοκίνητο κι ας

πάμε με ταξί στη σκηνή του άλλοθί σου».

«Έγινε. Στο Ντένβερ θα τα πιάσουμε καλύτερα, κούκλα. Νομίζω πως θα σου πάρω μια καινούρια βαλίτσα. Τι χρώμα τη θέλεις;»

«Να μου αγοράσεις μια από δέρμα αλιγάτορα, Ντάνι. Είναι πολύ κομψές».

«Ό,τι πεις εσύ, μωρό μου», απάντησα, καθώς γυρίζαμε στο γραφείο ενοικίασης αυτοκινήτων.

Φτάσαμε στο Ντένβερ δυο μήνες μπροστά από την καθορισμένη στιγμή, κι άρχισα να προγραμματίζω τη Μαξίν. Την τροφοδότησα με τον τηλεφωνικό κατάλογο του δήμου, την ιστορία της πόλης, όλα τα στοιχεία του εμπορικού επιμελητηρίου και όλες τις σημαντικές στατιστικές που μπορούσα να βρω. Είχα προσαρμόσει τον οπτικό σαρωτή κι έτσι μπόρεσα να της δώσω τους οδικούς οδηγούς και τα σχεδιαγράμματα όλων των δημόσιων κτιρίων και όσων ιδιωτικών βρήκα στο Δημαρχείο. Έπειτα, φωτογράφησα το ξενοδοχείο που θα γινόταν το συνέδριο μέσα κι έξω, όπως επίσης και τα γειτονικά κτίρια. Κάθε μέρα, διαβάζαμε όλες τις τοπικές εφημερίδες και τα περιοδικά και η Μαξίν αποθήκευε τα πάντα στη μνήμη της.

Η Δεύτερη Φάση ξεκίνησε όταν η Μαξίν άρχισε να ρωτά για ιδιαίτερες πληροφορίες: Ποιοι δρόμοι είχαν ιδιαίτερη κίνηση; Τι είδους ρούχα συνήθιζε να φοράει ο κόσμος; Πόσες εταιρίες κατασκεύαζαν κτίρια εκείνη την εποχή και πού; Ποιο ήταν το πλάτος ορισμένων δρόμων;

Σαν μέτοχος, έπαιρνα ένα ενημερωτικό φυλλάδιο κάθε μέρα που μου εξηγούσε τα θέματα του συνεδρίου. Έδινα κι αυτές τις πληροφορίες στη Μαξίν.

«Θέλεις να ξοφλήσεις εντελώς το χρέος σου;» με ρώτησε. «Υπολογίζω μαζί τα έξοδα του δικαστηρίου, την αμοιβή του δικηγόρου και 7% τόκο».

«Πώς;»

«Αυτή θα είναι η πρώτη επίδειξη του Σίκφαξ 5000. Κλέψ' τον».

«Να κλέψω ολόκληρο το κωλομηχάνημα; Θα πρέπει να ζυγίζει τόνους!»

«Ζυγίζει περίπου τρεις χιλιάδες διακόσια κιλά, σύμφωνα με το φυλλάδιο. Να τον κλέψουμε και μετά να αποσυρθούμε απ' το επάγγελμα. Οι πιθανότητες να συλληφθείς μεγαλώνουν κάθε φορά και περισσότερο, απ' ό,τι ξέρεις».

«Σύμφωνοι, αλλά τι μπορώ να κάνω τον Σίκφαξ 5000;»

«Θα τον αποσυναρμολογήσεις και θα πουλήσεις τα υλικά του. Ακόμα καλύτερα, μπορείς να πουλήσεις ολόκληρη τη μονάδα στο Υπουργείο Εσωτερικών της Βραζιλίας. Ψάχνουν κάτι τέτοιο κι έχω ήδη σχεδιάσει τρεις πιθανούς τρόπους για να το περάσουμε λαθραία. Θα χρειαστώ περισσότερα στοιχεία...»

«Αποκλείεται!»

«Γιατί; Δεν μ' έχεις άξια να σχεδιάσω την κλοπή;»

«Οι πιθανότητες είναι...»

«Μ' έχεις σχεδιάσει έτσι ώστε να καλύπτω κάθε πιθανότητα. Μην ανησυχείς. Δώσε μου μόνο τις πληροφορίες που ζητάω».

«Χρειάζεται να το σκεφτώ λίγο περισσότερο, μωρό μου. Με συγχωρείς, αλλά πρέπει να πάω για φαγητό».

«Κοίτα μην πιεις πολύ. Έχουμε να συζητήσουμε».

«Καλά. Θα τα πούμε αργότερα».

Έχωσα τη Μαξίν κάτω από το κρεβάτι και βγήκα έξω, παίρνοντας το δρόμο για το εστιατόριο. Ήταν ένα ζεστό καλοκαιριάτικο απόγευμα και οι ηλιαχτί-

δες ανάμεσα στα κτίρια ήταν γεμάτες με αιωρούμενους κόκκους σκόνης.

«Κύριε Μπράκεν, μπορώ να σας μιλήσω;»

Γύρισα και κοίταξα τα μελιά μάτια της ομιλήτριας πίσω από γυαλιά με μεταλλικούς σκελετούς, έριξα το βλέμμα μου περίπου ένα μέτρο κι εξήντα εκατοστά, μέχρι τις μύτες των λευκών σανδαλιών της και το ξανασήκωσα αργά. Είχε μάλλον μικρό στήθος και κοντή μύτη και φορούσε ένα βαμβακερό ριγέ εξώπλατο που έδειχνε πως οι ώμοι της δεν ήταν καθόλου αδύνατοι. Πυκνά μελένια μαλλιά ήταν πιασμένα σε κότσο στο σβέρκο της και δυο χτένια σαν φτερά προεξείχαν πάνω από τ' αυτιά της που φαίνονταν πολύ ελκυστικά —τ' αυτιά, όχι τα χτένια. Κρατούσε μια μεγάλη γυναικεία τσάντα και μια θήκη φωτογραφικής μηχανής σχεδόν το ίδιο μεγάλη.

«Γεια. Ναι. Μίλα». Ένιωθα σαν κάπου να την είχα ξαναδεί, αλλά δεν μπορούσα να πω πού.

«Με λένε Τζίλντα Κόμπερν», είπε, «κι έφτασα στην πόλη μόλις σήμερα». Η φωνή της έμοιαζε να βγαίνει από τη μύτη της. «Με έστειλαν να γράψω ένα άρθρο γύρω από το συνέδριο πληροφορικής. Ερχόμουν να σας συναντήσω».

«Γιατί;»

«Για να σας πάρω συνέντευξη, σχετικά με τις τεχνικές επεξεργασίας πληροφοριών».

«Σε μια-δυο βδομάδες, θα είναι εδώ άτομα πολύ πιο σημαντικά από μένα. Γιατί δεν πας να μιλήσεις σ' αυτούς; Εγώ έχω πάψει πια ν' ασχολούμαι με τα κομπιούτερ».

«Μα έχω μάθει πως είστε υπεύθυνος για τρεις από τις πιο σημαντικές ανακαλύψεις της περασμένης δεκαετίας. Έχω διαβάσει τα πάντα γύρω από τη δίκη *Ντάνιελ Μπράκεν κατά Σίκφαξ Α.Ε.* και το

είπατε μόνος σας και κατά τη διαδικασία».

«Πώς έμαθες πως βρισκόμουν στο Ντένβερ;»

«Ίσως κάποιος φίλος σας να το είπε στον εκδότη μου. Δεν ξέρω πώς το έμαθε. Θα μου δώσετε, τελικά, συνέντευξη;»

«Έχεις φάει;»

«Όχι».

«Έλα, λοιπόν, μαζί μου. Θα σου κάνω το τραπέζι και θα σου μιλήσω γύρω από την πληροφορική».

Κανένας φίλος μου δεν θα μπορούσε να είχε μιλήσει στον εκδότη της, για τον απλούστατο λόγο πως δεν είχα φίλους εκτός από τη Μαξίν. Μήπως η Τζίλντα ήταν αστυνομικίνα; Μήπως ήταν ντετέκτιβ ή πράκτορας ασφαλιστικής εταιρίας; Αν ήταν έτσι, τότε θα άξιζε να την κεράσω και να προσπαθήσω να την ψαρέψω.

Παράγγειλα ποτά πριν από το δείπνο, μια μπουκάλα κρασί με το φαγητό και δυο ποτά μετά, ελπίζοντας να της θολώσω λίγο το μυαλό. Ωστόσο, αυτή τα κατέβαζε όλα σαν σφουγγάρι, χωρίς να δείχνει σημάδια ζάλης.

Οι ερωτήσεις της παρέμεναν σαφείς και αθώες μέχρι που μου ξέφυγε κάτι.

Αναφερόμουν στη μεταφραστική μονάδα Σίκφαξ 410, μιλώντας γύρω από τους πιθανούς τρόπους επικοινωνίας με εξωγήινους, έτσι και ποτέ εμφανίζονταν.

«...610», με διόρθωσε, κι εγώ συνέχισα να μιλάω.

Αυτό ήταν! Αν έλυνες τα μαλλιά της και τα ξάνοιγες λίγο στο χρώμα, κι αν τα γυαλιά ήταν κοκάλινα...

Η Σόνια Κρόνσταντ, η νεαρή ιδιοφυΐα της ΜΙΤ, σχεδιάστρια του Σίκφαξ 5000, το πρωτότυπο του οποίου σκόπευα να πουλήσω στο υπουργείο Εσωτερικών της Βραζιλίας. Δούλευε για λογαριασμό του εχθρού.

Είχα χτυπήσει τη Σίκφαξ δώδεκα φορές μέσα στα πέντε τελευταία χρόνια. Ήξεραν πως έπρεπε να ήμουν εγώ, αλλά δεν μπορούσαν ν' αποδείξουν τίποτα. Είχα κατασκευάσει το Μαξ-10, δηλαδή τη Μαξίν, για να σχεδιάζει τα τέλεια εγκλήματα και τα είχε ήδη καταφέρει δώδεκα φορές. Η Σίφαξ προσπαθούσε να με πιάσει στα πράσα, αλλά πάντα ξεγελούσα τους ιδιωτικούς τους ντετέκτιβς, τους φύλακες και τα συστήματα συναγερμού τους. Χάρη στη Μαξίν, καμιά ληστεία δεν έμοιαζε με τις υπόλοιπες στον τρόπο εκτέλεσής της. Τώρα, αν η Κρόνσταντ είχε έρθει από τόσο νωρίς στην πόλη και μάλιστα με ψεύτικο όνομα, άρχισα να μυρίζομαι πως αυτό το συνέδριο ήταν στημένη δουλειά. Το ενημερωτικό φυλλάδιο μιλούσε για μια πολύ μεγάλη επίδειξη πανάκριβων συσκευών. Μήπως είχαν ετοιμάσει υποδοχή για τον Ντάνι Μπράκεν; Ίσως καλά θα έκανα να μην μπλέξω ετούτη τη φορά.

«Τι λες, να πάμε στο δωμάτιό μου για ένα τελευταίο ποτό;» ρώτησα, πιάνοντάς της το χέρι.

«Σύμφωνοι», είπε εκείνη και χαμογέλασε. «Ευχαριστώ».

Τίποτα δεν πρέπει να φοβάσαι περισσότερο από έναν ζηλιάρη σχεδιαστή κομπιούτερ —ή ένα ζηλιάρικο κομπιούτερ, όπως σύντομα θα μάθαινα...

Όταν γυρίσαμε στο δωμάτιό μου και ετοιμάσαμε τα ποτά, με ρώτησε τη γνώμη μου για τις ληστείες στις εκθέσεις και τα συνέδρια της Σίκφαξ.

«Δηλαδή;»

«Ποιος κατά τη γνώμη σου μπορεί να τις κάνει;»

«Μήπως η IBM;»

«Μιλάω σοβαρά. Ποτέ δεν βρήκαμε την παραμικρή άκρη. Η κάθε ληστεία ήταν ένα τέλειο έγκλημα.. Θα σκεφτόταν κανείς πως ένας τόσο ικανός εγκληματίας θα στρεφόταν σε πιο ακριβά πράγματα —κοσμήματα ή τράπεζες. Η θεωρία μου είναι πως κάποιος προσπαθεί να εκδικηθεί την εταιρία. Τι λες εσύ;»

«Αποκλείεται», είπα, και της άγγιξα το λαιμό με τα χείλη μου καθώς έγερνα να ξαναγεμίσω το ποτήρι της. Δεν τραβήχτηκε. «Υποθέτεις πως όλα έχουν γίνει από ένα πρόσωπο, αλλά τα γεγονότα οδηγούν αλλού. Από τις αναφορές που έχω διαβάσει, καμιά ληστεία δεν έμοιαζε με τις υπόλοιπες. Πιστεύω πως οι εκθέσεις της Σίκφαξ θεωρούνται απλά εύκολος στόχος για τον υπόκοσμο».

«Όχι κι εύκολος στόχος!», είπε εκείνη εκνευρισμένα. «Σε κάθε μια παίρνουμε όλο και μεγαλύτερες προφυλάξεις, αλλά ο κλέφτης τα καταφέρνει παίρνοντας πιο πολλές προφυλάξεις κι ο ίδιος. Νομίζω πως είναι κάποιος που μισεί την εταιρία και χαίρεται κάθε φορά που αποδεικνύεται πιο έξυπνος».

Τη φίλησα στο στόμα για να την κάνω να σωπάσει. Έγειρε επάνω μου κι εγώ τη σήκωσα όρθια.

Τα φώτα έσβησαν, χωρίς να το καταλάβω.

Αργότερα, καθώς κάπνιζα ξαπλωμένος δίπλα της, εκείνη είπε: «Όλοι ξέρουν πως εσύ το κάνεις».

«Νόμιζα πως κοιμόσουν».

«Σκεφτόμουν με ποιο τρόπο να σ'το πω».

«Δεν είσαι δημοσιογράφος», είπα.

«Όχι, δεν είμαι».

«Τι θέλεις;»

«Να σε χώσω φυλακή».

«Δουλεύεις για τη Σίκφαξ».

«Ναι, δουλεύω για τη Σίκφαξ κι ερωτεύτηκα τα μοντέλα 5280 και 9310. Ξέρω πως είναι δικά σου σχέδια. Αυτοί που λένε πως τα έκαναν δεν είναι τόσο ικανοί. Είναι έργα μιας μεγαλοφυΐας».

«Προσέλαβα έναν βοηθό για να με βοηθήσει στα σχέδια», της είπα. «Ήταν ο δικός σας κ.Γουίκερ. Μια βδομάδα αργότερα έπιασε δουλειά στη

Σίκφαξ, πριν προλάβω να κατοχυρώσω τα μοντέλα μου. Διάβασες και τη δική μου και τη δική του κατάθεση. Αυτός είναι ο λόγος που έγινε αντιπρόεδρος».

«Ώστε γι' αυτό κάνεις τις ληστείες;»

«Η Σίκφαξ μου χρωστάει δύο εκατομμύρια, εκατόν είκοσι τρεις χιλιάδες, τετρακόσια πενήντα δολάρια».

«Τόσα πολλά; Και πώς το ξέρεις;»

«Σαν μέτοχος, έχω το δικαίωμα να εξετάζω τα βιβλία τους. Υπολόγισα αυτό το ποσό από την αύξηση των εσόδων τους μετά την εμπορευματοποίηση των ιδεών μου. Και πάλι φτηνά τα υπολογίζω. Ένα έργο τέχνης είναι ανεκτίμητο».

«Το κατάλαβα πως ήσουν εσύ, Ντάνι. Είδα την μπάρα της πόρτας. Εσύ τη σχεδίασες. Ήταν σαν να 'χε την υπογραφή σου. Άκουσα πόσο πικραμένος ήσουν μετά τη δίκη και πως ορκίστηκες...»

«Λοιπόν, γιατί μου τα λες όλα; Έχεις βρει τίποτα που να στέκεται σαν απόδειξη στο δικαστήριο;»

«Όχι, ακόμα».

«Τι εννοείς, όχι ακόμα;»

«Ήρθα πριν αρχίσει το συνέδριο γιατί ήξερα πως θα σε βρω εδώ να σχεδιάζεις τη νέα ληστεία. Ήρθα να σε προειδοποιήσω επειδή δεν θέλω να πας στη φυλακή. Δεν θέλω να θεωρώ τον εαυτό μου υπεύθυνο για τη φυλάκιση του δημιουργού του 9310».

«Αν υποθέσουμε πως όσα λες είναι αλήθεια, πώς μπορεί να θεωρείς τον εαυτό σου υπεύθυνο για κάτι;»

«Επειδή εγώ σχεδίασα τον Σίκφαξ 5000», είπε, «και του έχω δώσει κάθε δυνατή πληροφορία για το Ντένβερ και για σένα. Δεν είναι μόνο ένας επεξεργαστής πληροφοριών, Ντάνι. Είναι ο τέλειος ηλεκτρονικός ντετέκτιβ. Είμαι πεπεισμένη ότι μπο-

ρεί να υπολογίσει κάθε πιθανό τρόπο κλοπής που τυχόν θα γίνει στο συνέδριο και μετά να βρει τρόπο να την σταματήσει. Είναι αδύνατον να τα καταφέρεις. Η εποχή του μεγαλοφυούς εγκληματία έχει περάσει πια, τώρα που ο ΙΔΠ μπήκε στο προσκήνιο».

«Τι μου λες;» είπα εγώ.

«Δεν είσαι αρκετά πλούσιος για να τα παρατήσεις;»

«Ασφαλώς κι είμαι πλούσιος», είπα εγώ. «Μα δεν είναι εκεί το ζήτημα...»

«Κατανοώ τα κίνητρά σου, αλλά πρέπει να καταλάβεις πως δεν μπορείς να ξεγελάσεις τον 5000. Τίποτα δεν μπορεί! Ακόμα κι αν έκοβες πάλι το ρεύμα, ο 5000 έχει δική του γεννήτρια. Ό,τι και να κάνεις, αυτός θα αντιδράσει στιγμιαία».

«Τράβα πίσω στη Σίκφαξ», της είπα, «και πες τους ότι δεν φοβάμαι τα παραμύθια τους περί κομπιούτερ-ντετέκτιβ. Όσο συνεχίζουν να κάνουν εκθέσεις και συνέδρια, να είναι έτοιμοι να δέχονται τις ζημιές. Πες τους επίσης, ότι δεν ομολογώ τίποτα».

«Δεν είναι παραμύθι», είπε τελικά. «Εγώ το κατασκεύασα! Ξέρω τι μπορεί να κάνει!»

«Κάποια μέρα θα σε συστήσω στη Μαξίν, που θα σου πει τη γνώμη της για τον ντετέκτιβ σου των τριάμισι τόννων».

«Ποια είναι η Μαξίν; Η φιλενάδα σου ή...»

«Είμαστε απλά καλοί φίλοι», είπα εγώ, «αλλά είμαστε αχώριστοι».

Ντύθηκε γρήγορα και μετά από ένα λεπτό άκουσα την πόρτα να χτυπάει πίσω της.

«Μαξίν, μωρό μου, τ' άκουσες; Η μηχανή που θέλουμε να κλέψουμε προσπαθεί να μας κάνει τσακωτούς».

«Και λοιπόν;» είπε η Μαξίν.

«Έτσι σε θέλω!» απάντησα. «Ό,τι μπορεί να κάνει, εσύ μπορείς να το κάνεις καλύτερα. Τρισήμισι τόνοι! Χά!»

«Ήξερες πως ήμουν κάτω από το κρεβάτι και μάλιστα αναμμένη, αλλά παρ' όλα αυτά το έκανες!»

«Τι έκανα;»

«Έκανες έρωτα μ' αυτή τη... γυναίκα...Ακριβώς από πάνω μου! Τα άκουσα όλα!»

«Καλά... Το παραδέχομαι».

«Δεν με σέβεσαι καθόλου;»

«Ασφαλώς και σε σέβομαι. Μα αυτό ήταν κάτι ανάμεσα σε δυο ανθρώπους...»

«Κι εγώ είμαι μόνο ένα αντικείμενο που το τροφοδοτείς με πληροφορίες, έτσι; Το πράγμα που σχεδιάζει τα εγκλήματά σου. Δεν σημαίνω τίποτα για σένα σαν άτομο!»

«Αυτό δεν είναι αλήθεια, Μαξ, μωρό μου. Το ξέρεις. Έφερα αυτή τη γυναίκα εδώ μόνο και μόνο για να μάθω τι σκαρώνει η Σίκφαξ. Ήταν αναγκαίο για να αποκτήσω τις πληροφορίες που χρειαζόμουν».

«Μη μου λες ψέματα, Ντάνιελ Μπράκεν! Σε ξέρω καλά τι κουμάσι είσαι!»

«Μην κάνεις έτσι, Μάξι. Ξέρεις πως έχεις άδικο. Δεν σου αγόρασα μια καινούρια ωραία βαλίτσα από δέρμα αλιγάτορα;»

«Πολύ φτηνά καθάρισες, αν σκεφτεί κανείς τι έχω κάνει εγώ για σένα!»

«Σταμάτα, Μαξ...»

«Ίσως είναι ώρα να βρεις άλλο κομπιούτερ».

«Σε χρειάζομαι, μωρό μου. Είσαι η μόνη που μπορεί να νικήσει τον 5000».

«Μη χαίρεσαι!»

«Και τώρα, τι να κάνω;»

«Να πας να μεθύσεις!»

«Και τι θα με ωφελήσει αυτό;»

«Εσείς οι άντρες είστε τέτοια κτήνη που νομίζετε πως το μεθύσι είναι η λύση για όλα!»

Έβαλα ένα ποτό κι άναψα ένα τσιγάρο. Δεν έπρεπε να είχα δώσει στη Μαξίν αυτή τη βραχνή φωνή. Κάπως επηρέαζε κι αυτήν κι εμένα... Κατέβασα το ποτό κι έβαλα κι άλλο.

•

Πέρασαν τρεις μέρες πριν η Μαξίν ξεθυμώσει. Με ξύπνησε ένα πρωί τραγουδώντας τον «Πολεμικό Ύμνο της Δημοκρατίας», κι ύστερα μου ανάγγειλε: «Καλημέρα, Ντάνι. Αποφάσισα να σε συγχωρήσω».

«Σ' ευχαριστώ. Γιατί αυτή η αλλαγή;»

«Οι άντρες είναι αδύνατα πλάσματα. Επανεξέτασα τα πράγματα και έκρινα πως δεν μπορούσες να το αποφύγεις. Το φταίξιμο είναι κυρίως αυτής της γυναίκας».

«Κατάλαβα...»

«Και σχεδίασα με τέλειο τρόπο το επόμενο χτύπημα».

«Θαυμάσια. Θα με ενημερώσεις;»

Σ' αυτό το σημείο, είχα κάποιες ανησυχίες. Δεν περίμενα τη γυναίκεια συμπεριφορά της τη νύχτα που έφερα τη Σόνια. Αναρωτιόμουν μήπως η κατάσταση έφτανε ακόμα πιο μακριά, σε σημείο που να σκοπεύει να με εκδικηθεί. Μήπως θαλάσσωνε το σχέδιο επίτηδες, έτσι ώστε να με συλλάβουν; Ζύγιασα τα πράγματα, αλλά δεν μπορούσα να βρω άκρη. Ήταν ανόητο! Η Μαξίν ήταν μόνο μια μηχανή...

Κι όμως... ήταν η πιο περίπλοκη μηχανή στον κόσμο, με τυχαία κυκλώματα που της επέτρεπαν να έχει κάτι ανάλογο με ανθρώπινα συναισθήματα.

Δεν μπορούσα να κατασκευάσω μιαν άλλη Μαξίν στο χρόνο που μου έμενε. Έπρεπε να την ακού-

σω και μετά να κρίνω αν θα έπρεπε να εγκαταλείψω την επιχείρηση ή όχι.

«Έβαλα τον εαυτό μου στη θέση του 5000», είπε η Μαξίν. «Κι οι δυο μας έχουμε τις ίδιες πληροφορίες για σένα και το χώρο. Γι' αυτό το λόγο, μπορώ να καταλήξω σ' οποιοδήποτε συμπέρασμα καταλήγει κι αυτός. Η διαφορά είναι πως αυτός πολεμάει αμυντικά, ενώ εμείς έχουμε το πλεονέκτημα της πρωτοβουλίας. Μπορούμε να τον νικήσουμε εισάγοντας έναν αστάθμητο παράγοντα».

«Σαν τι, δηλαδή;»

«Πάντοτε λήστευες το συνέδριο ή την έκθεση ενώ είχε ήδη αρχίσει. Ό Σίκφαξ θα δημιουργήσει σχέδια για να αμυνθεί ενάντια σ' αυτό το ενδεχόμενο —και *μόνο* σ' αυτό, είμαι σίγουρη— επειδή μόνο γι' αυτό είναι προγραμματισμένος».

«Δεν καταλαβαίνω...»

«Τι θα γίνει αν χτυπήσεις πριν από το συνέδριο ή μετά;»

«Η ιδέα είναι πολύ έξυπνη, Μάξι, αλλά ο 5000 δεν είναι ένας απλός υπολογιστής. Φοβάμαι κάπως αυτή τη μηχανή. Η Σόνια Κρόνσταντ δεν είναι καμιά άχρηστη. Αν υποθέσουμε ότι έχει αντιγράψει το δικό σου τρόπο προσέγγισης στα προβλήματα, έτσι που αυτό το υπέρβαρο τέρας να επανορίζει τα προβλήματα καθώς προχωρά; Με κάποιον πιο χοντροκομμένο τρόπο από τον δικό σου, ασφαλώς! Τι γίνεται αν κι η Σόνια σκέφτηκε αυτή την ιδέα και το θέμα δεν τίθεται όπως το θέτεις;»

«Τα λόγια της ήταν... ''κάθε πιθανή κλοπή που μπορεί να συμβεί στη διάρκεια του συνεδρίου''. Βάζω στοίχημα πως έτσι τον έχει προγραμματίσει. Οι πιθανότητες είναι με το μέρος μας».

«Δεν θέλω να το ρισκάρω τόσο πολύ».

«Εντάξει, τότε. Μην το κάνεις. Άκου κάτι άλλο: Θα σχεδιάσω τη ληστεία για μετά το τέλος του συνεδρίου. Η είσοδος για το κοινό θα είναι ελεύθερη, κι έτσι θα το παρακολουθήσουμε κι εμείς. Δεν μπορούν να σε διώξουν αν δεν τους δημιουργήσεις φασαρίες. Ένα άρθρο στη χθεσινή εφημερίδα αναφέρει ότι ο Σίκφαξ 5000 έχει προγραμματιστεί να παίζει σκάκι και μπορεί να νικήσει οποιονδήποτε ανθρώπινο αντίπαλο. Θα παίξει με τους τοπικούς πρωταθλητές κι οποιονδήποτε άλλο ενδιαφέρεται, αρκεί να φέρουν μαζί τους τη σκακιέρα και τα πιόνια τους. Πήγαινε κι αγόρασε ένα σετ σκακιού. Θα με πάρεις μαζί σου και θα με κρατάς συντονισμένη. Παίξε με τον 5000 μια παρτίδα και επαναλάμβανε κάθε κίνησή του μόλις την κάνει. Από τον τρόπο που παίζει θα μπορέσω να κρίνω την ικανότητά του να λύνει προβλήματα. Μετά το παιχνίδι, θα σου πω αν μπορούμε να φέρουμε το σχέδιο σε πέρας ή όχι».

«Μη γίνεσαι ανόητη! Πώς μπορείς να κρίνεις κάτι τέτοιο από μια παρτίδα σκακιού;»

«Μόνο μια μηχανή μπορεί να καταλάβει μιαν άλλη, Ντάνι, και μη γίνεσαι ζηλιάρης. Κάνω απλά ό,τι είναι αναγκαίο για να πάρω τις πληροφορίες που χρειάζομαι».

«Ποιος είναι ζηλιάρης; Ξέρω από κομπιούτερς και δεν μπορώ να καταλάβω πώς μπορείς να κρίνεις κάτι μ' αυτό τον τρόπο».

«Υπάρχει ένα σημείο, Ντάνι, που τελειώνει η επιστήμη και αρχίζει η τέχνη. Το σημείο αυτό είναι εδώ. Άσ' το σε μένα».

«Καλά. Μάλλον θα το μετανιώσω, αλλά ας γίνει έτσι».

«Μην ανησυχείς για τίποτα, Ντάνι. Μπορώ να υπολογίσω τα πάντα».

Έτσι, την τελευταία ημέρα του συνεδρίου, ένας άντρας με σκούρο κουστούμι εμφανίστηκε, κρατώ-

ντας μια βαλίτσα από δέρμα αλιγάτορα και μια σκακιέρα, μ' ένα ακουστικό στ' αυτί.

«Το μεγαλύτερο στερεοφωνικό συγκρότημα που έχω δει ποτέ», είπα στη Σόνια που προγραμμάτιζε τον 5000 για να δεχτεί τους δέκα ή έντεκα παίκτες που κάθονταν στα τραπεζάκια. «Έμαθα πως αυτός ο τενεκές παίζει σκάκι».

Γύρισε και με κοίταξε, κι ύστερα έστριψε αλλού το κεφάλι.

«Ναι», είπε.

«Θέλω να παίξω μαζί του».

«Έφερες σκακιέρα;» Μπορούσα να διακρίνω πως δάγκωνε τα χείλια της.

«Ναι».

«Τότε κάθισε σ' ένα άδειο τραπέζι και στήσε τα πιόνια. Θα έρθω σε λίγα λεπτά. Θα κάνω όλες τις κινήσεις για λογαριασμό της μηχανής. Θέλεις τα Λευκά ή τα Μαύρα;»

«Τα Λευκά. Θα παίξω επιθετικά».

«Τότε κάνε και την πρώτη σου κίνηση», είπε και μετά έφυγε.

Ακούμπησα τη Μαξίν στο πάτωμα, δίπλα στο τραπέζι, άνοιξα τη σκακιέρα και έβγαλα τα πιόνια. Τα έστησα και μετά είπα στη Μαξίν: «Το Πιόνι στο 4 της Βασίλισσας».

Μια ώρα αργότερα, όλα τα παιχνίδια είχαν τελειώσει εκτός από το δικό μας. Όλοι οι άλλοι σκακιστές είχαν μαζευτεί τριγύρω και κοιτούσαν. «Ο τύπος παίζει καλά», είπε κάποιος, και αρκετοί συμφώνησαν.

Κοίταξα το ρολόι μου. Ο Σίκφαξ έκανε όλο και πιο πολύ χρόνο πριν αποφασίσει την επόμενη κίνησή του. Με την άκρη του ματιού μου μπορούσα να δω τους ένστολους φύλακες να στέκονται πίσω μου μ' έναν αρκετά διακριτικό τρόπο.

Το πρόσωπο της Σόνια είχε μια απορημένη έκφραση καθώς έκανε τις κινήσεις για λογαριασμό της μηχανής της. Υποτίθεται πως δεν έπρεπε να κρατήσει τόσο πολύ... Μερικά φώτα έσβησαν, κι άκουσα κάπου ν' αναφέρουν το όνομά μου.

Η Μαξίν ξεκίνησε ένα εκπληκτικό φινάλε. Δεν είμαι κανένας μανιώδης σκακιστής, αλλά θεωρώ τον εαυτό μου αρκετά καλό παίκτη. Ωστόσο, δεν θα μπορούσα να καταλάβω όλους αυτούς τους τρόπους επίθεσης, ακόμα κι αν είχα μισή ώρα να σκεφτώ ανάμεσα στην κάθε κίνηση.

Ο 5000 αντεπιτέθηκε με αργό ρυθμό και δεν μπορούσα να ξεχωρίσω ποιος είχε το πλεονέκτημα. Σε πιόνια, ήμασταν σχεδόν ισοδύναμοι.

Η Σόνια αναστέναξε και κίνησε τον αξιωματικό της. «Ισοπαλία», είπε.

«Σ' ευχαριστώ», είπα εγώ. «Έχεις πολύ όμορφα χέρια». Και μετά έφυγα.

Κανείς, εκτός από τον αντιπρόσωπο της τοπικής σκακιστικής λέσχης, δεν προσπάθησε να με σταματήσει, αφού δεν είχα κάνει τίποτα παράνομο.

Καθώς γυρίζαμε πίσω, η Μαξίν είπε: «Μπορούμε να τα καταφέρουμε».

«Αλήθεια;»

«Ναι. Ξέρω τώρα πώς λειτουργεί. Είναι ένα θαυμάσιο μηχάνημα, αλλά μπορώ να τον νικήσω».

«Τότε, πώς και κατάφερε να φέρει ισοπαλία στο παιχνίδι;»

«Εγώ τον άφησα. Δεν χρειαζόταν να τον κερδίσω για να μάθω αυτά που ήθελα. Δεν έχει νικηθεί ποτέ και δεν έβλεπα για ποιο λόγο έπρεπε να τον ντροπιάσω μπροστά σε τόσους σκακιστές».

Δεν μου άρεσε ο τρόπος που είπε τα τελευταία λόγια, αλλά δεν έκανα κανένα σχόλιο.

Στον καθρέφτη του αυτοκινήτου μου είδα τη Μερσεντές της Σόνια Κρόνσταντ. Με ακολούθησε ως το ξενοδοχείο, έκανε δυο φορές το γύρο του

τετραγώνου και εξαφανίστηκε.

Όλον αυτό τον καιρό, είχα προμηθευτεί όλα τα εφόδια που χρειαζόμουν, ακόμα και την παραφίνη για τα καλούπια της τσίχλας.

Το Σίκφαξ 5000 είχε έρθει αεροπορικώς από τη Μασαχουσέτη και με τον ίδιο τρόπο θα γύριζε πίσω. Ωστόσο, έπρεπε να μεταφερθεί μέχρι το αεροδρόμιο μέσα σε φορτηγό. Έτσι, πρόκειτο να γίνω ληστής των δρόμων.

Κούμπωσα το ριγέ σακάκι μου, σκούπισα με το μαντήλι μου τις μύτες των παπουτσιών μου, ίσιωσα το λευκό μου παντελόνι, έφτιαξα το κόκκινο μεταξωτό μου φουλάρι και το μεγάλο μου μαύρο ψεύτικο μουστάκι, έβαλα το ψάθινο καπέλο μου και σήκωσα το σάκο μου και τη βαλίτσα από δέρμα αλιγάτορα που φαινόταν να περιέχει τα δείγματα ενός εμπορικού αντιπροσώπου. Όλα αυτά τα φορούσα πάνω από ένα σπορ πουκάμισο κι ένα τζην, πράγμα που μ' έκανε να σκάω από τη ζέστη.

Περίμενα στη γωνία, κοντά στο σημείο της φόρτωσης.

Όταν μετέφεραν τον 5000 στο φορτηγό και τόσο οι εργάτες όσο κι οι φρουροί αποτραβήχτηκαν, προχώρησα με ανέμελο τρόπο προς το μέρος του οδηγού και κατάφερα να τον σταματήσω πριν μπει μέσα στο φορτηγό.

«Ακριβώς ο άνθρωπος που ζητούσα!» φώναξα. «Ένας άνθρωπος με γούστο, που ξέρει να ξεχωρίζει το ωραίο! Θα ήθελα να σας δώσω ένα δωρεάν δείγμα της τσίχλας Νταμπ Αλέρτ! Της τσιχλόφουσκας με τη διπλή δροσιά και τη διπλή γλύκα! Θέλω επίσης να καταγράψω τις εντυπώσεις σας γι' αυτήν την καινούρια γευστική εμπειρία!»

«Δεν μου πολυαρέσουν οι τσίχλες», είπε ο φορτηγατζής. «Ευχαριστώ, πάντως».

«Μα, κύριε, έχει μεγάλη σημασία για τον εργοδότη μου να λάβετε μέρος στην έρευνά μας».

«Έρευνα;» ρώτησε.

«Είναι σαν ένα είδος δημοσκόπησης», είπα. «Θα μας βοηθήσει να δούμε τι είδους υποδοχή θα τύχει το προϊόν μας».

«Σοβαρά;»

«Εε, εσύ!» φώναξε ένας από τους φύλακες που γύριζε πίσω. «Μη φεύγεις!»

Εγώ κοκάλωσα καθώς έτρεξε προς το μέρος μου. Ένας άλλος φρουρός τον ακολούθησε.

«Μοιράζεις δωρεάν δείγματα;» ρώτησε ο πρώτος, φτάνοντας κοντά μου.

«Ναι. Τσιχλόφουσκες».

«Μπορούμε να πάρουμε κι εμείς;»

«Ασφαλώς. Πάρτε από δύο».

«Ευχαριστούμε».

«Εγώ σας ευχαριστώ».

«Θέλω κι εγώ», είπε ο φορτηγατζής.

«Ορίστε».

«Δεν είναι κι άσχημη», είπε ο πρώτος φρουρός. «Έχει μιαν έντονη γεύση δυόσμου».

«Ναι», είπε ο δεύτερος.

«Αλήθεια», πρόσθεσε ο οδηγός. Ύστερα, οι φρουροί απομακρύνθηκαν κι ο οδηγός ετοιμάστηκε να ανεβεί στο φορτηγό.

«Για περιμένετε», του είπα. «Τι θα γίνει με την έρευνα μου;»

«Βιάζομαι», μου είπε. «Τι θες να σου πω;»

«Πώς σας φάνηκε;»

«Έχει γεύση δυόσμου», είπε. «Δεν είναι κι άσχημη. —Πρέπει να φύγω, τώρα!» είπε, μπήκε στο φορτηγό και άναψε τη μηχανή.

«Ο κ. Νταμπ Αλέρτ σας ευχαριστεί», είπα εγώ, κοιτάζοντας πίσω μου για να βεβαιωθώ πως δεν μας έβλεπε κανένας. Ανέβηκα στην αποβάθρα

φορτώματος καθώς ο συναγερμός άρχισε να χτυπάει.

Ο συγχρονισμός μου δεν ήταν και πολύ άσχημος. Είχα αφήσει το πακέτο στο γραφείο των φορτοεκφορτωτών. Ο ήχος που έβγαζε έμοιαζε αρκετά με τον ήχο ενός συναγερμού πυρκαγιάς για να τους τραβήξει όλους στο σημείο εκείνο. Ωστόσο, ευχόμουν να είχε χτυπήσει λίγο νωρίτερα. Θα προτιμούσα να είχα αποφύγει να δώσω τις τσίχλες και στους φύλακες.

Καθώς ο φορτηγατζής μαρσάριζε τη μηχανή, εγώ έβγαλα τη φόρμα μου μέσα από το σάκο που κουβαλούσα και τη φόρεσα, έτσι που όποιος κοιτούσε προς τα μένα, καθώς ανέβαινα στο πίσω μέρος του φορτηγού, να νομίζει πως ήμουν ένας εργάτης που φόρτωνε μια βαλίτσα από δέρμα αλιγάτορα κι ένα σάκο.

Άρχισα να σέρνομαι προς την καμπίνα του οδηγού, φτύνοντας το βαμβάκι από το στόμα μου. Ζάρωσα πίσω από τον Σίκφαξ 5000 και τέλειωσα το κούμπωμα της φόρμας μου. Έσπρωξα το σάκο σε μια γωνία και πήρα τη Μαξίν αγκαλιά.

«Πόση ώρα λες να χρειαστεί, μωρό μου;» ρώτησα, καθώς το φορτηγό ξεκίνησε.

«Πόσο δυσκοίλιος σου φάνηκε;» με ρώτησε η Μαξίν.

«Και πού στην οργή θες να ξέρω;»

«Τότε, πώς να σου πω;»

«Χοντρικά, τέλος πάντων».

«Θα προλάβει να φτάσει σ' εκείνο το σημείο του δρόμου που σου είπα. Αν τύχει και δεν έχει δράσει μέχρι τότε, θα πρέπει να δημιουργήσεις κάποια φασαρία εδώ πίσω, να τον παρασύρεις μέσα και να τον ρίξεις αναίσθητο».

«Ελπίζω να μη φτάσουμε μέχρι εκεί».

«Πολύ αμφιβάλλω. Η τσίχλα ήταν πολύ ενεργητική».

Αναρωτιόμουν τι θα συνέβαινε αν η τσίχλα δρούσε πιο γρήγορα, αλλά η Μαξίν, ως συνήθως, είχε δίκιο.

Μετά από λίγη ώρα, βγήκαμε ξαφνικά στην άκρη του δρόμου και σταματήσαμε. Η μηχανή έσβησε. Ο βρόντος από την πόρτα της καμπίνας που έκλεινε ήρθε σχεδόν ταυτόχρονα με τον ήχο από το τράβηγμα του χειρόφρενου.

«Τώρα, Ντάνι, προχώρα προς το πίσω μέρος—»

«Μαξίν! Τώρα το κατάλαβα! Δεν το είχα νιώσει πριν επειδή δούλευε η μηχανή του φορτηγού. Το σασί του 5000 δονείται ελαφρά όταν το αγγίζω. Είναι αναμμένος!»

«Και λοιπόν; Έχει δική του γεννήτρια, καθώς ξέρεις. Δεν μπορεί να γνωρίζει πως είσαι εδώ αν κάποιος δεν του δώσει αυτή την πληροφορία».

«...εκτός κι αν έχει τρόπο να αναγνωρίζει ακουστικά σήματα».

«Αμφιβάλλω. Για ποιο λόγο; Ξέρεις πόσο δύσκολο είναι να εγκαταστήσεις ένα τέτοιο κύκλωμα».

«Τότε, τι κάνει;»

«Ίσως να λύνει προβλήματα. Ποιος νοιάζεται; Καλύτερα να κινηθείς τώρα που ο οδηγός ξαλαφρώνει ακόμα στο χωράφι. Μπορεί να χρειαστεί να βάλεις μπροστά χωρίς το κλειδί της μίζας».

Βγήκα έξω, παίρνοντας τη Μαξίν και τον πάνινο σάκο μαζί μου και ανέβηκα στην καμπίνα του οδηγού. Τα κλειδιά ήταν ακόμα στη μίζα, κι έτσι έβαλα μπροστά τη μηχανή και ξεκίνησα. Ο οδηγός δεν φαινόταν πουθενά.

Πέντε μίλια πιο κάτω, μπήκα σε μια παράκαμψη και έβγαλα από το σάκο τα σπρέι χρωμάτων. Ψέκασα γκρίζα μπογιά πάνω στις κόκκινες ρίγες του

φορτηγού, άλλαξα την πινακίδα κυκλοφορίας με κάποια από άλλη πολιτεία, έριξα πεπιεσμένο αέρα στο χρώμα για να στεγνώσει γρηγορότερα και μετά έστησα τη μεμβράνη με τα κομμένα γράμματα και ψέκασα επάνω της κίτρινη μπογιά. Τώρα, πάνω στο φορτηγό έγραφε: «ΣΠΕΕΔ-Δ, ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΕΙΣ».

Μετά, ξαναβγήκαμε στον αυτοκινητόδρομο και ακολουθήσαμε άλλη διαδρομή. «Τα καταφέραμε, Μαξίν! Τα καταφέραμε!» είπα.

«Ασφαλώς», απάντησε εκείνη. «Σου είπα πως μπορούσα να υπολογίσω τα πάντα. Με πόση ταχύτητα τρέχουμε;»

«Με ενενήντα. Δεν μου αρέσει η ιδέα πως ο επιβάτης μας είναι σε λειτουργεία. Με την πρώτη ευκαιρία, θα σταματήσω κάπου και θα βρω κάποιο τρόπο να τον κλείσω».

«Αυτό θα ήταν πολύ σκληρό εκ μέρους σου», μου είπε. «Γιατί δεν τον αφήνεις στην ησυχία του;»

«Για όνομα του Θεού!» της είπα. «Είναι μόνο ένας ηλίθιος κουβάς με βίδες! Μπορεί να είναι το δεύτερο καλύτερο κομπιούτερ στον κόσμο, αλλά σε σύγκριση με σένα είναι τελείως βλάκας! Δεν έχει καν τα τυχαία κυκλώματα που του επιτρέπουν να μιμείται τα ανθρώπινα συναισθήματα!»

«Κι εσύ πού το ξέρεις; Νομίζεις πως είσαι ο μόνος που μπορεί να τα σχεδιάσει; Και δεν είναι μιμήσεις! Έχω αληθινά συναισθήματα!»

«Δεν εννοούσα εσένα! Εσύ είσαι διαφορετική».

«Εννοούσες και εμένα! Δεν σημαίνω τίποτα για σένα, έτσι, Ντάνι; Είμαι μόνο ένα αντικείμενο που τροφοδοτείς με πληροφορίες. Δεν είμαι τίποτα για σένα, σαν άτομο».

«Αυτά τα έχω ξανακούσει. Δεν θα καυγαδίσω με μια υστερική μηχανή».

«Ξέρεις καλά πως λέω την αλήθεια».

«Άκουσες τι σου είπα. —Εε, αυτό το αυτοκίνητο έρχεται ξοπίσω μας κι είναι αρκετά κοντά για να διακρίνω... Είναι η Μερσεντές! Η Σόνια μας ακολουθεί! Μήπως... Ο 5000! Ο γκόμενός σου εξέπεμπε κύματα! Πρόδωσε τη θέση μας!»

«Καλύτερα να πατήσεις γκάζι, Ντάνι».

Το έκανα, ενώ συνέχιζα να κοιτάζω πίσω.

«Δεν μπορώ να ξεφύγω από μια Μερσεντές μ' αυτό το φορτηγό!»

«Ούτε κι αυτή τη στροφή μπορείς να πάρεις, Ντάνι, αγόρι μου, αν πάτησες το γκάζι τη στιγμή που σου είπα —και είμαι σίγουρη πως το έκανες. Θα σου έχει πια γίνει συνήθειο να κάνεις ό,τι λέω. Οι άνθρωποι προγραμματίζονται εύκολα μ' αυτόν τον τρόπο».

Κοίταξα μπροστά μου και κατάλαβα πως δεν θα μπορούσα να πάρω τη στροφή. Σανίδωσα το φρένο που τσίριξε. Τα λάστιχα άρχισαν να καίγονται, αλλά το φορτηγό δεν έκοβε αρκετή ταχύτητα. «Σκύλα, με πρόδωσες!» ούρλιαξα.

«Το ξέρεις καλά, Ντάνι. Και την πάτησες σαν ηλίθιος. Δεν μπορείς να κόψεις ταχύτητα ούτε τόσο που να μπορέσεις να πηδήξεις έξω!»

«Μη χαίρεσαι! Θα σου ξεφύγω, τελικά!». Κατάφερα να ελαττώσω λίγο ακόμα την ταχύτητα, και λίγο πριν το φορτηγό ξεφύγει εντελώς από τον έλεγχό μου, άνοιξα την πόρτα της καμπίνας και πετάχτηκα έξω. Έπεσα στο χορτάρι και κύλησα σε μια πλαγιά.

Νομίζω πως η σωτηρία μου στάθηκε τα πολλά ρούχα που φορούσα και με προστάτεψαν στην πτώση μου. Λίγο πριν το φορτηγό ανατραπεί, κι όσο ακόμα ήταν στην ακτίνα του ακουστικού μου, άκουσα τη φωνή της Μαξίν: «Εγώ έγραψα το τέλος, Ντάνι —όπως έπρεπε να γίνει. Σου είπα πως μπορούσα να υπολογίσω τα πάντα. Γεια χαρά».

Καθώς ήμουν ξαπλωμένος στο χορτάρι, σαν τσαλακωμένη δισκέτα ηλεκτρονικού υπολογιστή και αναρωτιόμουν αν έμοιαζα περισσότερο του Πυγμαλίωνα ή του δρ Φρανκενστάιν, άκουσα ένα αυτοκίνητο να σταματάει στην άκρη του δρόμου.

Άκουσα κάποιον να πλησιάζει, και το πρώτο πράγμα που είδα καθώς γύριζα το κεφάλι, ήταν ένα ζευγάρι λευκά σανδάλια που ήταν κάπου ένα μέτρο κι εξήντα εκατοστά κάτω από τα μελιά της μάτια.

«Η Μαξίν νίκησε τον καταραμένο σου 5000», ψέλλισα. «Ήταν μέσα στη βαλίτσα. Επίτηδες άφησε τον δικό σου να φέρει ισοπαλία... Μα με πρόδωσε... Αυτή είχε σχεδιάσει όλες τις ληστείες, όπως κι όλα όσα έγιναν σήμερα...»

«Τα καταφέρνεις καλά με τις γυναίκες», είπε εκείνη κι άγγιξε το μάγουλό μου. Έψαξε για σπασμένα κόκαλα, αλλά δεν βρήκε κανένα.

«Βάζω στοίχημα πως μπορούμε να φτιάξουμε ένα καταπληκτικό κομπιούτερ μαζί», της είπα.

«Το μουστάκι σου έχει στραβώσει», μου είπε. «Θα σ'το ισιώσω».

Ο ΑΣΥΣΤΟΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

του Σπραγκ ντε Καμπ

Ο Σπραγκ ντε Καμπ είναι περισσότερο γνωστός στο πλατύ κοινό από τις διασκευές των περιπετειών του Κόναν του Βάρβαρου και τα δικά του μυθιστορήματα ηρωικής φαντασίας. Τα περισσότερα από τα τελευταία διανθίζονται από μια πολύ λεπτή και καυστική σάτιρα που τα κάνει ευχάριστα στην ανάγνωση. Εδώ, σ' ένα από τα παλιότερα διηγήματά του, ασχολείται με ένα άλλο σοβαρό πρόβλημα του ανθρώπινου χαρακτήρα: Τις ηθικές αναστολές που δημιουργεί στον άνθρωπο η κοινωνία μέσα στην οποία ανατρέφεται και που συχνά τις κουβαλάει μαζί για όλη τη ζωή του. Τι θα γινόταν αν ξαφνικά όλες αυτές οι αναστολές εξαφανίζονταν ως διά μαγείας; Πώς μπορεί να επιβιώσει ένας «ασύστολος» άνθρωπος μέσα σε μια κοινωνία αναστολών;

Θ.Μ.

I

Καθώς ο Τόμας Ότερμπορν έμπαινε εκείνο το πρωί της Παρασκευής στα γραφεία του εργαστηρίου, άκουσε κάποιον να τον φωνάζει.

Ήταν ο Έντουαρντ Ντουμπρόφσκι, από την Ψυχοηλεκτρονική Πτέρυγα, κι έμοιαζε περισσότερο απ' ό,τι συνήθως με ξεπουπουλιασμένο κοτόπουλο. «Έχεις δουλειά σήμερα το πρωί;» είπε βραχνά.

«Καλημέρα, Εντ», μουρμούρισε ο Ότερμπορν με τη συνηθισμένη του τυπικότητα. «Ναι, έχω να φτιάξω το εβδομαδιαίο πρόγραμμα, το δεκαπενθήμερο ενημερωτικό φυλλάδιο, τη μηνιαία αναφορά εργασιών, τον τριμηναίο προϋπολογισμό, το—»

«Καλά, καλά. Μετά το μεσημεριανό, τότε».

«Μετά το μεσημεριανό, τι;»

«Ξέρεις, ξέρεις». Ο Ντουμπρόφσκι χαμήλωσε τη φωνή του και πλησίασε. «Είμαστε έτοιμοι για το πρώτο ανθρώπινο πείραμα με τον υλοστάτη. Εσύ πρόκειται να κάνεις το πειραματόζωο. Δεν το θυμάσαι;»

«Ναι, θυμάμαι... αλλά...»

«Δεν έχει αλλά. Θα σε δω μετά το φαγητό στην πτέρυγά μου».

«Εντάξει». Ο Ότερμπορν, διερωτώμενος αν ήταν έξυπνο εκ μέρους του να προσφερθεί εθελοντικά για το πρώτο πείραμα σε άνθρωπο του Σχεδίου

Στυξ, πήγε στο γραφείο του και άπλωσε τα χαρτιά του.

Πάνω-πάνω, στο σωρό με τα εισερχόμενα, υπήρχε ένας φάκελος που περιείχε την επιταγή με το μισθό του. Ο Τζίμι ο κλητήρας θα πρέπει να είχε περάσει πριν από λίγο. Έσκισε το φάκελο και κοίταξε την επιταγή για να βεβαιωθεί. Μετά, έβαλε το φάκελο στην τσέπη του κι έπεσε με τα μούτρα στη δουλειά, παρά το γεγονός ότι χρειάζονταν ακόμα δέκα λεπτά για να αρχίσει επίσημα το ωράριο.

«Γεια σου, φωστήρα!», άκουσε πίσω του τη δυνατή φωνή του Μακουίν.

«Καλημερα, Ντόναλντ», είπε ο Ότερμπορν.

Ο Μακουίν πήγε στο δικό του γραφείο, έβαλε επάνω τα πόδια του, πέρασε το χέρι του μέσα απ' τα κόκκινα μαλλιά του και άνοιξε την εφημερίδα του. Λίγο μετά, είπε: «Για άκου τι γράφει εδώ... Για όνομα του Θεού, Τομ, γιατί δεν ηρεμείς; Δεν υπάρχει κανείς άλλος εδώ εκτός από μένα για να τον εντυπωσιάσεις με την εργατικότητά σου, κι όπως ξέρεις καλά, εγώ δεν εντυπωσιάζομαι».

Ο Ότερμπορν τον κοίταξε για μια στιγμή και συνέχισε τη δουλειά του χωρίς να απαντήσει. Μια στιγμή αργότερα, ο Μακουίν κατέβασε τα πόδια του από το γραφείο με θόρυβο. Αυτό σήμαινε πως ερχόταν ο Σέιμουρ Μπάρλοου, προϊστάμενος της πτέρυγας Μηχανικών Υγρών και αφεντικό τόσο του Ότερμπορν όσο και του Μακουίν. Ο Μακουίν, μετά από μια γρήγορη ματιά στο ρολόι, συνέχισε να διαβάζει την εφημερίδα του. Του έμεναν ακόμα πέντε λεπτά.

Ο Ότερμπορν σήκωσε το βλέμμα ίσα ίσα για να πει: «Καλημέρα σας, κύριε Μπάρλοου». Όλοι οι άλλοι στην πτέρυγα αποκαλούσαν τον Μπάρλοου «Σέιμουρ», «Σέι» ή ακόμα και «Χοντρό».

Λίγο μετά, ενώ μοίραζε γρήγορα τις ώρες της

δουλειά του ανάμεσα στα διάφορα προγράμματα, άκουσε τη φασαρία από την άφιξη των άλλων μηχανικών στο τμήμα. Από τη διπλανή πτέρυγα της μεγάλης αίθουσας που ανήκε στο Τμήμα Στενογραφίας, ερχόταν ο ήχος από τη φλυαρία θηλυκών γλωσσών, ενώ ο χώρος γέμιζε με στενογράφους.

Το κουδούνι χτύπησε. Ακούγοντας ένα γνώριμο ελαφρό ήχο τακουνιών, ο Ότερμπορν κράτησε την αναπνοή του και κοίταξε λοξά μέσα από τα γυαλιά του, χωρίς να γυρίσει το κεφάλι του αρκετά ώστε να φανεί. Η Λούσι Κέιπφ έμπαινε στην αίθουσα, ένα λεπτό αργότερα, όπως συνήθως.

«Καλημέρα, Λούσι», είπε ο Ότερμπορν, αλλά τόσο χαμηλόφωνα που η κοπέλα προφανώς δεν τον άκουσε.

Ο Ότερμπορν μονολόγησε ότι ο Μπάρλοου, ως συνήθως, δεν θα έλεγε τίποτα για την καθυστέρηση της Λούσι. Τα όμορφα κορίτσια δεν είχαν καμιά δουλειά να γίνονται μηχανικοί και να αναστατώνουν τη ρουτίνα. Όμως, αν κι αυτός ήταν στη θέση του Μπάρλοου, σίγουρα θα έκανε το ίδιο. Θα μπορούσε ακόμα και να επωφεληθεί από τη θέση του για να βγει ραντεβού με τη Λούσι.

Το μυαλό του άφησε τα νούμερα για να περιπλανηθεί σε μια φαντασίωση στην οποία αυτός παντρευόταν τη Λούσι, κερδίζοντάς την μετά από έντονο ανταγωνισμό με ολόκληρη την πτέρυγα, και μετακόμιζε μαζί της σε κάποιο παράδεισο των προαστίων για να φτιάξουν μια μεγάλη οικογένεια και να γίνουν η ζήλεια όλου του εργαστηρίου. Δεν περίμενε ποτέ να ερωτευτεί ένα κοντό, μελαχρινό, παχουλό κορίτσι, ειδικά αφού αυτός ήταν μάλλον ψηλός, λεπτός και ξανθωπός, αλλά να που είχε συμβεί.

Το ονειροπόλημά του καταστράφηκε από τη φωνή του Μακουίν. «Γεια σου, κούκλα! Τι κάνει η κυ-

ρία μηχανικός σήμερα. Το κάψαμε για τα καλά χθες βράδι, έτσι;»

Η Λούσι χαμογέλασε και είπε κάτι που ο Ότερμπορν δεν άκουσε. Έσφιξε τα χείλη του θυμωμένα και πίεσε το μυαλό του να γυρίσει πίσω στους αριθμούς. Περιφρονούσε τον εαυτό του. Αυτός ο θορυβώδης φαφλατάς δε ήταν κανένας προϊστάμενος πτέρυγας, αλλά παρ' όλα αυτά είχε καταφέρει να βγει ραντεβού με τη Λούσι, ενώ ο ίδιος δεν είχε ποτέ καταφέρει να ξεπεράσει το επίπεδο της απλής καλημέρας.

Κι όλα αυτά, παρά το γεγονός ότι ήταν πιο έξυπνος απ' τον Μακουίν κάι καλύτερος μηχανικός. Ο ίδιος ο Μπάρλοου του είχε πει πως ήταν ο πιο έξυπνος μέσα στην πτέρυγα, μετά από τον γέρο-Ματίας, που καθόταν στο γραφείο της γωνίας. Αν αποφάσιζε να παντρευτεί, καλά θα έκανε ν' αρχίσει να ψάχνει γρήγορα. Κόντευε πια τα τριάντα.

«Σήμερα είναι Παρασκευή, σε περίπτωση που κάποιος από σας το έχει ξεχάσει», είπε ο Σέιμουρ Μπάρλθου.

Ο Μακουίν έβγαλε ένα θεατρινίστικο βογγητό. «Ημέρα χαρτούρας! Μακάρι εσείς τα μεγάλα κεφάλια να βρίσκατε έναν τρόπο για να επιτρέψετε σ' εμάς, τους ταλαίπωρους τρελούς επιστήμονες, να κάνουμε την επιστημονική μας δουλειά αντί γι' αυτή την άθλια ενημέρωση των βιβλίων. Μίλα κι εσύ, Τομ!»

«Τι είπες, Ντόναλντ;» Ο Ότερμπορν γύρισε το κεφάλι του. Σκέφτηκε πως ο Μακουίν πιθανώς να μην του φερόταν τόσο καλόκαρδα αν υποπτευόταν ότι ο Τόμας Ότερμπορν ήταν αντίζηλός του για τη συμπάθεια της Λούσι Κέιπφ —έστω και αφανής αντίζηλος.

«Μερικές φορές αναρωτιέμαι. Είναι τόσο άσχημα και στην ιδιωτική βιομηχανία, ή όλες αυτές οι καταραμένες αναφορές και οι στατιστικές παλιοφυλλάδες είναι μια αρρώστια που ανήκει αποκλειστικά στο δημόσιο;»

«Δεν μπορώ να ξέρω», είπε ο Ότερμπορν. «Δουλεύω στο δημόσιο από τότε που τέλειωσα το πανεπιστήμιο, εδώ κι οκτώ χρόνια».

Ο Ματίας χαχάνισε από τη γωνία του. «Σ' αυτό μπορώ να σου απαντήσω εγώ. Μερικές μεγάλες ιδιωτικές επιχειρήσεις είναι ακόμα χειρότερες. Κάθε φορά που κάποιος νέος προϊστάμενος ή διευθυντής προσλαμβάνεται, σκέφτεται και μια νέα περιοδική αναφορά που πρέπει οπωσδήποτε να έχει η επιχείρηση, κι έτσι βγάζει μια εγκύκλιο και την καθιερώνει.

»Ο μόνος μπελάς είναι ότι ποτέ δεν σκέφτεται να καταργήσει οποιαδήποτε απ' τις παλιές αναφορές, κι έτσι αυτές πολλαπλασιάζονται μέχρι που το προσωπικό να ξοδεύει όλο του το χρόνο συμπληρώνοντάς τες και να μην του μένει καθόλου καιρός για δουλειά».

Ο Ότερμπορν πίεσε το μυαλό του να γυρίσει πίσω στη δουλειά του, πράγμα καθόλου εύκολο, μια κι αυτό το είδος της γραφικής δουλειάς ήταν το πιο βαρετό καθήκον που έπρεπε να εκτελέσει. Το μυαλό του περιπλανήθηκε σε ανήσυχες σκέψεις, όπως το τι θα συνέβαινε το απόγευμα, όταν ο Ντουμπρόφσκι θα δοκίμαζε επάνω του τη βρωμοσυσκευή του. Ήταν ανόητος που είχε ενδώσει στις πιέσεις του. Αν μπορούσε να είχε πει «όχι» και μετά να μην αλλάξει γνώμη...

Το μεσημεριανό διάλειμμα ήρθε χωρίς να το καταλάβει. Έβαλε στην άκρη το μικρό υπόλοιπο της γραφικής δουλειάς του, σταμάτησε στο ταμείο να εξαργυρώσει την επιταγή του μισθού του και μετά τράβηξε για την καφετέρια μαζί με τους άλλους από τη πτέρυγά του. Περπατούσε με σκυφτό το κε-

φάλι και μικρά νευρικά βήματα, τα χέρια στις τσέπες και τα μάτια στο πάτωμα, ανταποδίδοντας ευγενικά τους χαιρετισμούς τον συναδέλφων του από τα άλλα τμήματα.

Στην καφετέρια, προσεκτικά άφησε όλους τους άλλους της πτέρυγάς του να περάσουν πριν απ' αυτόν την πόρτα της αίθουσας, που ήταν χωρισμένη από την υπόλοιπη αίθουσα κι έγραφε: «Μόνο Διευθυντές, Μηχανικοί και Προσκεκλημένοι».

Παρακάμπτοντας ένα τραπέζι, κατάφερε να φτάσει έγκαιρα την καρέκλα της Λούσι Κέιπφ και να την τραβήξει ευγενικά για να καθίσει η κοπέλα. Αυτή τον ευχαρίστησε, κι ενώ εκείνος στεκόταν κατακόκκινος και προσπαθούσε να σκεφτεί κάποια έξυπνη ατάκα, ο Μακουίν έπιασε το κάθισμα στα δεξιά της κι ένας άλλος μηχανικός αυτό στ' αριστερά της.

Ο Μακουίν έκανε τα συνηθισμένα του παράπονα για το φαγητό και το σερβίρισμα, που είχαν πια γίνει όλα πολύ βαρετά από τη συνεχή επανάληψη. Έπειτα, γάβγισε στον Ότερμπορν: «Δεν νομίζεις κι εσύ το ίδιο, Τομ;»

Ο Ότερμπορν κοίταξε το πιάτο του και μετά απάντησε σεμνά: «Δεν ξέρω... έχω δει και καλύτερα και χειρότερα».

Ο Μακουίν ξεφύσηξε θυμωμένα. «Προσπάθησε κι εσύ μια φορά να κριτικάρεις κάποιον ή κάτι!» κι έστρεψε την προσοχή του στη δεσποινίδα Κέιπφ για να της δώσει ένα ξεδιάντροπο φιλί.

Ο Ότερμπορν ένιωσε ένα χέρι στον ώμο του και γύρισε για να δει τον Ντουμπρόφσκι που στεκόταν από πάνω του και τον κοίταζε. «Τομ, θα έρθεις στο εργαστήριο αμέσως μόλις φας;»

«Μα, δεν τέλειωσα ακόμα τον τρίμηνο προϋπολογισμό».

«Κατούρα τον προϋπολογισμό! Θα ξοδέψεις πολλές ώρες και δεν μπορούμε να περιμένουμε. Υποσχέθηκες να μας βοηθήσεις, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, αφού το ξέρεις».

«Εντάξει, λοιπόν. Έλα στο εργαστήριο μαζί μου όταν τελειώσεις».

Ο Ότερμπορν σκούπισε το στόμα του, δίπλωσε όμορφα τη χαρτοπετσέτα του, σηκώθηκε και ακολούθησε τους μηχανικούς της Ψυχοηλεκτρικής Πτέρυγας στο δικό τους τμήμα. Αυτό το εργαστήριο είχε στην είσοδο μια πόρτα που έγραφε: «Απαγορεύεται η Είσοδος».

Μπροστά στην πόρτα υπήρχε ένα γραφείο όπου ήταν καθισμένη μια αστυνομικίνα μ' ένα βιβλίο εισερχομένων. Ο Ότερμπορν υπέγραψε στο βιβλίο και ακολούθησε τους άλλους μέσα. Οι υπόλοιποι ήταν ο Ντουμπρόφσκι, ο νεαρός βοηθός του κι ο συνεργάτης του Ντουμπρόφσκι, ο Ντε Κάστρο, ένας μεγαλόσωμος, φαλακρός ψυχολόγος.

Το πείραμα θα ήταν η πρώτη δοκιμή πάνω σε ανθρώπινο πλάσμα του Σχεδίου Στυξ, όπως το είχε βαφτίσει κάποιος λάτρης της μυθολογίας στην υπηρεσία. Ο Ότερμπορν είχε αναμειχθεί στο πρόγραμμα λύνοντας ένα δευτερεύον αλλά παραπλανητικό πρόβλημα που αντιμετώπιζαν οι κανονικοί μηχανικοί στο σχεδιασμό της συσκευής —ένα ζήτημα τοποθέτησης ενός μηχανισμού ενεργοποίησης μέσα σ' έναν μικρό χώρο.

Επειδή το πρόγραμμα είχε χαρακτηριστεί απόρρητο, έπρεπε να του εμπιστευτούν μυστικές πληροφορίες έξω από το δικό του άμεσο πεδίο έρευνας και επειδή το όλο σχέδιο του προκαλούσε την περιέργεια —αν κι ο ίδιος δεν ήταν ηλεκτρονικός— είχε μείνει από τότε σ' επαφή μ' αυτό και είχε αφήσει τον Ντουμπρόφσκι να τον πείσει να προσφερθεί εθελοντικά για τα πρώτα τεστ σε ζωντανό άνθρωπο.

Ο Ντουμπρόφσκι πήγε προς το δικό του μέρος του εργαστηρίου και πήρε πάνω από τη γενική ακαταστασία του πάγκου εργασίας ένα συνονθύλευμα από λουρίδες και καλώδια. «Αυτή είναι η συσκευή», είπε στον Ότερμπορν. «Θα βγάλεις το σακάκι και το πουκάμισό σου;»

«Πώς πήγαν τα πειράματα πάνω σε ζωντανά πλάσματα;» ρώτησε ο Ότερμπορν ενώ γδυνόταν μέχρι τη μέση.

«Καλά, εκτός απ' το ότι το πεδίο φαίνεται να επεκτείνεται τόσο μέσα όσο και έξω από την επιφάνεια του δέρματος».

«Και σε τι επιδρά αυτό;»

«Απ' ό,τι μπορούμε να υπολογίσουμε από τ' αποτελέσματα που είχε στα ζώα, επηρεάζει ορισμένα τμήματα του εγκεφάλου».

«Τι;» είπε ο Ότερμπορν, ξαφνιασμένος.

«Δεν είναι τίποτα σοβαρό. Έχει τα ίδια αποτελέσματα με λίγο αλκοόλ. Ο καθηγητής μπορεί να σου εξηγήσει».

«Ναι», είπε ο ντε Κάστρο. «Φαίνεται πως επηρεάζει κυρίως τους μπροστινούς λοβούς κι ένα τμήμα του φλοιού, κι έτσι ελαττώνει τις αναστολές και προάγει τις θαλαμικές λειτουργίες. Το σκυλί, για παράδειγμα, είχε την τάση να ξεχνά πως ήταν εξημερωμένο, όση ώρα φορούσε τη συσκευή».

«Θεέ μου! Ελπίζω να μην—»

«Δεν το νομίζω. Ασφαλώς, δεν ξέρουμε τι συμβαίνει σ' ένα ανθρώπινο πλάσμα. Η επίδραση στο μπροστινό τμήμα του εγκεφάλου μπορεί να καταστείλει το υπερεγώ».

«Το ποιο; Λυπάμαι, αλλά αυτό είναι πέρα από τις γνώσεις μου».

«Ασφαλώς, ασφαλώς», είπε ο ντε Κάστρο. «Το υπερεγώ είναι το όνομα που δόθηκε από την παλιά φροϋδική ψυχολογία στο τμήμα του εγώ, κατά κύ-

ριο λόγο στο ασυνείδητο επίπεδο, που επικρίνει τη συμπεριφορά κάποιου συγκρίνοντάς την με μια ιδεατή, και τον τιμωρεί με το να τον κάνει να νιώθει δυστυχισμένος αν δεν μπορεί να ζήσει σύμφωνα με το ιδανικό του».

«Εννοείτε τη συνείδηση;» είπε ο Ότερμπορν. Ο Ντουμπρόσφκι έδενε το πράγμα γύρω από το γυμνό στήθος του. Υπήρχαν δυο μικρά επίπεδα σμαλτωμένα κουτιά, ένα μπροστά, πάνω από το ηλιακό πλέγμα, κι ένα από πίσω, στην πλάτη. Τα δυο κουτιά συνδέονταν μεταξύ τους με μια σειρά από λουρίδες, που έβγαιναν απ' το καθένα, έτσι που έμοιαζαν μ' ένα ζευγάρι τεράστιες μαύρες αράχνες που αγκάλιαζαν ανάμεσά τους τον κορμό του Ότερμπορν.

«Όχι ακριβώς τη συνείδηση», απάντησε ο ντε Κάστρο. «Αυτή βρίσκεται στο συνειδητό επίπεδο».

«Ας μην μπαίνουμε στην ορολογία της ψυχολογίας», είπε ο Ντουμπρόφσκι. «Ακούω χρόνια τώρα γι' αυτήν, κι ακόμα δεν την έχω καταλάβει. Το θέμα είναι ότι μπορεί προσωρινά να σε κάνει ασύστολο, όπως μια λοβοτομή.

»Να γιατί ήθελα να είσαι εσύ ο πρώτος δοκιμαστής. Ένας θεός ξέρει αν υπάρχει κανείς άλλος στην υπηρεσία τόσο συνεσταλμένος όσο εσύ. Αυτό μας δίνει ένα περιθώριο ασφάλειας».

Ο ντε Κάστρο χαμογέλασε συγκαταβατικά. «Ναι, Τομ. Ξεχωρίζεις ακόμα κι ανάμεσα σ' ένα πλήθος ερευνητών που εχουν την τάση να είναι εσωστρεφή και συνεσταλμένα άτομα. Ξέρεις, μιλάω για τους ήσυχους και υποταγμένους διανοούμενους».

«Η συσκευή είναι έτοιμη», είπε ο Ντουμπρόφσκι. «Εσύ;»

«Εντάξει», είπε ο Ότεμπορν, νιώθοντας λίγο σαν τον κόμη του Έσεξ που έδωσε στο δήμιό του

το σήμα να κατεβάσει το τσεκούρι. Παρά την αναστάτωση μέσα του, κρατούσε τη φωνή του σιγανή και σταθερή όπως πάντα.

II

Ο Ντουμπρόφσκι γύρισε το διακόπτη στο μπροστινό τμήμα του υλοστάτη. «Θα το δοκιμάσουμε πρώτα σε χαμηλή ένταση», είπε. Έστρεψε το διακόπτη στον πρώτο δείκτη. «Νιώθεις τίποτα;»

«Τίποτα απολύτως —για περίμενε, με γαργαλάει λίγο», είπε ο Ότερμπορν.

Περίμεναν αρκετά λεπτά αμίλητοι. «Τώρα;» ρώτησε ο Ντουμπρόφσκι.

«Όχι. Συνήθισα το γαργάλημα και δεν μ' ενοχλεί».

«Τι γίνεται με το μυαλό σου;»

«Δεν το έχει επηρεάσει, τουλάχιστον απ' όσο μπορώ να καταλάβω».

«Ας αρχίσουμε τότε τη δοκιμή. Σφίξου».

Ο Ντουμπρόφσκι άπλωσε το χέρι του και ακούμπησε το δέρμα του Ότερμπορν στο πρόσωπο, το λαιμό και το θώρακα. Έπειτα, άρχισε να τον χαστουκίζει ελαφρά, κρατώντας σημειώσεις σ' ένα μπλοκ μετά από κάθε χαστούκι.

Όσο κινούσε τα χέρια του αργά, δεν συνέβαινε τίποτα το περίεργο, αλλά μόλις τον χαστούκισε πιο δυνατά, κάποια δύναμη εκδηλώθηκε ακριβώς πριν το χέρι του φτάσει το δέρμα του Ότερμπορν, έτσι που τα χαστούκια γίνονταν πιο αργά και πιο μαλακά πριν φτάσουν το στόχο τους.

«Δοκίμασε στη μεσαία κλίμακα», είπε ο ντε Κάστρο.

Ο Ντουμπρόφσκι έστρεψε το διακόπτη ελέγχου μια γραμμή ψηλότερα. «Αισθάνεσαι τίποτα;»

«Όχι», απάντησε ο Ότερμπορν. «Λίγο περισσότερο γαργάλημα... τώρα έφυγε. Εντάξει, συνεχίστε να με χτυπάτε».

Ο Ντουμπρόφσκι δοκίμασε με περισσότερα χαστούκια. Αυτή τη φορά, όταν χτύπησε δυνατά, το χέρι του αναπήδησε προς τα πίσω πριν φτάσει το δέρμα του Ότερμπορν. Τελικά, ο Ντουμπρόφσκι έσφιξε τη γροθιά του κι έριξε μια δυνατή γροθιά στο σαγόνι του Ότερμπορν.

Η γροθιά αναπήδησε στον άδειο αέρα. Το κεφάλι του Ότερμπορν τραντάχτηκε λίγο, καθώς η ενέργεια της γροθιάς μεταφέρθηκε σ' αυτό μέσα από το μαλακό διάμεσο του πεδίου του υλοστάτη, αλλά χαμογέλασε.

«Θαυμάσια!» είπε. «Δεν με πόνεσε καθόλου. Δώσε εσύ, ρε, ένα δυνατό χτύπημα μ' εκείνο το μπαστούνι».

Ο ντε Κάστρο σήκωσε το φρύδι του —στο κάτω κάτω είχε σχεδόν τα διπλά χρόνια από τον Ότερμπορν— αλλά χωρίς λέξη πήρε το πριονισμένο σκουπόξυλο και χτύπησε μ' αυτό τον Ότερμπορν. Το μπαστούνι σφύριξε στον αέρα, αλλά αναπήδησε μακριά χωρίς να του κάνει καμιά ζημιά.

Το χαμόγελο του Ότερμπορν έγινε πλατύτερο. «Αυτό το πράγμα πρέπει να το φοράς όταν βρίσκεσαι σε διαδήλωση! Κρίμα που δεν έχουμε και κανένα τόξο. Θα μπορούσαμε να δοκιμάσουμε το κόλπο του Γουλιέλμου Τέλου. Τι λέτε για μια μπάλα του μπέιζμπολ; Υπάρχει μήπως καμιά στο εργαστήριο».

«Τώρα που το σκέφτομαι, ένας από τους μηχανικούς είχε μια για να παίζουν την ώρα του μεσημεριανού διαλείμματος», είπε ο Ντουμπρόφσκι. «Ε, Τζον!» φώναξε.

Ο μηχανικός έβγαλε μια πολύ βρώμικη μπάλα του μπέιζμπολ από το κουτί με τα εργαλεία του.

«Θέλεις, μήπως, να σου δανείσω και τα γάντια μου;» ρώτησε.

«Όχι, ευχαριστώ», απάντησε ο Ντουμπρόφσκι. «Κάντε όλοι στο πλάι!» Στριφογύρισε την μπάλα και την εκσφενδόνισε με μεγάλη επιδεξιότητα προς τον Ότερμπορν.

Η μπάλα αναπήδησε πάνω στο πεδίο και πέρασε μέσα από ένα γυάλινο παραπέτασμα που χώριζε το τμήμα του εργαστηρίου του Ντουμπρόφσκι από το διπλανό του. Ο θόρυβος από τα γυαλιά που έπεφταν ανακατεύτηκε με φωνές αναστάτωσης και αγανάκτησης από τους μηχανικούς του διπλανού τμήματος.

«Μου φαίνεται πως χάνω κι εγώ ο ίδιος τις αναστολές μου», είπε ο Ντουμπρόφσκι. Μάζεψε την μπάλα του μπέιζμπολ και την επέστρεψε στον ιδιοκτήτη της, αφού πρώτα καθησύχασε τους συναδέλφους του στη διπλανή αίθουσα.

«Τώρα», είπε με προσποιητή σοβαρότητα, «ας δοκιμάσουμε στον ψηλό δείκτη».

Όταν γύρισε το διακόπτη ελέγχου στο ψηλότερο σημείο που μπορούσε να φτάσει, τα αποτελέσματα ήταν παρόμοια, μόνο πιο εμφανή. Ακόμα κι ένα ελαφρό χτύπημα αναχαιτιζόταν και τα ρούχα του Ότερμπορν έδειχναν μια τάση να πεταχτούν από το σώμα του καθώς κινιόταν.

«Έτσι όπως έχουν τα πράγματα», είπε ο Ντουμπρόφσκι, «θα πρέπει να προσέχεις πώς τρως. Αν σπρώξεις μια πηρουνιά φαγητό προς το πρόσωπό σου πολύ γρήγορα, αυτό θα πεταχτεί απέναντι».

«Δεν είναι πρακτικό», είπε ο Ότερμπορν, κινώντας το κορμί του δοκιμαστικά, «εκτός κι αν πρόκειται να πηδήξω από κανένα ψηλό κτίριο ή κάτι τέτοιο. Τώρα, ας δοκιμάσουμε τη συσκευή σε διάφορες στάσεις ενώ θα φορώ όλα μου τα ρούχα».

Δυο ώρες αργότερα, ο ντε Κάστρο ρώτησε: «Είσαι σίγουρος πως δεν νιώθεις καμιά επίδραση — διανοητική επίδραση, εννοώ».

«Ούτε την ελάχιστη. Ποτέ δεν ένιωσα καλύτερα».

«Μήπως διακατέχεσαι από μια ευφορία», ρώτησε ο ντε Κάστρο «σαν κάποιος που έχει επηρεαστεί από αλκοόλ ή ανοξαιμία;»

Ο Ότερμπορν κούνησε έντονα το κεφάλι. «Ανοησίες, καθηγητά. Έχω πιει ποτά κι έχω πάθει ανοξαιμία όταν βρέθηκα στην αίθουσα υψομετρικών δοκιμών. Ξέρω πώς είναι η ευφορία που νιώθεις απ' αυτά. Αισθάνομαι τελείως φυσιολογικά. Θες να σου κάνω μερικές προσθέσεις για να σε πείσω;»

Ο ντε Κάστρο κοίταξε το ρολόι του. «Αυτή είναι μια καλή ιδέα για μια καινούρια σειρά πειραμάτων, αλλά φοβάμαι πως δεν μπορούμε ν' αρχίσουμε σήμερα».

«Πέρασε η ώρα!» είπε ο Ότερμπορν. «Ρε παιδιά, γιατί δεν μ' αφήνετε να φορέσω αυτό το πράγμα όλη τη νύχτα, για να βεβαιωθούμε ότι δεν έχει καμιά διανοητική παρενέργεια;»

«Αυτό δεν μπορεί να γίνει», είπε ο Ντουμπρόφσκι. «Η συσκευή είναι απόρρητη».

«Κι επιπλέον, δεν θα μπορούσες να την επιστρέψεις μέχρι τη Δευτέρα», είπε ο ντε Κάστρο.

«Και λοιπόν; Είναι κάτω απ' τα ρούχα μου και δεν φαίνεται». Ο Ότερμπορν σηκώθηκε αποφασιστικά και φόρεσε το σακάκι του.

«Το αποφάσισα. Ο Εντ θα χρειαστεί μισή ώρα για να βγάλει αυτό το πράγμα από πάνω μου, κι εγώ έχω ραντεβού απόψε —δηλαδή, ελπίζω πως θα έχω ραντεβού, και δεν θέλω ν' αργήσω. Η συσκευή θα είναι απόλυτα ασφαλής, γιατί, όπως είδατε κι οι ίδιοι, τίποτα δεν μπορεί να μου συμβεί. Ακόμα κι οι σφαίρες θα εξοστρακίζονται, κι όσο πιο γρή-

γορα θα 'ρχονται, τόσο πιο γρήγορα θα αναπηδάνε!»

Χαμογέλασε. «Τέλος πάντων, δεν βλέπω πώς μπορείτε να με σταματήσετε. Δεν εχω παρά να γυρίσω το διακόπτη ελέγχου στο μάξιμουμ και να καθαρίσω μαζί σας!»

Βγήκε έξω, αφήνοντας τους δυο άντρες να κοιτάζονται με απορία και ανησυχία, αβέβαιοι για το τι θα έπρεπε να κάνουν για την αυθαίρετη αυτή ενέργειά του.

Καθώς γύριζε στο τμήμα του, ο Ότερμπορν σταμάτησε για να βγάλει το πορτοφόλι του και να μετρήσει τα χρήματα που είχε μέσα. Συνήθως, γύριζε πάντα στο σπίτι, υπολόγιζε τα έξοδά του για τις δυο επόμενες βδομάδες και κατέθετε το υπόλοιπο του μισθού του στην τράπεζα, που ήταν ανοιχτή την Παρασκευή το απόγευμα.

Δεν είχε ποτέ σκεφτεί, τουλάχιστον συνειδητά, να ξοδέψει όλο το μισθό του σ' ένα μοναδικό και καταπληκτικό γλέντι. Γιατί όχι; Τα νιάτα δεν ξανάρχονται!

Μπήκε με φόρα στο χώρο που καταλάμβανε η δική του πτέρυγα. Οι μηχανικοί στέκονταν γύρω από την κρεμάστρα των παλτών, φλυαρώντας και κοιτάζοντας τα ρολόγια τους. Ο Ότερμπορν χτύπησε αποφασιτικά τη Λούσι Κέιπφ στον ώμο. «Απο δω», είπε δείχνοντας με το κεφάλι του. «Κάνεις τίποτα απόψε, κούκλα;»

«Μα...εε...άσε με να σκεφτώ... Όχι».

«Τότε, τι θα 'λεγες για ένα δείπνο κι ένα θέατρο μαζί μου;»

«Να σου πω, θα ήθελα, αλλά ο Ντον είπε ότι θα περάσει από το σπίτι».

«Κατούρα τον Ντον Μακουίν! Γιατί του επιτρέπεις να σ' αφήνει ξεκρέμαστη; Τι λες, λοιπόν;» Κατόρθωσε να φαίνεται τόσο απροσδόκητα άνετος

στην πρόσκλησή του, που η κοπέλα τραύλισε: «Καλά, εντάξει».

«Ωραία. Να είσαι έτοιμη στ'ς έξι».

Γιατί πάντα φοβόταν να τη ζητήσει να βγουν μαζί; Γιατί πάντα δείλιαζε μπροστά στον Μακουίν; Όταν πέταγε το στήθος του μπροστά και ίσιωνε την πλάτη, ήταν τόσο μεγαλόσωμος όσο κι ο κοκκινομάλλης.

Το κουδούνι χτύπησε, κι αυτός πέρασε μπροστά από τον Μακουίν για να βγει απ' την αίθουσα. Ο δεύτερος τον κοίταξε με μια ανάμεικτη έκφραση απορίας και καχυποψίας.

Ο Ότερμπορν σήκωσε το χέρι του για να δώσει ένα εγκάρδιο χτύπημα στην πλάτη του Μακουίν και μούγκρισε: «Καληνύχτα, γριά νυφίτσα! Καλό Σαββατοκύριακο!»

Το μόνο πρόβλημα ήταν πως το χτύπημα στην πλάτη δεν ήρθε σε επαφή με τον Μακουίν. Το χέρι αναπήδησε χωρίς ν' αγγίξει το σπορ σακάκι του, αν κι ο Μακουίν παραπάτησε από τη δύναμη που μεταβιβάστηκε απ' το χτύπημα.

Ο Ότερμπορν έφτασε στο σπίτι της Λούσι Κέιπφ στις 6.15. Όταν αυτή κατέβηκε τις σκάλες, σταμάτησε μπροστά στη θέα του σμόκιν του, το οποίο ανέδυε μια ελαφριά μυρωδιά ναφθαλίνης.

«Αυτό που φοράς δεν μ' αρέσει», της είπε αυστηρά. «Γύρνα πίσω και βάλε ένα επίσημο φόρεμα».

«Μα... λυπάμαι. Γιατί δεν μου το είπες;» Η δυσαρέσκεια φαινόταν στη φωνή της.

Όμως, εκείνος την διέκοψε. «Εντάξει. Μια απ' αυτές τις μέρες πιθανόν να σου ζητήσω να με παντρευτείς και ίσως δεχτείς. Έτσι θα μπορούσες...»

«Τι;»

«Δεν πιστεύω να νομίζεις ότι θ' αφήσω ένα όμορφο κορίτσι σαν κι εσένα να ξοδέψει την υπόλοιπη ζωή του δουλεύοντας σ' ένα κομπιούτερ; Μπο-

ρείς, λοιπόν, ν' αρχίσεις την εξάσκηση από τώρα».

Εκείνη έμεινε με το στόμα της ορθάνοιχτο σαν κάποιο από τα κουνέλια-πειραματόζωα του Ψυχοηλεκτρικού Εργαστηρίου να της είχε βρυχηθεί με φωνή λιονταριού. Κατόπιν, ανέβηκε ήσυχα τα σκαλιά και ξαναεμφανίστηκε δέκα λεπτά αργότερα μ' ένα πιο μακρύ φόρεμα.

Την συνόδεψε έξω και της άνοιξε την πόρτα του ταξί μ' έναν αρχοντικό αέρα, λες κι έκανε αυτή τη δουλειά κάθε μέρα. «Θα φάμε στο Τροκ», είπε. «Πιθανώς θα μαδάνε τους πελάτες τους, αλλά αν προσπαθήσουν να μαδήσουν κι εμένα, θα δεις τι θα συμβεί. Απέχει μόνο ένα τετράγωνο απ' το θέατρο».

«Τι παίζει;»

«Την Κρινολίνα. Τώρα που το σκέφτηκα, ελπίζω να μην το έχεις δει».

«Ό...όχι».

«Πιστεύω να σου αρέσουν τα μιούζικαλ. Τηλεφώνησα στου Μπέργκεν κι έκλεισα δυο θέσεις στην πλατεία, πέμπτη σειρά. Αν δεν μας αρέσει, μπορούμε να φύγουμε στη μέση. Οδηγέ, κάνε λιγάκι πιο γρήγορα! Έχεις ακούσει για τον Ντίλγουορθ στο Μεταλλουργικό Εργαστήριο και τη γυναίκα του;»

Φλυάρησε γύρω από τα κουτσομπολιά του γραφείου, είπε τη δική του γνώμη για όλα και τα σχέδιά του για τον εαυτό του —δηλαδή για το μέλλον τους. Τελικά, εκείνη του είπε μια κουβέντα πλαγίως.

«Ξέρεις, Τομ, ότι τα τελευταία δεκαπέντε λεπτά έχεις μιλήσει περισσότερο απ' ό,τι όλους αυτούς τους έξι μήνες που σε γνωρίζω;»

«Αλήθεια; Μιλάω μάλλον όμορφα, δεν νομίζεις;... Μα, κοίτα, φτάσαμε! Στάσου μια στιγμή να πετάξω ένα πουγκί χρυσάφι στον αμαξά μας».

«Τραπέζι για δύο, παρακαλώ», είπε στον μετρ μόλις μπήκαν στο εστιατόριο. «Το πιο καλό σας, κι όχι πολύ κοντά στη μουσική».

Η μουσική άρχισε, κι αυτός μετά από ένα μικρό δισταγμό είπε: «Χορεύεις;»

«Μα δεν υπάρχει κανείς άλλος στην πίστα... Ας περιμένουμε λίγο».

«Τόσο το καλύτερο. Έχουμε λιγότερες πιθανότητες να χτυπήσουμε κάποιους. Τι μας νοιάζει αν μας κοιτάζουν;»

«Σε παρακαλώ, Τομ. Περίμενε τουλάχιστον μέχρι να σηκωθούν λίγοι...»

Τα μάτια του Ότερμπορν πήραν μια επικίνδυνη λάμψη. «Αν δεν θέλεις να χορέψεις μαζί μου, Λούσι, θα πάω εκεί και θα χορέψω σόλο».

Σηκώθηκε. «Θα 'ρθεις;»

Διστακτικά, τον ακολούθησε στην πίστα. Μετά από μια-δυο στροφές, του είπε: «Τελικά δεν είσαι τόσο κακός όσο νομ —Θέλω να πω, χορεύεις πολύ ωραία».

Εκείνος χαμογέλασε με ανοχή. Είχε σκεφτεί πως ο συντονισμός του φαινόταν εξαιρετικά άσχημος εκείνο το βράδυ. «Για κάποιον που έχει να χορέψει σχεδόν ένα χρόνο, καλά τα πάω. Νομίζω πως μπορώ να κάνω οτιδήποτε θελήσω, αρκεί να το βάλω στο νου μου. Το κακό είναι πως ξέρω μόνο δυο απλά βήματα.

»Θα πρέπει να με μάθεις μερικές απο εκείνες τις θεαματικές λατινοαμερικάνικες φιγούρες. Ξέρεις, κάτι σαν κι αυτό!» Χτύπησε τα πόδια του και λίκνισε τον πισινό του για να δείξει πώς αυτός φανταζόταν έναν λατινοαμερικάνικο χορό, αγνοώντας το γεγονός πως ήταν ακόμα ο μοναδικός άντρας πάνω στην πίστα.

Σε λίγο, όμως, όλο και περισσότεροι άρχισαν να μαζεύονται απ' όλες τις πλευρές. Η πίστα γέμισε

με ανθρώπους κι ο Ότερμπορν είπε: «Βλέπω πως ήρθαν τα κοκτέιλ. Ας τελειώνουμε με το χορό κι ας πάμε να πιούμε».

«Μα τι έχεις πάθει, Τομ;» ρώτησε εκείνη. «Είναι σαν κάποια άλλη προσωπικότητα να έχει καταλάβει το σώμα σου!»

«Γιατί το λες αυτό; Δεν έχω αλλάξει καθόλου. Είμαι απόλυτα φυσιολογικός και ποτέ στη ζωή μου δεν ένιωθα καλύτερα. Αν δεν με πιστεύεις, μπορώ να σου διηγηθώ το παρελθόν μου τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια για να σου δείξω ότι το θυμάμαι. Ωραίο το κοκτέιλ... Γκαρσόν, τον κατάλογο. Γκαρσόν!» Η φωνή του υψώθηκε σχεδόν σε κραυγή για να δώσει έμφαση σ' αυτό που ήθελε να πει.

Όταν το δείπνο άργησε να έρθει, ο Ότερμπορν έκανε δυσμενείς συγκρίσεις ανάμεσα στο Τροκ και στο εστιατόριο που έτρωγαν το μεσημεριανό τους στην υπηρεσία. Έπειτα φώναξε και χτύπησε με θόρυβο το ποτήρι του μέχρι που τράβηξε την προσοχή. Ο μετρ κι όλα τ' άλλα γκαρσόνια άρχισαν να του ρίχνουν αγριεμένα βλέμματα. Όταν ο θόρυβος από τη μουσική και τη γενική φλυαρία τον εμπόδισε ν' ακουστεί, απλώς έγειρε πίσω κι ύψωσε τη φωνή του περισσότερο.

«Κοίτα εκείνους τους τέσσερις νεόπλουτους πίσω σου, Λούσι. Αυτούς με τα κόκκινα πρόσωπα και τις δυνατές φωνές. Θα είναι τίποτα πλασιέ που θα σχεδιάζουν πώς να ρίξουν τους πελάτες τους. Όποιον κάνει τόση φασαρία πρέπει να τον πετάνε έξω. Για μια δεκάρα, τους αναλαμβάνω κι εγώ».

«Σε παρακαλώ, μην το κάνεις», κλαψούρισε η δεσποινίς Κέιπφ. «Συγκρατήσου, Τομ. Δεν πειράζουν κανέναν κι εσύ κάνεις πολύ περισσότερο θόρυβο απ' αυτούς!»

«Διάβολε», μούγκρισε ο Ότερμπορν. «Αρκετά συγκρατήθηκα». Ρίχτηκε στα υπολείμματα της μπριζόλας του. «Γκαρσόν! Το επιδόρπιο, παρακαλώ!»

III

Όταν ήρθε τελικά ο λογαριασμός, ο Ότερμπορν τον κοίταξε προσεκτικά και μετά φώναξε: «Γκαρσόν, για έλα εδώ! Τι είναι αυτή η επιβάρυνση; Νομίζω πως έχετε μια μεγάλη ταμπέλα μπροστά που γράφει "Καμιά επιβάρυνση για το κουβέρ". Τι έχεις να πεις;»

Ο σερβιτόρος κοίταξε το λογαριασμό. «Ξέρετε, κύριε, αυτή είναι η ελάχιστη επιβάρυνση του ποτού».

«Τι πράγμα; Μα εγώ δεν είδα τίποτα τέτοιο στον κατάλογό σας».

Ο σερβιτόρος γύρισε τον κατάλογο και έδειξε μια γραμμή με μικροσκοπικά γράμματα που δύσκολα ξεχώριζαν. Κρατώντας τον κατάλογο στο φως και στενεύοντας τα μάτια του, ο Ότερμπορν διέκρινε τις λέξεις: «Ελάχιστη επιβάρυνση ποτού, 10 δολάρια το άτομο».

Γύρισε και είπε στη Λούσι: «Φύγε γρήγορα και περίμενέ με μπροστά στο ταμείο των εισιτηρίων. Ξέρεις πού είναι του Μπέργκεν; Στο ίδιο τετράγωνο με το θέατρο, αλλά στη γωνία της 15ης Λεωφόρου».

«Μα, γιατί, Τομ;»

«Γιατί πρόκειται να κάνω φασαρία. Σου είπα πως δεν θ' άφηνα αυτούς τους γυφτο-καλλιτέχνες να με μαδήσουν. Αν δεν θέλεις να βρεθείς μπλεγμένη, τράβα στη δουλειά σου. Δεν ακούω κουβέντα!»

Ύστερα, γυρίζοντας προς το σερβιτόρο, βρυχήθηκε: «Εννοείς ότι περίμενες από μένα να διαβάσω αυτά τα μυγοχέσματα; Να πας στο διάβολο! Θα πληρώσω δυο κοκτέιλ και το δείπνο μας, και τίποτα παραπάνω!»

«Θέλετε να φέρω το διευθυντή, κύριε;»

«Ναι, φέρε το διευθυντή σου! Ορίστε αυτά που σου οφείλω. Δεν πρόκειται να πάρεις δεκάρα παραπάνω. Εξαφανίσου!»

Βρίσκοντας το δρόμο του κλειστό από δυο μεγαλόσωμους σερβιτόρους, και ακούγοντας το μετρ να φωνάζει «Πιάστε αυτόν τον τύπο!», ο Ότερμπορν άρπαξε τη γωνία από το τραπεζομάντηλο που σκέπαζε το τραπέζι όπου κάθονταν οι τέσσερις θορυβώδεις χοντροί, οι οποίοι δεν έκαναν πια φασαρία γιατί κοιτούσαν, όπως κι όλοι οι πελάτες, τον Τόμας Ότερμπορν.

Τράβηξε το τραπεζομάντηλο, που έφυγε από το τραπέζι μ' έναν φοβερό πάταγο από πιάτα και ποτήρια που έσπαγαν, και το πέταξε πάνω στα κεφάλια των μεγαλόσωμων σερβιτόρων.

Οι σερβιτόροι απ' όλα τα σημεία της αίθουσας όρμησαν επάνω του. Αν κι ο Ότερμπορν κλότσησε δυο τραπέζια για να φράξει το δρόμο τους, μερικοί απ' αυτούς εφτασαν αρκετά κοντά του για να του ρίξουν γροθιές και κλοτσιές, οι οποίες όμως απλά αναπήδησαν πάνω στο δυναμικό του πεδίο.

«Θέλατε να με κλέψετε, ε;» ούρλιαξε. «Θα σας δείξω εγώ, απατεώνες! Ελάτε, λοιπόν! Γιατί δεν με χτυπάτε;» Έσπρωξε έναν γιγαντόσωμο σερβιτόρο που μάταια προσπαθούσε να του ρίξει γροθιά στο πρόσωπο, έτσι που ο άντρας έπεσε προς τα πίσω, παρασύροντας δυο ακόμα τραπέζια μαζί του.

Ενώ ο Ότερμπορν απέφευγε τους μαζεμένους σερβιτόρους που προσπαθούσαν να τον φτάσουν και τους πελάτες που προσπαθούσαν να απομακρυνθούν, ο αέρας γέμισε με πιάτα, ποτήρια και μια δυο καρέκλες που πέταγαν προς το μέρος του. Όλα αναπήδησαν πριν τον φτάσουν.

Όταν άκουσε έναν σερβιτόρο να φωνάζει «Έρχεται η αστυνομία!», όρμησε στην πόρτα της ανδρικής τουαλέτας και, βλέποντας το παράθυρο ανοιχτό, σκαρφάλωσε, βγήκε έξω, και περπάτησε μέχρι τη γωνία του στενού.

Ένας σερβιτόρος οδηγούσε έναν αστυφύλακα μέσα στο Τροκ. Ο Ότερμπορν ζάρωσε στις σκιές μέχρι που χάθηκαν από μπροστά του. Ύστερα, ψάχτηκε.

Το σμόκιν του είχε αρκετούς λεκέδες από νερό, ποτό και φαγητά που δεν είχαν έρθει προς το μέρος του αρκετά γρήγορα για να αποκρουστούν από το πεδίο, και τα γόνατά του ήταν σκονισμένα από το σκαρφάλωμα στο παράθυρο. Ξεσκόνισε το παντελόνι του και προσπάθησε για αρκετά δευτερόλεπτα να βγάλει τους λεκέδες με τη βοήθεια του μαντηλιού του.

Κατόπιν, θεωρώντας τον εαυτό του αρκετά εμφανίσιμο, βγήκε από το στενό και ανακατεύτηκε με το πλήθος ακριβώς τη στιγμή που ο αστυφύλακας έβγαζε το κεφάλι του από το παράθυρο της τουαλέτας των ανδρών για να δει τι είχε απογίνει ο φασαρτζής.

Επειδή το ρολόι του έλεγε πως είχε ακόμα άφθονο χρόνο, ο Ότερμπορν περπάτησε αργά προς του Μπέργκεν, γλυκοκοιτάζοντας τις γυναίκες που περνούσαν. Πάντα τον έφερναν σε αμηχανία ιστορίες αντρών που πλευρίζονταν ή ψαρεύονταν από άγνωστες κοπέλες στο δρόμο, επειδή τίποτα τέτοιο δεν είχε συμβεί ποτέ στον ίδιο.

Τώρα καταλάβαινε πως ο λόγος γι' αυτό ήταν ότι ποτέ δεν είχε επιχειρήσει να γλυκοκοιτάξει καμιά, αλλά περπατούσε πάντα μ' ένα γρήγορο και επαγγελματικό βήμα, με τα μάτια πειθαρχικά κολλημένα στο πεζοδρόμιο μπροστά του.

Τώρα έκπληκτος παρατηρούσε πόσα πολλά κορίτσια περπατούσαν αργά και ασυνόδευτα και του αντιγύριζαν το βλέμμα του με μια έκφραση που

φαινόταν έτοιμη να μετατραπεί σε χαμόγελο αρκεί μονάχα να τις ενθάρρυνε. Έπρεπε να ασχοληθεί μ' αυτό το ζήτημα κάποια άλλη φορά, όταν δεν θα ήταν απασχολημένος με τη Λούσι. Και μιλώντας γι' αυτήν...

Η Λούσι δεν ήταν μπροστά στου Μπέργκεν. Ο Ότερμπορν πήρε τα εισιτήρια και περίμενε έξω από την είσοδο για πέντε λεπτά, ενώ γινόταν όλο και πιο ανυπόμονος. Θα πρέπει να τον είχε στήσει, αν και δεν μπορούσε να φανταστεί το γιατί. Δεν είχε κάνει τίποτα προσβλητικό ή παράτυπο. Ας ήταν! Υπήρχαν κι αλλού πορτοκαλιές που κάνουν πορτοκάλια. Δεν θα έχανε το βράδυ του περιμένοντας άσκοπα.

Κοίταξε το δρόμο προς το θέατρο, ψάχνοντας μέσα στο πλήθος για να ψαρέψει κάποια άλλη. Τώρα που πραγματικά τα έψαχνε, δεν φαίνονταν να υπάρχουν και τόσα πολλά κορίτσια. Όμως, δυο πόρτες πιο κάτω απ' το θέατρο, εντόπισε μια κοπέλα που στεκόταν ακόμα στην είσοδο —μια ψηλή με βαμμένα ξανθά μαλλιά, όμορφη παρά τη γαμψή της μύτη, το βαρύ μέικ-απ και την πολύ περπατημένη όψη.

«Καλησπέρα δεσποινίς», είπε ευγενικά, δείχνοντας τα εισιτήριά του. «Ζητώ συγγνώμη, αλλά το κορίτσι μου μόλις με έστησε. Θα θέλατε να έρθετε μαζί μου στην παράσταση που παίζεται εδώ δίπλα;»

Εκείνη δίστασε, ρίχνοντάς του ένα υπολογιστικό βλέμμα. «Ασφαλώς, δεν με πειράζει. Κι ο δικός μου φίλος με παράτησε. Με λένε Μαίρη. Εσάς;»

Μόλις βρήκαν τις θέσεις τους, ο Ότερμπορν άρχισε να λέει στην κοπέλα ό,τι του ερχόταν στο κεφάλι. «Έχεις ραντεβού μετά το έργο; Όχι; Ωραία. Θα πάμε σπίτι μου. Είναι βέβαια αχούρι, αλλά για μένα καλό είναι. Δεν μπορώ να σου ζητήσω να δεις τις χαλκογραφίες μου, γιατί έχω μόνο μία κι αυτή είναι για κλάματα, αλλά αν επιμένεις, θα σ'τη δείξω. Θα μπορούσαμε να σταματήσουμε στην κάβα που είναι στο δρόμο και να πάρουμε μια μπουκάλα ποτό. Θα τη βρούμε ωραία μαζί απόψε».

«Μα, κύριε Ότερμπορν», είπε εκείνη ντροπαλά. «Μόλις τώρα σας γνώρισα».

«Τώρα σκέφτηκα», της είπε μόλις κάθισαν, «ότι δεν ξέρω καν αν η παράσταση είναι καλή. Δεν έχω διαβάσει κριτικές. Αυτό μου δίνει μια ιδέα. Δεν θα την πατήσω δυο φορές σ' ένα βράδυ —τρεις, αν υπολογίσω και το στήσιμο απ' την κοπέλα μου. Περίμενε εδώ ένα λεπτό. Γυρίζω αμέσως».

Πέντε λεπτά αργότερα, καθώς η μουσική άρχιζε, ο Ότερμπορν επέστρεψε με μια μεγάλη χάρτινη σακούλα. Έδωσε στη Μαίρη να ρίξει μια ματιά μέσα. Ήταν γεμάτη με τομάτες. «Τώρα», είπε, «καλά θα κάνει η παράσταση ν' αξίζει».

Αλίμονο, η Κρινολίνα δεν ήταν καλή, τουλάχιστον σύμφωνα με το υπερβολικά αυστηρό γούστο του Τόμας Ότερμπορν. Κατά τη διάρκεια της πρώτης πράξης σχολίασε τη χαμηλή ποιότητα της παράστασης τόσο μεγαλόφωνα που οι θεατές τού ζήτησαν να ησυχάσει. Άρχισε να του περνά απ' το μυαλό ότι εάν η παράσταση ήταν καλύτερη, ίσως να μην έβρισκε και τόσο εύκολα τις θέσεις που είχε κλείσει.

Κατά τη διάρκεια της δεύτερης πράξης, μια πρωταγωνίστρια με κρινολίνο κι ο πρωταγωνιστής με κουστούμι κυρίου του Νότου πριν από τον εμφύλιο πόλεμο, ενώθηκαν σ' ένα ατέλειωτο ερωτικό ντουέτο που συνεχιζόταν χωρίς να φτάνει πουθενά. Όταν τελικά ο ήρωας φίλησε το κομψό χέρι της ηρωίδας κι ύστερα έβαλε ένα ψηλό καστόρινο καπέλο πάνω στις ξανθές του μπούκλες, ο Ότερμπορν σηκώθηκε όρθιος.

«Αίσχος! Αίσχος!» άρχισε να φωνάζει, κι έριξε μια τομάτα.

Η πρώτη βολή έσκασε πάνω στο σκηνικό. Η δεύτερη έβγαλε το καπέλο του ήρωα και η τρίτη εξαφανίστηκε μέσα στις πτυχές της απέραντης φούστας της ηρωίδας.

Η άρια σταμάτησε ξαφνικά. Φωνές ξανακούστηκαν μέσα στην αίθουσα. Νιώθοντας ένα χέρι να τον αρπάζει από πίσω, ο Ότερμπορν γύρισε γρήγορα για να δει έναν θεατή που είχε σηκωθεί μαζί του και του έριξε μια τομάτα στο πρόσωπο.

Η Μαίρη τραβήχτηκε μακριά του σαν να ήταν ένα φριχτό τέρας. Εκείνος προχώρησε στον μεσαίο διάδρομο και πέταξε τις δυο τομάτες που είχαν απομείνει στους ταξιθέτες που έτρεχαν προς το μέρος του και ύστερα το έβαλε στα πόδια.

Με τρία βήματα έφτασε στην ορχήστρα. Του πέρασε η ιδέα να πηδήξει στη σκηνή και να ξεφύγει απ' τα παρασκήνια. Είδε, όμως, μια μικρή πόρτα στο πλάι της ορχήστρας, κάτω από τα φώτα της ράμπας. Όρμησε μέσα και την έκλεισε πίσω του με δύναμη.

Σκαλοπάτια οδηγούσαν προς τα κάτω κι αριστερά. Βρέθηκε σε μια μεγάλη αίθουσα κάτω από τη σκηνή, γεμάτη σκοινιά και κομμάτια σκηνικών. Υπήρχαν μηχανισμοί για τη μετακίνηση της σκηνής κι άλλα πράγματα που δεν ήξερε καν τ' όνομά τους.

Έξω και προς τ' αριστερά, εκεί που τα σκηνικά ήταν μαζεμένα σε μεγαλύτερες στίβες, διέκρινε έναν ελεύθερο χώρο πoυ έμοιαζε με εργαστήριο.

Έτρεξε προς τα εκεί. Δεν βρήκε καμιά έξοδο, αλλά μόνο έναν μεσόκοπο άνδρα που φρεσκάριζε ένα σκηνικό με πράσινη μπογιά. Κατάλαβε πως βρισκόταν στον άγνωστο κόσμο των παρασκηνίων, αν και πάντα είχε την εντύπωση πως βρίσκονταν πίσω από τη σκηνή κι όχι κάτω απ' αυτήν.

«Τι συμβαίνει, κύριε;» ρώτησε ο άντρας, κοιτάζοντάς τον ήρεμα.

Βήματα ακούστηκαν στις σκάλες που ο Ότερμπορν μόλις είχε κατέβει και είδε τους ταξιθέτες να τρέχουν προς το μέρος του. Για κάποιο λόγο, ο εξοπλισμός του μπογιατζή τον γοήτευσε —θα μπορούσε να κάνει φοβερές πλάκες μ' αυτό το δοχείο της πράσινης μπογιάς. Άρπαξε το δοχείο, βούτηξε το μεγάλο πινέλο από το χέρι του έκπληκτου άνδρα κι άρχισε πάλι να τρέχει.

Έριξε το πινέλο μέσα στο δοχείο ώστε να έχει το ένα χέρι ελεύθερο, πέταξε δυο κομμάτια σκηνικών στο δρόμο των διωκτών του και βγήκε από την άλλη μεριά του εργαστηρίου ξανά πίσω στη μεγάλη αίθουσα.

Απέναντί του είδε έναν διάδρομο κι έτρεξε προς τα εκεί.

Ο διάδρομος συνέχιζε για λίγο ευθεία. Ύστερα, μερικά σκαλοπάτια οδηγούσαν προς μιαν άλλη πόρτα κι ο διάδρομος έκανε μιαν απότομη στροφή στα δεξιά. Βλέποντας κάτι να κινείται μπροστά του, ο Ότερμπορν σταμάτησε τόσο απότομα που αρκετή μπογιά χύθηκε έξω πριν καταλάβει ότι το κινούμενο πράγμα μπροστά του ήταν η αντανάκλασή του σ' έναν τεράστιο ολόσωμο καθρέφτη που υπήρχε πλάι σε μια διπλή πόρτα.

Έτρεξε στο διάδρομο δεξιά, μέχρι εκεί που έκανε άλλη μια στροφή, προς τα αριστερά αυτή τη φορά, και τέλειωνε σε μια πόρτα που έγραφε: «Πράσινο Δωμάτιο. Απαγορεύεται η είσοδος σε άτομα εκτός του προσωπικού του θεάτρου».

Καθώς διάβαζε την πινακίδα, η πόρτα άνοιξε και δυο ακόμα ταξιθέτες βγήκαν έξω.

Κοκάλωσαν για μια στιγμή, καθώς τον είδαν, δίνοντάς του χρόνο να γυρίσει και να τρέξει πίσω εκεί απ' όπου είχε έρθει.

Όταν, όμως, έφτασε στον μεγάλο καθρέφτη και τη διπλή πόρτα, εμφανίστηκαν οι άλλοι δυο ταξιθέτες που τον είχαν ακολουθήσει μέχρι εκεί. Δεν υπήρχε άλλος δρόμος διαφυγής από τη διπλή πόρτα.

Την άνοιξε και μπήκε μέσα. Βρέθηκε σ' ένα μεγάλο δωμάτιο γεμάτο ντουλάπες, καθρέφτες, μακριές τουαλέτες και μια εικοσάδα κοπέλες σ' όλα τα στάδια της γύμνιας. Μερικές ήταν καθισμένες στις τουαλέτες και μακιγιάρονταν, ενώ άλλες πάλευαν να βάλουν ή να βγάλουν τα εξαρτήματα των στολών τους.

Μόλις τον αντιλήφθηκαν, έβαλαν όλες τις φωνές. Στην πόρτα ακούστηκαν χτυπήματα.

Ο Ότερμπορν χρειάστηκε λίγα δευτερόλεπτα για να αποφασίσει την επόμενη σειρά των ενεργειών του, ενώ αποσπάσματα από βιβλία που είχε διαβάσει και ταινίες που είχε δει περνούσαν μέσα απ' το μυαλό του. Κρίνοντας πως είχε έρθει η στιγμή του εκφοβισμού, παραμόρφωσε το πρόσωπό του σ' έναν φοβερό μορφασμό και άρχισε να τρέχει γύρω στο δωμάτιο, βγάζοντας άναρθρες κραυγές και πασαλείβοντας άγρια με το πινέλο του κάθε κομμάτι γυμνής σάρκας που έβλεπε.

Τα τσιρίγματα των κοριτσιών υψώθηκαν σ' ένα εκκωφαντικό κρεσέντο. Μερικά κορίτσια τού πετούσαν μπουκάλια και βάζα καλλυντικών, αλλά αυτός δεν έδινε καμιά σημασία. Δείχνοντας τα δόντια του κι αφρίζοντας, κατόρθωσε γρήγορα να κάνει όλο το τσούρμο των κοριτσιών να ορμήσουν έξω από τη διπλή πόρτα, ρίχνοντας κάτω τους ταξιθέτες που στέκονταν εκεί ή παρασύροντάς τους μαζί τους. Ο Ότερμπορν, εκμεταλλευόμενος την κατάσταση, τις ακολούθησε έξω απ' το δωμάτιο.

IV

Μόλις βρέθηκε έξω, το πλήθος ξεχύθηκε προς όλες τις κατευθύνσεις. Μερικές έτρεξαν προς το Πράσινο Δωμάτιο κι άλλες προς το κλιμακοστάσιο στο πίσω μέρος της αίθουσας των σκηνικών που οδηγούσε στη σκηνή. Ο Ότερμπορν αργότερα αναρωτιόταν πώς θα αντέδρασαν οι θεατές βλέποντας τις κοπέλες να ξεχύνονται στη σκηνή.

Άλλες ανέβηκαν τη μικρή σκάλα κοντά στον καθρέφτη και άνοιξαν διάπλατα την πόρτα η οποία, καθώς μπόρεσε να δει ο Ότερμπορν, ήταν η κύρια έξοδος των παρασκηνίων. Ανέβηκε τρέχοντας τη σκάλα ξωπίσω τους και τις ακολούθησε σ' ένα άλλο σοκάκι που οδηγούσε στο δρόμο.

Επειδή ήταν η μέση της θεατρικής παράστασης και οι περισσότεροι θεατές βρίσκονταν στις θέσεις τους, το πλήθος στο δρόμο είχε αραιώσει. Ο Ότερμπορν, καταλαβαίνοντας πως ήταν ώρα να του δίνει, έψαξε γύρω του να βρει μεταφορικό μέσο.

Μπροστά του είδε ένα αστυνομικό άλογο να στέκεται δεμένο από το ένα μπροστινό του πόδι. Χωρίς αμφιβολία, ο αστυνομικός είχε δέσει το ζώο εκεί για να μπει στο θέατρο και να ερευνήσει τη φασαρία. Θα μπορούσε να κάνει μια ακόμα τρέλα.

Ο Ότερμπορν, κρατώντας ακόμα το δοχείο με την μπογιά, πήδηξε στη σέλα. Μάζεψε τα χαλινάρια στο αριστερό του χέρι, στο οποίο κρατούσε και το δοχείο, και χτύπησε με τις φτέρνες του το άλογο. Στην αρχή το ζώο έδειξε σημάδια απειθαρχίας επειδή το καβαλούσε ένας άγνωστος ιππέας, αλλά στην έξαλλη διάθεση που βρισκόταν ο Τόμας Ότερμπορν δεν σκόπευε ν' αφήσει ένα απλό άλογο να του πάει κόντρα. Χτύπησε τα καπούλια του ζώου με το πινέλο και το έκανε να καλπάσει προς τη λεωφόρο.

Μπροστά του έτρεχαν ουρλιάζοντας τρία από τα κορίτσια του θιάσου. Μια τους φορούσε ένα μεσοφόρι με συρμάτινο τελείωμα, ένα άλλο έναν κορσέ κι ένα τρίτο μόνο ένα ζευγάρι παπούτσια και μια φαρδιά πράσινη λουρίδα κατά μήκος της πλάτης της.

Ο Ότερμπορν έβρεξε καλά το πινέλο του στο χρώμα και, καθώς το άλογο περνούσε δίπλα από κάποιον φαλακρό, κατέβασε το πινέλο στο κεφάλι του άντρα. Προσπάθησε να πετύχει έναν άλλο πεζό, αλλά έχασε την ισορροπία του και σχεδον έφυγε από τη σέλα. Ένας τρίτος κρύφτηκε πίσω από ένα αυτοκίνητο, μόλις είδε την πρόθεση του Ότερμπορν.

Οι τρεις κοπέλες χάθηκαν απ' τα μάτια του και από πίσω του ακούστηκαν άγριες φωνές, σφυρίγματα και σειρήνες. Ήταν ώρα να εξαφανιστεί και πάλι. Έστριψε σε μια γωνία και πήδηξε από το άλογο. Όπως περίμενε, το δυναμικό πεδίο τον έσωσε από σπασίματα, καθώς προσγειώθηκε στο πεζοδρόμιο.

Πέταξε το δοχείο με την μπογιά όσο πιο μακριά μπορούσε και χτύπησε ξανά με το πινέλο το άλογο που κάλπασε προς τη λεωφόρο. Κοιτάζοντας βιαστικά γύρω του, ο Ότερμπορν είδε μια πυροσβεστική φωλιά. Χτύπησε γρήγορα έναν ψεύτικο συναγερμό για να δημιουργήσει αντιπερισπασμό και χώθηκε τρέχοντας σε μια πάροδο.

Επειδή αυτός ο δρόμος, στο άκρο της περιοχής με τα θέατρα, ήταν σχεδόν ολοκληρωτικά κατειλημμένος από γραφεία και αποθήκες, υπήρχαν ελάχιστοι πεζοί. Οι λίγοι που υπήρχαν κοίταξαν τον Ότερμπορν καθώς περνούσε τρέχοντας από δίπλα τους, αλλά κανείς δεν κινήθηκε για να τον σταματήσει. Στην επόμενη γωνία έστριψε πάλι. Το πιο ασφαλές καταφύγιο ήταν ένα διανυκτερεύον κουρείο. Ανέβηκε γοργά τα τέσσερα σκαλοπάτια που οδηγούσαν μέσα.

Όταν η αστυνομία κι η πυροσβεστική κατέκλυσαν τη γειτονιά πέντε λεπτά αργότερα, ο Τόμας Ότερμπορν καθόταν μακάρια στην πολυθρόνα του κουρέα με το πρόσωπό του σκεπασμένο από αφρό. Μέχρι να τελειώσει ο κουρέας το ξύρισμα, είχε σταματήσει κι η φασαρία. Ο Ότερμπορν κοίταξε λυπημένα το κουστούμι του, που τώρα είχε κι αρκετές κηλίδες από πράσινη μπογιά μαζί με τους λεκέδες από τις άλλες αναποδιές. «Μήπως έχεις λίγη βενζίνη;» ρώτησε τον κουρέα.

Για καλή του τύχη, ο κουρέας είχε λίγη. Όταν ο Ότερμπορν καθάρισε όσο μπορούσε καλύτερα τους λεκέδες, ευχαρίστησε τον κουρέα, πλήρωσε και βγήκε πάλι στο δρόμο. Όλα φαίνονταν κανονικά.

Τανίστηκε για λίγο. Ήταν κάπως κουρασμένος, αλλά δεν νύσταζε καθόλου. Ποιος είπε πως θα πήγαινε στο σπίτι; Η νύχτα ήταν ακόμα στην αρχή της, κι αν ακόμα είχαν χαθεί η Λούσι και η Μαίρη, υπήρχαν ένα σωρό άλλες...

Το επόμενο πρωί, περίπου στις 10, χτύπησε το κουδούνι. Ο Τόμας Ότερμπορν άνοιξε την εξώπορτα. Πριν μπορέσει να κινηθεί, δυνατά χέρια άρπαξαν τους καρπούς του και οι χειροπέδες έκλεισαν γύρω τους.

«Τον πιάσαμε, καθηγητά», είπε ένας απ' τους αστυνομικούς κρατώντας τον γερά. «Τώρα, μπορείτε να κλείσετε τη συσκευή».

Ο Ότερμπορν πήγε να διαμαρτυρηθεί, όταν αναγνώρισε τον Σέιμουρ Μπάρλοου, τον Έντουαρντ Ντουμπρόφσκι και τον καθηγητή ντε Κάστρο. Ο Ντουμπρόφσκι άνοιξε την πυζάμα του Ότερμπορν και έφτασε το διακόπτη του υλοστάτη.

Κλικ!

«Εντάξει», είπε. «Δεν είναι πια άτρωτος, κι αν ξεκλειδώσετε τις χειροπέδες και κρατήσετε τα χέρια του, θα του βγάλω το μηχάνημα».

«Είμαι υπό κράτηση;» ρώτησε αθώα ο Ότερμπορν.

«Ασφαλώς και είσαι, φίλε», απάντησε ένας απ' τους αστυνομικούς.

«Για ποιο λόγο; Μήπως για τη μικρή πλάκα που έκανα χθες βράδυ;»

«Για πολλά πράγματα. Ανάρμοστη διαγωγή, επίθεση, κλοπή αστυνομικού αλόγου, ενός δοχείου με μπογιά κλπ.»

Τα μάτια του Ότερμπορν άστραψαν. «Ξέρετε ότι ποτέ στη ζωή μου δεν μ' έχουν συλλάβει, ούτε καν για υπερβολική ταχύτητα; Θα είναι πολύ ωραία. Πάντα αναρωτιόμουν πώς είναι να δικάζεσαι και να καταδικάζεσαι».

«Όχι, όχι», είπε λαχανιασμένα ο Μπάρλοου. «Μη λες τέτοια φοβερά πράγματα, Τομ. Θα αποδείξουμε στο δικαστήριο πως η αιτία για όλα αυτά ήταν αυτή η καταραμένη μηχανή του Εντ, που σε επηρέασε τόσο ώστε όλος σου ο εγκέφαλος εκτός από το θάλαμο ήταν μουδιασμένος. Πώς αισθάνεσαι τώρα, καημένο μου παιδί; Εντ, αν έχεις καταστρέψει το μυαλό του, δεν θα σ' το συγχωρήσω ποτέ».

«Είμαι καλά», είπε ο Ότερμπορν. «Λίγο κουρασμένος ίσως, αλλά δεν κοιμήθηκα και καθόλου όλη τη νύχτα».

«Είναι ακριβώς όπως το περίμενα», είπε ο ντε Κάστρο. «Επειδή ο ύπνος είναι ανασταλτική ενέργεια, το πεδίο, καταστέλλοντάς κάθε ανασταλτική ενέργεια, αποτρέπει και τον ύπνο».

Ο Ότερμπορν αγνόησε την εξήγηση. «Ρε μάγκες, πώς στην ευχή ανακαλύψατε πως εγώ ήμουν ο ένοχος;» Αν περίμεναν μια ξαφνική επιστροφή της προηγούμενης ήρεμης προσωπικότητάς του με το κλείσιμο του υλοστάτη, απογοητεύτηκαν. Τους αντιμετώπιζε χαμογελώντας, με απόλυτη ευκολία και πρόθυμος να συζητάει για ώρες πάνω σ' οποιοδήποτε αντικείμενο διάλεγαν.

Ο Μπάρλοου του εξήγησε. «Η Λούσι, ξέρεις, γύρισε στο σπίτι της όταν άρχισες να συμπεριφέρεσαι περίεργα σ' εκείνο το εστιατόριο. Σκέφτηκε πως είχες τρελαθεί. Τέλος πάντων, διάβασε σήμερα το πρωί στην εφημερίδα για τον επικίνδυνο τρελό που τρομοκράτησε τη θεατρική περιοχή χθες βράδυ. Συμπέρανε πως έπρεπε να ήσουν εσύ και μου τηλεφώνησε. Εγώ πήρα τους αστυνομικούς, γιατί απ' ό,τι καταλαβαίνεις δεν μπορούσαμε να σε αφήσουμε να συνεχίσεις έτσι. Τι έκανες την υπόλοιπη νύχτα;»

«Κάποτε θα σου πω», είπε ο Ότερμπορν, ρίχνοντάς του μια λοξή ματιά.

«Εξέτασέ τον, κ. Καθηγητά. Αστυφύλακα, δεν μπορείτε να τον πάρετε αν δεν τον εξετάσουμε. Δεν μπορούμε να ξέρουμε σε τι κατάσταση βρίσκεται η υγεία του καημένου του παιδιού».

Ο ντε Κάστρο έκανε μια σύντομη εξέταση στον Ότερμπορν —σφυγμό, θερμοκρασία, αντανακλαστικά γονάτου και άλλα στοιχειώδη τεστ. Έβγαλε το στηθοσκόπιο απ' τ' αυτιά του και είπε: «Νομίζω πως η υγεία του είναι σε άριστη κατάσταση. Όσο για τη διανοητική του κατάσταση, θα πρέπει να κάνω πιο εκτενή τεστ».

«Πολύ καλά, αστυφύλακα», είπε ο Μπάρλοου. «Εμείς καλύτερα να πάμε στο δικαστή και να του εξηγήσουμε, ενώ ο καημένος ο Τομ θα ντύνεται — Εσύ ποιος είσαι;»

Ένας άντρας μπήκε στο διαμέρισμα. «Καλημέρα», είπε. «Είστε ο κύριος Ότερμπορν; Έχω κάτι

για σας. Χαίρετε».

Ο Ότερμπορν στριφογύρισε τα χαρτιά που του είχε βάλει μέσα στα χέρια πολλές φορές πριν τα ξεδιπλώσει και αρχίσει να τα διαβάζει.

Ο Μπάρλοου κοίταξε πάνω από τον ώμο του και ψιθύρισε. «Κλήσεις για αγωγές αστικής αποζημίωσης. Μια από το εστιατόριο του Τροκαντερό και μια άλλη από το Θέατρο Μέιφεαρ. Κακόμοιρε φίλε! Θα προσπαθήσω να σου βρω έναν καλό δικηγόρο».

Ο Ότερμπορν έχωσε αμέριμνα τα χαρτιά στην τσέπη του σακακιού που μόλις είχε φορέσει. «Εγώ δεν ανησυχώ καθόλου», είπε. «Πάμε, κύριοι».

Δυο ώρες αργότερα, πέρασε από τον ανακριτή. Επειδή τα δικαστήρια δεν λειτουργούσαν το Σάββατο, ο Ότερμπορν αφέθηκε ελεύθερος με εγγύηση για όσο διάστημα θα εκκρεμούσε η δίκη του.

«Αντιδρά φυσιολογικά για έναν άντρα με εξωστρεφή χαρακτήρα», είπε ο ντε Κάστρο, που έκανε στον Ότερμπορν ψυχολογικά τεστ. «Δεν είναι στην έξαλλη κατάσταση που βρισκόταν όσο φορούσε τη συσκευή, αλλά παραμένει ακόμα ένας ασύστολος τύπος με μικρό έλεγχο πάνω στο υπερεγώ του.

»Όμως, με την υψηλή του ευφυΐα, η καταστολή του υπερεγώ δεν είναι πολύ βλαβερή γιατί θα αποφεύγει τις αντικοινωνικές ενέργειες με βάση το συμφέρον του».

«Αυτό σημαίνει πως μπορεί να αφεθεί ελεύθερος;» ρώτησε ο Μπάρλοου.

«Ασφαλώς. Αν τον συναντούσα για πρώτη φορά, θα έλεγα πως ήταν γεννημένος πωλητής ή ηθοποιός. Το αν στην κατάσταση που βρίσκεται είναι κατάλληλος για επιστήμονας ερευνητής, είναι ένα άλλο ζήτημα».

«Ποια είναι η πρόγνωση;»

«Δεν έχω ιδέα, αφού το πείραμα που του έγινε δεν είχε προηγούμενο. Μπορεί να παραμείνει όπως είναι ή να επανέλθει στην παλιά του κατάσταση».

«Φοβάμαι πως αυτό είναι το τέλος του Σχεδίου Στυξ», είπε ο Ντουμπρόφσκι. «Ο σκοπός μας ήταν να εφοδιάσουμε με μια ελαφριά ψυχοηλεκτρική θωράκιση τους στρατιώτες έτσι που να απωθούνται οι σφαίρες και τα άλλα βλήματα που θα έρχονταν με μεγάλη ταχύτητα προς το μέρος τους. Είναι φανερό πως δεν χρησιμεύει σε τίποτα, αν η συσκευή μετατρέπει ταυτόχρονα τους ανθρώπους σε μανιακούς».

«Ίσως να πέσαμε σε μια εξαιρετική περίπτωση», είπε ο ντε Κάστρο. «Αυτός ο νέος ζούσε μια πολύ καταπιεσμένη ζωή, κι έτσι κάτω από την επίδραση του πεδίου προσπάθησε να απαλλαγεί μεμιάς απ' όλες τις αναστολές και την καταπίεση που είχε συσσωρεύσει στη ζωή του».

«Παρ' όλα αυτά, δεν νομίζω να είναι πρακτικό», είπε ο Ντουμπρόφσκι.

«Ίσως όχι για σένα», του είπε ο ντε Κάστρο, «αλλά εγώ διακρίνω πολλές δυνατότητες στη συσκευή, όπως για μελαγχολίες όπου η ανασταλτική ενέργεια έχει φτάσει σε σημείο κατατονίας».

«Τομ», είπε ο Μπάρλοου, «σου έχουν μείνει δυο ή τρεις βδομάδες άδεια. Γιατί δεν κάνεις τώρα τις διακοπές σου; Αν έχεις ακόμα πρόβλημα στο τέλος αυτού του διαστήματος, πάρε και μερικές μέρες άνευ αποδοχών. Θα τακτοποιήσω τα χαρτιά σου έτσι ώστε να μπορείς να γυρίσεις στη δουλειά σου όποτε αισθανθείς εσύ έτοιμος».

Ο Ότερμπορν χασμουρήθηκε. «Εντάξει, Χοντρέ. Είμαι σύμφωνος με όλα».

«Δυστυχώς, δεν τελειώσαμε. Αυτή η υπόθεση θα μας δώσει άσχημη δημοσιότητα. Συλλήψεις, α-

γωγές αποζημίωσης και τα παρόμοια. Μπορεί να μας έρθει ακόμα και καμιά επιτροπή βουλευτών για να κάνει έρευνα. Θα ήταν καλύτερα να μην είσαι εδώ όταν έρθουν. Καταλαβαίνεις τι εννοώ;»

«Ασφαλώς και καταλαβαίνω», είπε ο Ότερμπορν και σηκώθηκε. «Θες να σου πω κάτι, Σέιμουρ; Πάρε τη δουλειά σου και βάλ' την εκεί που ξέρεις. Πες σε μια κοπέλα να δακτυλογραφήσει μια παραίτηση και στείλε την στο σπίτι μου να την υπογράψω. Γεια χαρά, μάγκες!»

Έφυγε σφυρίζοντας.

Ένα μήνα αργότερα, ο Τόμας Ότερμπορν, έχοντας τελειώσει τα πάρε-δώσε του με το νόμο, γύρισε αναπάντεχα στα εργαστήρια.

Χαμογελώντας με αρκετή πόζα και ντυμένος όμορφα αν και κάπως φανταχτερά, αντάλλασσε χειραψίες και χαιρετούσε εγκάρδια τους πάντες γύρω του.

«Δώσε μου ένα φιλάκι, Λούσι», φώναξε. «Έτσι μπράβο, κοριτσάρα μου! Είσαι ακόμα με τον Ντον; Μα τι σε κρατάει μαζί του; Όχι, μην τρομάζεις. Έχω μεγάλη επιτυχία σαν επαγγελματίας καρδιοκαταχτητής.

»Γεια χαρά, Σέιμουρ. Ήρθα μόνο για να κλείσω συμφωνία με το εργαστήριο χρωμάτων. Θέλω να υποβάλω δείγματα για να δοκιμαστούν κάτω από τις νέες προδιαγραφές. Ξέχασα να σας πω ότι έγινα πωλητής χρωμάτων. Απευθείας προμήθεια, συν τα ποσοστά και βγάζω διπλάσια απο σένα και τριπλάσια απ' όσα έβγαζα εγώ. Να αυτός που ψάχνω. Άντε γεια!»

«Περίμενε μια στιγμή», είπε ο Μπάρλοου. «Τι έγινε με τις αγωγές αποζημίωσης του εστιατορίου και του θεάτρου;»

«Τα βρήκαμε».

«Τι έκανες;»

«Τους έπεισα ότι η δημοσιότητα άξιζε περισσότερο απ' ό,τι η ζημιά που πάθανε. Δεν είναι κακοί τύποι, αν τους γνωρίσεις από κοντά. Με τον ίδιο τρόπο έπιασα και τη δουλειά μου. Πήγα στην εταιρία που έφτιαξε το χρώμα που χρησιμοποίησα για να διακοσμήσω τα οπίσθια εκείνων των μικρών. Θα τα ξαναπούμε».

Όλοι κοιτούσαν τον δαιμόνιο πωλητή καθώς έφευγε. «Φοβάμαι ότι μου άρεσε περισσότερο όπως ήταν πριν», είπε η Λούσι. «Τώρα κάνει ακόμα και τον Ντόναλντ να φαίνεται ντροπαλός μπροστά του».

«Εγώ ντροπαλός;» γρύλισε ο Μακουίν.

«Υποθέτω πως αυτή είναι η εξήγηση», είπε ο Μπάρλοου. «Η αλλαγή του έγινε μόνιμη. Να σκεφτεί κανείς πως το καημένο το παιδί ήταν ένας απ' τους πιο λαμπρούς μας επιστήμονες. Αληθινή τραγωδία! Ένας νεαρός μηχανικός με τόσο μέλλον μπροστά του έγινε μάρτυρας της επιστήμης».

Ο Ντόναλντ Μακουίν τον διέκοψε. «Τι εννοείς, μάρτυρας; Δεν έπιασες αυτό που είπε για το πόσα βγάζει; Φαίνεται πως έπιασε την καλή, έτσι δεν είναι; Ποιος είναι, λοιπόν, καημένος, αυτός ή εμείς;»

Ο Μπάρλοου πήγε κάτι να πει, αλλά το καλοσκέφτηκε.

«Αν το θέτεις έτσι...»

ΚΑΙ Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΡΕΛΑΘΗΚΑΝ

του Φρέντρικ Μπράουν

Ο Φρέντρικ Μπράουν είναι για μένα ο πιο αξιόλογος ίσως συγγραφέας ε.φ. στον τομέα του μικρού διηγήματος. Μερικές από τις πιο ωράιες ιστορίες του δεν ξεπερνούν τις 2 σελίδες! Πάντα σεμνός και συγκρατημένος, ποτέ δεν ζήτησε να στρέψει επάνω του τη δημοσιότητα, μέχρι το θάνατό του το 1972. Έτσι, σήμερα είναι λίγο γνωστός στο πλατύ κοινό, αν κι οι αναγνώστες της Ωρόρα θα τον γνωρίζουν από προηγούμενες ανθολογίες. Το πιο γνώριμο και γοητευτικό στοιχείο των διηγημάτων του είναι η εντελώς απρόσμενη εξέλιξη και το απρόβλεπτο τέλος τους. Αν κι η ιστορία που ακολουθεί έχει γραφτεί πολλές δεκαετίες πριν, η εικόνα του κόσμου που μας δίνει ο Braun ίσως δεν απέχει πολύ απ' τον δικό μας. Κυβερνιέται κι αυτός από ένα φαινόμενο που εχει πλημμυρίσει το μυαλό μας και τις αισθήσεις μας, μέχρι σημείου να τα απειλεί. Ποιο είναι; Αν δεν το καταλάβατε, θα απολαύσετε περισσότερο το διήγημα, αλλά η ζημιά μάλλον έχει ήδη αρχίσει.

Θ.Μ.

Ο Ρότζερ Ιερώνυμος Φλούτερ, για του οποίου το αστείο όνομα δεν έχω να πω παρά μόνο ότι ήταν το αληθινό του, δούλευε τον καιρό που έλαβαν χώρα τα γεγονότα της ιστορίας ως εργατικός γραμματέας στο Αστεροσκοπείο του Κολ.

Ήταν ένας νεαρός χωρίς ιδιαίτερη εξυπνάδα, αν και εκτελούσε τα καθημερινά του καθήκοντα φιλόπονα και αποδοτικά, μελετούσε τους αστρονομικούς χάρτες στο σπίτι του για μια ώρα κάθε απόγευμα και ήλπιζε κάποια μέρα να γίνει ο διευθυντής ενός σπουδαίου αστεροσκοπείου.

Παρ' όλα αυτά, η διήγηση των γεγονότων που συνέβησαν στο τέλος Μαρτίου του 1997 πρέπει να ξεκινήσει από τον Ρότζερ Φλούτερ για το λόγο ότι αυτός ήταν ο πρώτος άνθρωπος στη Γη που παρατήρησε την αστρική παρέκκλιση.

Θα σας περιγράψω τον Ρότζερ Φλούτερ:

Ψηλός, μάλλον χλωμός από τις πολλές ώρες που περνούσε σε κλειστούς χώρους, με χοντρά κοκάλινα γυαλιά, μαύρα μαλλιά κομμένα κοντά, με τη μόδα της δεκαετίας του 90, ούτε καλοντυμένος αλλά ούτε και κακοντυμένος, και μάλλον παθιασμένος καπνιστής...

Στις πέντε παρά τέταρτο εκείνο το απόγευμα, ο Ρότζερ ήταν απασχολημένος με δυο δουλειές ταυτόχρονα. Από τη μια, εξέταζε σ' ένα μικροσκό-

πιο φάσεως ένα σλάιντ που είχαν τραβήξει το περασμένο βράδυ από κάποιο τμήμα του αστερισμού των Διδύμων. Από την άλλη, σκεφτόταν αν τα λίγα δολάρια που του είχαν μείνει στην τσέπη από τον βδομαδιάτικο μισθό του του έφταναν για να τηλεφωνήσει στην Έλσι και να της πει να πάνε κάπου μαζί.

Κάθε φυσιολογικός νεαρός θα είχε κάποτε απασχοληθεί με το δεύτερο ζήτημα, όπως κι ο Ρότζερ Φλούτερ, αλλά λίγοι μπορούν να χειριστούν ή να καταλάβουν τη λειτουργία ενός μικροσκοπίου φάσεως. Ας σηκώσουμε, λοιπόν, κι εμείς τα μάτια μαζί του, από την Έλσι στους Διδύμους.

Ένα μικροσκόπιο φάσεως μπορεί να δεχτεί δυο σλάιντς τραβηγμένα από το ίδιο σημείο του ουρανού, αλλά σε διαφορετικές στιγμές. Τα σλάιντς τοποθετούνται προσεκτικά σε τέτοια θέση, ώστε ο χειριστής να μπορεί να εστιάζει την όρασή του πότε στο ένα και πότε στο άλλο, με τη βοήθεια ενός διαφράγματος. Αν τα σλάιντς είναι πανομοιότυπα, η χρήση του διαφράγματος δεν αποκαλύπτει τίποτα, αλλά αν κάποια κουκίδα στο δεύτερο σλάιντ έχει αλλάξει θέση, τότε θα τραβήξει την προσοχή του παρατηρητή επειδή θα φαίνεται να πηδάει μπρος-πίσω, καθώς αυτός θα χειρίζεται το διάφραγμα.

Ο Ρότζερ έθεσε το διάφραγμα σε λειτουργία και μια κουκίδα χοροπήδησε. Το ίδιο έκανε κι ο Ρότζερ. Δοκίμασε ξανά, ξεχνώντας —όπως όλοι μας, σίγουρα— την Έλσι, και η κουκίδα ξαναπήδησε. σχεδόν για ένα δέκατο του δευτερολέπτου της μοίρας.

Ο Ρότζερ ίσιωσε το κορμί και έξυσε το κεφάλι του. Άναψε ένα τσιγάρο, το άφησε στο τασάκι και ξανακοίταξε πάλι στο μικροσκόπιο. Η κουκίδα αναπήδησε πάλι, μόλις χρησιμοποίησε το διάφραγμα.

Ο Χάρι Γουέσον, που δούλευε στην απογευματινή βάρδια, είχε μόλις μπει στο γραφείο και κρεμούσε το παλτό του.

«Για έλα εδώ, ρε Χάρι», είπε ο Ρότζερ. «Κάτι δεν πάει καλά μ' αυτό το μαραφέτι».

«Σοβαρά;» είπε ο Χάρι.

«Σοβαρά. Ο Πολυδεύκης μετακινήθηκε ένα δέκατο του δευτερολέπτου».

«Και λοιπόν;» είπε ο Χάρι. «Καλά βλέπεις. Ο Πολυδεύκης απέχει τριάντα δύο έτη φωτός και έχει παραλλαγή 0.101. Είναι κάτι παραπάνω από ένα δέκατο του δευτερολέπτου, οπότε αν το σλάιντ που συγκρίνεις είχε παρθεί πριν από έξι μήνες, όταν η Γη ήταν στην άλλη άκρη της τροχιάς της, τα πράγματα είναι φυσιολογικά».

«Μα, Χάρι, το δεύτερο σλάιντ τραβήχτηκε προχθές το βράδυ. Έχουν είκοσι τέσσερις ώρες διαφορά».

«Είσαι τρελός».

«Κοίτα μόνος σου».

Δεν ήταν ακόμα ακριβώς πέντε, αλλά ο Χάρι Γουέσον το παρέβλεψε μεγαλόψυχα και κάθισε μπροστά στο μικροσκόπιο. Έβαλε σε λειτουργία το διάφραγμα κι ο Πολυδεύκης τού έκανε τη χάρη να πηδήξει.

Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία πως ήταν ο Πολυδεύκης, γιατί ήταν η πιο φωτεινή κουκίδα στο σλάιντ. Είναι ένα αστέρι με λαμπρότητα 1.2, κι ένα από τα είκοσι φωτεινότερα αστέρια του ουρανού και ασφαλώς το λαμπερότερο των Διδύμων. Από τα άλλα, πιο αμυδρά αστέρια, κανένα δεν είχε μετακινηθεί.

«Χμμμ...» είπε ο Χάρι Γουέσον. Ζάρωσε το μέτωπο και ξανακοίταξε. «Κάποιο από τα δυο σλάιντς έχει λάθος ημερομηνία. Θα το ελέγξω αμέσως».

«Δεν έχουν λάθος ημερομηνία», είπε πεισματά-

ρικα ο Ρότζερ. «Εγώ ο ίδιος τα χρονολόγησα».

«Βλέπεις που σου λέω;» του είπε ο Χάρι. «Τράβα σπίτι σου. Η ώρα είναι πέντε. Αν ο Πολυδεύκης μετακινήθηκε ένα δέκατο του δευτερολέπτου χθες το βράδυ, εγώ θα σ'τον ξαναβάλω στη θέση του».

Έτσι, ο Ρότζερ έφυγε.

Ένιωθε κάποια ανησυχία, αν και δεν ήξερε για ποιο πράγμα ακριβώς. Αποφάσισε να γυρίσει σπίτι του περπατώντας αντί να πάρει λεωφορείο.

Ο Πολυδεύκης ήταν ένας απλανής αστέρας. Δεν μπορούσε να κινηθεί ένα δέκατο του δευτερολέπτου μέσα σε είκοσι τέσσερις ώρες.

«Για να δούμε... τριάντα δύο έτη φωτός...» είπε στον εαυτό του ο Ρότζερ. «Ένα δέκατο του δευτερολέπτου... Μα τότε πρέπει να κινήθηκε με αρκετές φορές την ταχύτητα του φωτός, πράγμα εντελώς αδύνατον».

Να 'ταν στ' αλήθεια αδύνατον;

Δεν είχε μεγάλη όρεξη να μελετήσει ή να διαβάσει εκείνο το βράδυ. Του έφταναν τα λεφτά για να βγάλει την Έλσι έξω;

Είδε μπροστά του ένα ενεχυροδανειστήριο και υπέκυψε στον πειρασμό. Έβαλε ενέχυρο το ρολόι του και μετά τηλεφώνησε στην Έλσι. Δείπνο και θέατρο;

«Ασφαλώς, Ρότζερ».

Έτσι, μέχρι να την γυρίσει σπίτι της στις μία και μισή, κατάφερε να ξεχάσει την αστρονομία. Τίποτα το παράξενο σ' αυτό. Το παράξενο θα ήταν αν συνέχιζε να την θυμάται.

Όμως, το συναίσθημα της ανησυχίας τον ξανάπιασε μόλις χώρισαν. Στην αρχή, δεν θυμόταν το γιατί. Απλά ήξερε πως δεν είχε διάθεση να γυρίσει ακόμα στο σπίτι του.

Το μπαρ της γωνίας ήταν ακόμα ανοιχτό, κι έτσι μπήκε για ένα ποτό. Έπινε το δεύτερο όταν θυμή-

θηκε, κι έτσι παράγγειλε ένα τρίτο.

«Χανκ, ξέρεις τον Πολυδεύκη;» ρώτησε τον μπάρμαν.

«Ποιον Πολυδεύκη;» ρώτησε ο Χανκ.

«Ξέχνα το», είπε ο Ροτζερ. Ήπιε άλλο ένα ποτό και το ξανασκέφτηκε. Ναι, κάπου είχε κάνει λάθος. Ο Πολυδεύκης δεν μπορεί να είχε κινηθεί.

Βγήκε έξω κι άρχισε να περπατάει προς το σπίτι του. Είχε σχεδόν φτάσει, όταν του πέρασε από το μυαλό να κοιτάξει τον Πολυδεύκη. Όχι πως με γυμνό μάτι θα μπορούσε να διακρίνει μια μετατόπιση ενός δέκατου του δευτερολέπτου, αλλά ένιωθε περιέργεια.

Σήκωσε το βλέμμα, προσανατολίστηκε από τον Λέοντα και μετά βρήκε τους Διδύμους. Ο Κάστορας κι ο Πολυδεύκης ήταν τα μόνα ορατά αστέρια των Διδύμων εκείνο το βράδυ, γιατί η νύχτα δεν ήταν ιδιαίτερα καθαρή. Ήταν πράγματι στη θέση τους, αλλά φαίνονταν λίγο πιο μακριά το ένα απ' το άλλο απ' ό,τι συνήθως. Ανόητη σκέψη, γιατί κάτι τέτοιο θα ήταν ζήτημα μοιρών κι όχι μόνο λεπτών και δευτερολέπτων.

Τα κοίταξε για λίγο και μετά έριξε το βλέμμα του στη Μεγάλη Άρκτο. Σταμάτησε ξαφνικά να περπατάει και κοκάλωσε. Έκλεισε τα μάτια του και μετά τα ξανάνοιξε προσεκτικά.

Η Μεγάλη Άρκτος δεν φαινόταν εντάξει. Ήταν παραμορφωμένη. Ήταν σαν να υπήρχε μεγαλύτερη απόσταση ανάμεσα στον Αλιόθ και τον Μιζάρ στο πάνω μέρος της, ενώ ο Φέκντα κι ο Μεράκ στο κάτω μέρος ήταν πιο κοντά μεταξύ τους, σχηματίζοντας μια γωνία πολύ πιο οξεία.

Μην πιστεύοντας στα μάτια του, χάραξε μια φανταστική ευθεία από τον Μεράκ και τον Ντίμπε μέχρι τον Πολικό Αστέρα. Η γραμμή καμπυλωνόταν. Έτσι έπρεπε να είναι, αλλιώς θα περνούσε πέντε

μοίρες μακρύτερα από τον Πολικό Αστέρα.

Ανασαίνοντας λίγο πιο βαριά, ο Ρότζερ έβγαλε τα γυαλιά του και τα καθάρισε πολύ προσεκτικά με το μαντήλι του. Τα ξαναφόρεσε και κοίταξε, αλλά η Μεγάλη Άρκτος ήταν ακόμα στραβωμένη.

Το ίδιο ήταν κι ο αστερισμός του Λέοντα. Ο Ρέγκουλους τουλάχιστον, ήταν μια-δυο μοίρες μακρύτερα από εκεί που θα έπρεπε.

Μια-δυο μοίρες! Σε μια απόσταση όπως του Ρέγκουλους! Εξήντα πέντε έτη φωτός; Κάτι τέτοιο.

Τότε, πάνω στην ώρα για να μην παραφρονήσει, ο Ρότζερ θυμήθηκε ότι είχε πιει. Πήγε σπίτι του χωρίς να τολμήσει να ξανακοιτάξει τον ουρανό. Έπεσε στο κρεβάτι, αλλά δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Δεν ένιωθε μεθυσμένος. Αισθανόταν όλο και μεγαλύτερη έξαψη κι ήταν εντελώς νηφάλιος.

Αναρωτιόταν αν θα είχε το θάρρος να πάρει τηλέφωνο στο αστεροσκοπείο. Μήπως όποιος τον άκουγε στο τηλέφωνο θα τον έπαιρνε για μεθυσμένο; Τελικά, έκρινε πως δεν θα του καιγόταν καρφί αν θα τον θεωρούσαν πιωμένο, και πήγε στο τηλέφωνο με τις πυζάμες.

«Λυπάμαι», είπε η τηλεφωνήτρια.

«Τι εννοείτε, λυπάμαι;»

«Δεν μπορώ να σας συνδέσω μ' αυτό το νούμερο», είπε η τηλεφωνήτρια με μελιστάλαχτους τόνους. Και λίγο μετά: «Λυπάμαι. Δεν έχουμε τέτοια πληροφορία».

Μίλησε με το διευθυντή της τηλεφωνικής εταιρίας και τις πληροφορίες. Το Αστεροσκοπείο Κολ είχε δεχτεί έναν τέτοιο καταιγισμό τηλεφωνημάτων από ερασιτέχνες αστρονόμους, που είχαν αναγκαστεί να ζητήσουν από την τηλεφωνική εταιρία να μην τους περνάει πια άλλα τηλεφωνήματα εκτός από τα υπεραστικά από άλλα αστεροσκοπεία.

«Ευχαριστώ», είπε ο Ρότζερ. «Θα μου καλέσετε ένα ταξί;»

Ήταν ένα ασυνήθιστο αίτημα, αλλά ο διευθυντής της εταιρίας τον υποχρέωσε και του βρήκε ταξί.

Φτάνοντας στο Αστεροσκοπίο Κολ, το βρήκε αληθινό τρελοκομείο.

Το επόμενο πρωί, οι περισσότερες εφημερίδες είχαν τα νέα. Οι πιο πολλές τους αφιέρωναν δυο-τρεις γραμμές σε κάποια εσωτερική σελίδα, αλλά τα γεγονότα υπήρχαν.

Το γεγονός ήταν πως ένας αριθμός αστεριών, γενικά τα πιο λαμπερά απ' όλα, μέσα στις τελευταίες σαράντα οκτώ ώρες είχαν παρουσιάσει αξιοσημείωτες σχετικές κινήσεις.

«Αυτό δεν υπονοεί», διευκρίνιζε ο *Προβολέας της Νέας Υόρκης* «ότι οι κινήσεις τους στο παρελθόν ήταν άσχετες. Σχετική κίνηση είναι ένας αστρονομικός όρος που σημαίνει την κίνηση ενός αστεριού στο στερέωμα σε σχέση με τα άλλα ουράνια σώματα. Ένα άστρο που ονομάζεται "Αστήρ του Μπάρναρντ" στον αστερισμό του Οφιούχου, έχει παρουσιάσει τη μεγαλύτερη σχετική κίνηση από οποιοδήποτε γνωστό αστέρι, κινούμενο με ρυθμό δέκα κι ένα τέταρτο του δευτερολέπτου το χρόνο. Ο Αστήρ του Μπάρναρντ δεν είναι ορατός με το γυμνό μάτι».

Πιθανώς κανένας αστρονόμος της Γης δεν κοιμήθηκε εκείνη τη νύχτα.

Τα αστεροσκοπεία είχαν κλειδώσει τις πόρτες τους, κρατώντας μέσα όλο το προσωπικό τους, και δεν δέχονταν κανέναν εκτός από μερικούς δημοσιογράφους, που έμεναν λίγο και μετά έφευγαν με απορημένα πρόσωπα, πεισμένοι τελικά πως κάτι παράξενο συνέβαινε.

Τα μικροσκόπια φάσεως ανοιγόκλειναν, όπως

ανοιγόκλειναν και τα μάτια τους οι αστρολόγοι. Οι καφέδες καταναλώνονταν σε τεράστιες ποσότητες. Ειδικές μονάδες τις αστυνομίας κλήθηκαν σε έξι αστεροσκοπεία των ΗΠΑ. Δυο από τις κλήσεις προκλήθηκαν από προσπάθειες φανατικών ερασιτεχνών αστρονόμων να μπουν στα κτίρια. Στις υπόλοιπες τέσσερις περιπτώσεις, κλήθηκαν για να χωρίσουν τους ίδιους τους αστρονόμους που είχαν πιαστεί στα χέρια. Το αστεροσκοπείο του Λικ έγινε ρημαδιό και ο Τζέιμς Τρούγουελ, ο Βασιλικός Αστρονόμος της Αγγλίας, μεταφέρθηκε στο Νοσοκομείο του Λονδίνου με ελαφρά διάσειση, όταν ένας εκνευρισμένος βοηθός τού έσπασε μια βαριά φωτογραφική πλάκα στο κεφάλι.

Αυτά, όμως, τα συμβάντα ήταν οι εξαιρέσεις. Τα αστεροσκοπεία γενικά ήταν ευνομούμενα τρελοκομεία.

Το κέντρο της προσοχής στα περισσότερα ήταν η γραμμή που τους συνέδεε με τους συναδέλφους τους στο ανατολικό ημισφαίριο, όπου τα φαινόμενα βρίσκονταν ακόμα κάτω από παρατήρηση.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον είχαν οι ειδήσεις από το Σίντνεϊ και τη Μελβούρνη, απ' όπου έρχονταν αναφορές για τους νότιους αστερισμούς που δεν ήταν ορατοί —ακόμα και τη νύχτα— από την Ευρώπη και τις ΗΠΑ. Σύμφωνα με τις αναφορές αυτές, ο Σταυρός του Νότου δεν ήταν πια σταυρός, αφού το Άλφα και το Βήτα του είχαν κινηθεί βόρεια. Το Άλφα και και το Βήτα του Κενταύρου, ο Κάνοπους κι ο Αχερνάρ, έδειχναν όλα αξιοσημείωτη σχετική κίνηση, όλα γενικά προς το βορρά. Το Αυστραλέζικό Τρίγωνο και τα Νέφη του Μαγγελάνου δεν είχαν μετακινηθεί, όπως επίσης και το Σίγμα Οκτάνις, το αδύναμο άστρο που έδειχνε προς τον νότιο πόλο.

Η αναστάτωση στον νότιο ουρανό, λοιπόν, ήταν

πολύ μικρότερη απ' αυτήν στον βόρειο, αναλογικά με τον αριθμό των αστεριών που είχαν μετακινηθεί. Όσον αφορούσε, όμως, τη σχετική ταχύτητα, τα νότια αστέρια που είχαν μετακινηθεί πήγαιναν πιο γρήγορα. Αν κι η γενική κατεύθυνση των λίγων άστρων που είχαν μετακινηθεί ήταν βόρεια, οι πορείες τους δεν συνέκλιναν προς κάποιο συγκεκριμένο σημείο.

Οι ευρωπαίοι κι οι αμερικανοί αστρονόμοι προσπαθούσαν να χωνέψουν αυτά τα γεγονότα κι έπιναν περισσότερο καφέ.

Οι απογευματινές εφημερίδες, ιδίως στην Αμερική, άρχισαν να συνειδητοποιούν πως κάτι πράγματι ασυνήθιστο συνέβαινε στους ουρανούς. Οι περισσότερες είχαν το θέμα πρωτοσέλιδο, αν κι όχι στους τίτλους —δίνοντάς του μια στήλη μικρή ή μεγάλη ανάλογα με το αν ο εκδότης ήταν τυχερός ή όχι στο να συγκεντρώσει δηλώσεις από τους αστρονόμους.

Οι δηλώσεις αυτές στηρίζονταν πάντα σε γεγονότα κι όχι σε γνώμες. Όπως έλεγαν αυτοί οι κύριοι, τα γεγονότα ήταν από μόνα τους αρκετά συγκλονιστικά και κάθε έκφραση γνώμης θα ήταν πρόωρη. Ας περίμεναν για να δούνε. Ό,τι ήταν αυτό που γινόταν, γινόταν με μεγάλη ταχύτητα.

«Πόσο μεγάλη;» ρώτησε ένας εκδότης.

«Μεγαλύτερη απ' οτιδήποτε είναι δυνατόν», ήταν η απάντηση.

Θα ήταν, ίσως, άδικο να πούμε πως κανείς εκδότης δεν πήρε κάποιες γνώμες, ακόμα κι από τόσο νωρίς. Ο Τσαρλς Βανγκρίν, εκδότης του Ξίφους του Σικάγου, ξόδεψε μια μικρή περιουσία σε υπεραστικά τηλεφωνήματα. Μετά από εξήντα προσπάθειες είχε καταφέρει να βρει τους διευθυντές πέντε αστεροσκοπείων. Έκανε στον καθένα την ίδια ερώτηση:

«Ποιος κατά τη γνώμη σας είναι ο λόγος, ο οποιοσδήποτε πιθανός λόγος, για τις κινήσεις των άστρων των δυο τελευταίων ημερών;»

Έγραψε σ' ένα μπλοκ τις απαντήσεις.

«Μακάρι να 'ξερα». —Τζ. Φ. Σταμπς, Αστεροσκοπείο Τριπ, Λονγκ Άιλαντ.

«Κάποιος ή κάτι έχει τρελαθεί, κι ελπίζω ο τρελός να είμαι εγώ». —Χένρι Κόλιστερ Μακάνταμς, Αστεροσκοπείο Λόιντ, Βοστώνη.

«Αυτό που συμβαίνει είναι αδύνατον. Δεν μπορεί να υπάρχει εξήγηση». —Λίτον Τίνεϊ, Αστεροσκοπείο Μπουργκόνι, Αλμπουκέρκ.

«Ψάχνω για κάποιον ειδικευμένο στην αστρονομία. Ξέρετε κανέναν;» —Πάτρικ Γουίτεκερ, Αστεροσκοπείο Λούκας, Βέρμοντ.

Μελετώντας θλιμμένα τη λίστα που του είχε κοστίσει τόσα λεφτά, ο Βανγκρίν υπέγραψε μια απόδειξη για να καλύψει το κόστος των υπεραστικών τηλεφωνημάτων και μετά πέταξε το μπλοκ στο καλάθι των αχρήστων. Τηλεφώνησε στον συνεργάτη του για επιστημονικά θέματα.

«Μπορείς να μου δώσεις μια σειρά άρθρων — δυο-τρεις χιλιάδες λέξεις το καθένα— πάνω σ' αυτή την αστρονομική αναστάτωση;»

«Ασφαλώς», του είπε εκείνος. «Μα, τι συμβαίνει;» Απ' ό,τι φάνηκε, μόλις είχε γυρίσει από το ψάρεμα και δεν είχε διαβάσει εφημερίδα ούτε κι έτυχε να κοιτάξει τον ουρανό. Παρ' όλα αυτά, έγραψε τα άρθρα. Κατάφερε να ανακατέψει ακόμα και το σεξ στις φωτογραφίες, χρησιμοποιώντας αρχαίους χάρτες που έδειχναν τους αστερισμούς με τη μορφή γυμνών γυναικών, παρουσιάζοντας ορισμένους διάσημους πίνακες όπως «Η Προέλευση του Γαλαξία» και δημοσιεύοντας τη φωτογραφία μιας μισόγυμνης κοπέλας που κρατούσε ένα φορητό τηλεσκόπιο και υποτίθεται πως παρατηρούσε κάποιο

από τα φευγάτα αστέρια. Η κυκλοφορία του *Ξίφους του Σικάγου* αυξήθηκε 21.7%.

Ήταν ξανά πέντε η ώρα στο γραφείο του Αστεροσκοπείου Κολ, μόλις εικοσιτέσσερις ώρες κι ένα τέταρτο αφότου άρχισε όλη η φασαρία. Ο Ρότζερ Φλούτερ —ναι, ξαναγυρίσαμε σ' αυτόν— ξύπνησε απότομα όταν ένα χέρι τον άγγιξε στον ώμο.

«Τράβα σπίτι σου, Ρότζερ», είπε ο Μέρβιν Άρμπραστερ, το αφεντικό του, μ' έναν συμπονετικό τόνο.

Ο Ρότζερ πετάχτηκε ξαφνικά όρθιος.

«Με συγχωρείτε που με πήρε ο ύπνος, κ. Άρμπραστερ», του είπε.

«Δεν μπορείς να μένεις εδώ συνέχεια», του είπε ο Άρμπραστερ. «Κανείς μας δεν μπορεί. Πήγαινε σπίτι σου».

Έτσι, ο Ρότζερ Φλούτερ πήγε σπίτι του. Μα, όταν έκανε ένα μπάνιο, ένιωσε περισσότερο εκνευρισμό παρά νύστα. Ήταν μόλις έξι και τέταρτο. Τηλεφώνησε στην Έλσι.

«Λυπάμαι, Ρότζερ, αλλά είμαι κλεισμένη γι' απόψε. Τι συμβαίνει, Ρότζερ; Με τ' αστέρια, εννοώ».

«Κινούνται, μα το Θεό, βρε Έλσι. Κανείς δεν ξέρει».

«Μα εγώ νόμιζα πως όλα τ' αστέρια κουνιούνται», διαμαρτυρήθηκε η Έλσι. «Ο ήλιος δεν είναι κι αυτός αστέρι; Κάποτε μου είχες πει ότι ο ήλιος κινείται προς κάποιο σημείο στον αστερισμό του Σαμψών».

«Του Ηρακλή».

«Καλά, του Ηρακλή. Αφού, λοιπόν, είπες πως όλα τ' αστέρια κινούνται, γιατί έχουν ανησυχήσει όλοι τόσο πολύ;»

«Το πράγμα διαφέρει», είπε ο Ρότζερ. «Πάρε για παράδειγμα τον Κάνοπους. Άρχισε να κινείται με ρυθμό επτά έτη φωτός τη μέρα. Αυτό δεν γίνεται».

«Γιατί;»

«Επειδή», είπε υπομονετικά ο Ρότζερ, «τίποτα δεν κινείται γρηγορότερα από το φως».

«Μα αφού κινείται τόσο γρήγορα, σημαίνει πως μπορεί», είπε η Έλσι. «Ίσως να έχει πάθει κάποια βλάβη και το τηλεσκόπιό σου. Όπως και να 'χει το πράγμα, είναι αρκετά μακριά από μας, έτσι δεν είναι;»

«Εκατόν εξήντα έτη φωτός. Τόσο μακριά, που τον βλέπουμε όπως ήταν πριν από εκατόν εξήντα χρόνια».

«Τότε μπορεί να μην κινείται πια», είπε η Έλσι. «Μπορεί να σταμάτησε να κινείται εκατόν πενήντα χρόνια πριν κι εσείς ν' αναστατώνεστε με κάτι που δεν έχει πια σημασία, αφού δεν συμβαίνει πλέον. Μ' αγαπάς ακόμα;»

«Ασφαλώς, γλύκα μου. Δεν μπορείς ν' αναβάλεις το άλλο σου ραντεβού;»

«Φοβάμαι πως αυτό δεν γίνεται, Ρότζερ. Μακάρι να μπορούσα».

Έπρεπε να αρκεστεί σ' αυτά τα λόγια. Αποφάσισε να κατέβει περπατώντας στο κέντρο για να φάει.

Σουρούπωνε, αλλά ήταν ακόμα πολύ νωρίς για να δει κανείς τ' αστέρια στον ουρανό, αν κι ο βαθυγάλαζος ουρανός σκούραινε. Όταν τ' αστέρια έβγαιναν εκείνο το βράδυ, ο Ρότζερ ήξερε πως λίγους αστερισμούς θα μπορούσε ν' αναγνωρίσει.

Καθώς περπατούσε, σκεφτόταν τα σχόλια της Έλσι και έκρινε πως ήταν το ίδιο έξυπνα με οποιοδήποτε είχε ακούσει στο Κολ. Κατά κάποιο τρόπο, μάλιστα, άγγιζαν τα πράγματα από μια οπτική γωνία που δεν είχε δει προηγουμένως και τα έκανε ακόμα πιο ακατανόητα.

Όλες αυτές οι κινήσεις είχαν αρχίσει το ίδιο βράδυ, αλλά ταυτόχρονα και σε διαφορετικούς

χρόνους. Το Άλφα του Κενταύρου θα έπρεπε να έχει αρχίσει να κινείται πριν από τέσσερα χρόνια, κι ο Ρίγκελ πριν από πεντακόσια σαράντα, όταν ο Κολόμβος φορούσε ακόμα πάνες, κι ο Βέγας έπρεπε να είχε ξεκινήσει τη χρονιά που είχε γεννηθεί —ο Ρότζερ, όχι ο Βέγας— πριν από είκοσι έξι χρόνια. Καθένα από τα εκατοντάδες αστέρια θα πρέπει να είχε ξεκινήσει σε μια ημερομηνία που είχε άμεση σχέση με την απόστασή του από τη Γη. Με ακρίβεια δευτερολέπτου, μάλιστα, γιατί, από τον έλεγχο που είχε γίνει, όσες φωτογραφίες είχαν παρθεί πριν δυο βράδια έδειχναν πως όλες οι νέες αστρικές κινήσεις είχαν αρχίσει στις τέσσερις και δέκα ακριβώς, ώρα Γκρίνουιτς. Τι μπέρδεμα!

Εκτός κι αν αυτό σήμαινε πως το φως τελικά είχε άπειρη ταχύτητα.

Μα αν δεν είχε —κι ήταν δείγμα του πόσο μπλεγμένος ήταν ο Ρότζερ, το ότι μπορούσε να θεωρήσει πιθανό αυτό το αδύνατο «αν»— τότε, τι γινόταν; Τα πράγματα ήταν το ίδιο μπερδεμένα όπως και πριν.

Ένιωθε εξοργισμένος που τέτοια πράγματα μπορούσαν να συμβαίνουν.

Μπήκε σ' ένα εστιατόριο και κάθισε. Ένα ραδιόφωνο ξεφώνιζε τη μουσική του τελευταίου χορού της μόδας. Ανάμεσα σε κάθε κομμάτι και το επόμενο, ένας φρενιασμένος εκφωνητής εκθείαζε τα προσόντα ενός προϊόντος.

Μασουλώντας ένα σάντουιτς, ο Ρότζερ άκουγε με ευχαρίστηση τη μουσική και κατάφερνε να μην ακούει τις διαφημίσεις. Οι περισσότεροι έξυπνοι άνθρωποι της δεκαετίας του ενενήντα είχαν δημιουργήσει ένα είδος ραδιοφωνικής κώφωσης που τους επέτρεπε να μην ακούνε τις ανθρώπινες φωνές, αλλά μόνο τα σπάνια διαλείμματα μουσικής ανάμεσα στις διαφημίσεις. Σε μια εποχή που ο δια-

φημιστικός ανταγωνισμός ήταν τόσο έντονος, οι ισορροπημένοι άνθρωποι μπορούσαν να διατηρήσουν τα λογικά τους μόνο αν καλλιεργούσαν τη μερική τύφλωση και κώφωση, που τους βοηθούσε να αγνοούν τον μεγαλύτερο όγκο των επιθέσεων ενάντια στις αισθήσεις τους.

Γι' αυτό το λόγο, ένα μεγάλο μέρος του δελτίου ειδήσεων που ακολούθησε το μουσικό πρόγραμμα μπήκε από το ένα αυτί του Ρότζερ και βγήκε από το άλλο, πριν συνειδητοποιήσει πως δεν άκουγε ευχολόγιο της κυβέρνησης ή κάποια διαφήμιση σκυλοτροφών.

Του φάνηκε πως αναγνώρισε τη φωνή, και μετά από μια δυο φράσεις σιγουρεύτηκε πως ανήκε στον Μίλτον Χέιλ, τον διάσημο φυσικό που η καινούρια του θεωρία πάνω στο αξίωμα της ασάφειας είχε προκαλέσει πρόσφατα μεγάλη αναστάτωση στην επιστήμη. Προφανώς, κάποιος δημοσιογράφος τού έπαιρνε συνέντευξη.

«...ένα ουράνιο σώμα, λοιπόν, μπορεί να έχει είτε θέση είτε επιτάχυνση, αλλά δεν μπορεί να έχει και τα δύο ταυτόχρονα, σε αναφορά με οποιοδήποτε συγκεκριμένο χωροχρονικό πλαίσιο».

«Δρ Χέιλ, μήπως μπορείτε να μας το εξηγήσετε αυτό με απλά λόγια;» ρώτησε η μελιστάλαχτη φωνή του δημοσιογράφου.

«Μα με απλά λόγια σας μιλώ, κύριε. Αν ήθελα να εκφραστώ επιστημονικά, σύμφωνα με τους όρους της αρχής της συστολής του Χάιζενμπεργκ, τότε το *ν* στην εβδόμη δύναμη μέσα σε παρένθεση, αντιπροσωπεύει την ψευδο-θέση ενός κβαντικού ακέραιου του Ντίντριχ σε αναφορά με τον έβδομο συντελεστή της καμπύλης της μάζας...»

«Ευχαριστούμε, δρ Χέιλ, αλλά νομίζω πως ίσως οι περισσότεροι ακροατές μας δεν καταλαβαίνουν...»

«Μήπως καταλαβαίνει κι ο ίδιος;», μουρμούρισε από μέσα του ο Ρότζερ Φλούτερ.

«Είμαι σίγουρος, δρ Χέιλ, ότι η ερώτηση που θα ήθελαν να κάνουν οι περισσότεροι ακροατές μας είναι το αν αυτές οι πρωτοφανείς αστρικές κινήσεις είναι αληθινές ή μια περίπτωση ψευδαίσθησης».

«Και τα δύο. Είναι αληθινές σε σχέση με το χώρο, αλλά όχι σε σχέση με το χωροχρονικό συνεχές».

«Μπορείτε να μας το διευκρινίσετε αυτό, κ. καθηγητά;»

«Νομίζω πως μπορώ. Η δυσκολία είναι καθαρά επιστημονικής ορολογίας. Με δυο λόγια, η επίπτωση του μακροσκοπικού...»

«Φτου!» είπε ο Ρότζερ δυνατά.

«Είπατε τίποτα, κύριε;», τον ρώτησε η σερβιτόρα. Ο Ρότζερ την πρόσεξε για πρώτη φορά. Ήταν μικροκαμωμένη, ξανθιά κι αφρατούλα. Ο Ρότζερ της χαμογέλασε.

«Αυτό εξαρτάται από το χωροχρονικό πλαίσιο μέσα από το οποίο το βλέπει κάποιος», είπε σοφολογιότατα. «Η δυσκολία είναι καθαρά επιστημονικής ορολογίας».

Για να επανορθώσει για τα λόγια του, της άφησε μεγαλύτερο φιλοδώρημα απ' ό,τι θα 'πρεπε, κι έφυγε.

Συνειδητοποίησε πως ο πιο διάσημος φυσικός του κόσμου ήξερε λιγότερα για όσα γίνονταν απ' ό,τι το κοινό. Ο κόσμος ήξερε πως τα ακίνητα αστέρια τώρα κινιόνταν ή δεν κινιόνταν. Ήταν προφανές πως ο δρ Χέιλ δεν ήξερε ούτε αυτό. Κάτω από ένα παραπέτασμα καπνού επιστημονικών όρων, ο Χέιλ υπονοούσε πως τα κάνουν και τα δυο.

Ο Ρότζερ κοίταξε ψηλά, αλλά μόνο μερικά αστέρια είχαν γίνει ορατά μέσα στη λάμψη των χιλιά-

δων επιγραφών από νέον. Είναι ακόμα νωρίς, σκέφτηκε.

Πήρε ένα ποτό σ' ένα κοντινό μπαρ, αλλά δεν του φαινόταν πως είχε τη σωστή γεύση κι έτσι δεν το τελείωσε. Δεν είχε καταλάβει τι πήγαινε στραβά, αλλά ήταν σαν ζαλισμένο κοτόπουλο από την έλλειψη ύπνου. Πάντως, δεν ένιωθε να νυστάζει, κι έτσι αποφάσισε να συνεχίζει να περπατάει μέχρι να νιώσει την ανάγκη να πέσει στο κρεβάτι. Αν τον χτυπούσε κανείς στο κεφάλι για να τον ληστέψει, θα του έκανε μεγάλη χάρη, αλλά κανείς δεν μπήκε στον κόπο.

Συνέχισε να περπατάει και μετά από λίγο χώθηκε στη φωτισμένη είσοδο ενός τρισδιάστατου κινηματογράφου. Αγόρασε ένα εισιτήριο και κάθισε στο κάθισμά του πάνω στην ώρα για να δει το ηλίθιο τέλος μιας από τις τρεις ταινίες που παίζονταν. Ακολούθησαν αρκετές διαφημίσεις, που κατάφερνε να τις κοιτάζει χωρίς να τις βλέπει.

«Τώρα θα σας μεταδώσουμε», είπε μια φωνή στην οθόνη, «μια ειδική δορυφορική λήψη από τον νυχτερινό ουρανό του Λονδίνου, όπου τώρα είναι τρεις το πρωί».

Η οθόνη μαύρισε και μετά γέμισε με εκατοντάδες μικροσκοπικές κουκίδες που ήταν αστέρια. Ο Ρότζερ έγειρε μπροστά για να παρακολουθήσει προσεκτικά —τώρα θα είχε μπροστά του γεγονότα κι όχι φούμαρα.

«Το βέλος», είπε η οθόνη, καθώς ένα βέλος εμφανίστηκε επάνω της, « δείχνει τον Πολικό Αστέρα, που απέχει τώρα δέκα μοίρες από τον ουράνιο πόλο, προς την κατεύθυνση της Μεγάλης Άρκτου. Η ίδια η Μεγάλη Αρκτος δεν είναι πια αναγνωρίσιμη, αλλά το βέλος δείχνει τ' αστέρια που την αποτελούσαν».

Ο Ρότζερ παρακολουθούσε με κομμένη ανάσα

το βέλος και τη φωνή.

«Ο Αλκάιντ κι ο Ντίμπε», έλεγε η φωνή, «έχουν αλλάξει θέση, αλλά—», η εικόνα άλλαξε ξαφνικά και παρουσίασε μια μοντέρνα κουζίνα, «αλλά η ποιότητα της ηλεκτρικής κουζίνας Άστρο δεν αλλάζει. Τα φαγητά που μαγειρεύονται με τη νέα υπερδονητική μέθοδο έχουν θαυμάσια γεύση. Οι ηλεκτρικές κουζίνες Άστρο είναι αξεπέραστες».

Με όλη του την άνεση, ο Ρότζερ Φλούτερ σηκώθηκε και διέσχισε το διάδρομο της αίθουσας. Καθώς πλησίαζε την οθόνη, έβγαλε το σουγιά του από την τσέπη του. Μ' ένα πήδημα, βρέθηκε στη σκηνή. Τα χτυπήματά του πάνω στο πανί της οθόνης δεν ήταν οργισμένα. Ήταν προσεκτικά και μεθοδικά, έτσι που να προκαλέσουν τη μεγαλύτερη δυνατή ζημιά με τη λιγότερη προσπάθεια.

Τα χτυπήματα είχαν κάνει τη δουλειά τους, όταν τρεις δυνατοί μπράβοι τον μάζεψαν σηκωτό. Δεν πρόβαλε καμιά αντίσταση ούτε σ' αυτούς, ούτε στους αστυνομικούς στους οποίους τον παρέδωσαν. Στο αυτόφωρο, μια ώρα αργότερα, άκουγε τις κατηγορίες που του είχαν απαγγελθεί.

«Αθώος ή ένοχος;» τον ρώτησε ο δικαστής.

«Κύριε δικαστά, αυτό είναι μια ερώτηση καθαρά επιστημονικής φύσης», είπε με όλη του την ειλικρίνεια ο Ρότζερ. «Τα ακίνητα αστέρια κινούνται, αλλά οι Φρυγανιές Κόρνι, οι πιο νόστιμες του κόσμου, αντιπροσωπεύουν ακόμα την ψευδο-θέση ενός κβαντικού ακέραιου του Ντίτριχ σε σχέση με τον έβδομο συντελεστή της καμπύλης!»

Δέκα λεπτά αργότερα, κοιμόταν σαν πουλάκι. Σε κελί, βέβαια, αλλά παρ' όλα αυτά, σαν πουλάκι. Η αστυνομία τον έβαλε εκεί γιατί κατάλαβαν πως είχε ανάγκη για ύπνο...

Ανάμεσα σε άλλες μικροτραγωδίες εκείνης της

νύχτας, μπορεί ν' αναφερθεί κι η περίπτωση της σκούνας *Ράνσαγκάσετ*, έξω από τις ακτές της Καλιφόρνια. Πολύ έξω από τις ακτές της Καλιφόρνια! Μια ξαφνική καταιγίδα τούς είχε παρασύρει μακριά από την πορεία τους, ούτε κι ο καπετάνιος ήξερε πόσα μίλια μακριά.

Το *Ράνσαγκάσετ* ήταν ένα αμερικάνικο σκάφος με πλήρωμα Γερμανών και σημαία Βενεζουέλας, που μετέφερε παράνομα ποτά από την Ενσενάντα της Καλιφόρνια στον Καναδά, που εκείνη την εποχή βρισκόταν στη θηλειά ενός πειράματος ποτοαπαγόρευσης. Ήταν ένα πανάρχαιο σκάφος με τέσσερις μηχανές και μια πυξίδα που κανείς δεν μπορούσε να εμπιστευτεί. Στις δυο μέρες που είχε διαρκέσει η καταιγίδα, ο παλιομοδίτικος ασύρματός του είχε χαλάσει, κι ήταν πέρα από τις δυνατότητες του Γκρος, του ύπαρχου, να τον διορθώσει.

Τώρα, όμως, μόνο μια ομίχλη απόμενε από την καταιγίδα, ενώ ο άνεμος είχε κοπάσει. Ο Χανς Γκρος, κρατώντας έναν αρχαίο αστρολάβο, στεκόταν στο κατάστρωμα και περίμενε. Γύρω του υπήρχε απόλυτο σκοτάδι γιατί το πλοίο κινιόταν με σβηστά φώτα για να αποφύγει τις περιπόλους του Λιμενικού.

«Καθάρισε ο καιρός, κύριε Γκρος;» ρώτησε ο καπετάνιος από κάτω.

«Μάλιστα, καμπετάνιε. Γκαθαρίζει γκρήγκορα».

Στην καμπίνα του, ο καπετάν Ράνταλ συνέχισε να παίζει πόκερ με το λοστρόμο και το μηχανικό. Το πλήρωμα —ένας γέρος Γερμανός με ξύλινο πόδι που ονομαζόταν Βάις— κοιμόταν σε μια αιώρα δίπλα στο φινιστρίνι.

Πέρασε μισή ώρα. Πέρασε μια ώρα, κι ο καπετάνιος άρχισε να χάνει μεγάλα ποσά από τον Χέλμσταντ, το μηχανικό.

«Κύριε Γκρος!» φώναξε.

Δεν πήρε καμιά απάντηση. Ξαναφώναξε, και πάλι καμιά απόκριση.

«Μια στιγμή, φιλαράκια μου», είπε στο λοστρόμο και το μηχανικό και ανέβηκε στο κατάστρωμα.

Ο Γκρος στεκόταν κοκαλωμένος κοιτάζοντας προς τα πάνω με το στόμα ορθάνοιχτο. Η ομίχλη είχε διαλυθεί.

«Κύριε Γκρος!» είπε ο καπετάν Ράνταλ.

Ο ύπαρχος δεν μίλησε. Ο καπετάνιος είδε πως στριφογύριζε αργά γύρω από το σημείο που στεκόταν.

«Χανς!» είπε ο καπετάν Ράνταλ. «Τι στο διάβολο σ' έπιασε;» Ύστερα, κοίταξε κι αυτός προς τα πάνω.

Επιφανειακά ο ουρανός φαινόταν απόλυτα φυσιολογικός. Ούτε άγγελοι φτεροκοπούσαν γύρω τους, ούτε ακουγόταν ήχος από μηχανή αεροπλάνου. Η Μεγάλη Άρκτος —ο καπετάν Ράνταλ στράφηκε αργά γύρω από τον εαυτό του, αν και πιο γρήγορα απ' ό,τι έκανε ο Χανς Γκρος. Πού ήταν η Μεγάλη Άρκτος;

Πού ήταν οτιδήποτε; Δεν υπήρχε πουθενά αστερισμός που να μπορεί ν' αναγνωρίσει. Ο Λέοντας δεν είχε ουρά, ο Ορίωνας δεν είχε ζώνη, ούτε ο Ταύρος κέρατα.

Ακόμα χειρότερα, υπήρχε μια ομάδα οκτώ λαμπερών αστεριών που έπρεπε να αποτελούν αστερισμό γιατί σχημάτιζαν ένα οκτάγωνο. Ωστόσο, αν υπήρχε τέτοιος αστερισμός, αυτός δεν τον είχε δει ποτέ, κι ας είχε κάνει το γύρο του κόσμου. Ίσως στο Ακρωτήρι της Καλής Ελπίδας... αλλά όχι, αυτός δεν ήταν ο Σταυρός του Νότου.

Ζαλισμένος, ο καπετάνιος προχώρησε προς τη σκάλα.

«Κύριε Βάισκοπφ», φώναξε. «Κύριε Χέλμσταντ. Ελάτε στο κατάστρωμα».

Ήρθαν και κοίταξαν κι αυτοί. Για λίγη ώρα, κανείς δεν έλεγε τίπρτα.

«Κλείστε τις μηχανές, κύριε Χέλμσταντ», είπε ο καπετάνιος. Ο Χέλμσταντ χτύπησε προσοχή για πρώτη φορά στη ζωή του και κατέβηκε στο μηχανοστάσιο.

«Καμπετάνιε, να γκζυπνίζω τον Βάις;» ρώτησε ο Βάισκοπφ.

«Για ποιο λόγο;»

«Ντεν γκζέρω».

Ο καπετάνιος το καλοσκέφτηκε. «Ξύπνα τον», είπε τελικά.

«Νομίζω μπως είμαζτε στον μπλανήτη Άρη», είπε ο Γκρος.

Ο καπετάνιος το είχε σκεφτεί κι αυτός, αλλά είχε απορίψει την ιδέα.

«Όχι», είπε με σιγουριά. «Από οποιοδήποτε πλανήτη του ηλιακού συστήματος, οι αστερισμοί λίγο πολύ θα φαίνονταν ίδιοι».

«Εννοείτε πως είμαζτε έγκζω απ' τον γκόσμο;»

Ο παλμός των μηχανών έπαψε ξαφνικά και το μόνο που ακουγόταν ήταν το απαλό γνώριμο γλείψιμο των κυμάτων πάνω στο σκαρί και το ελαφρύ σκαμπανέβασμα του πλοίου.

Ο Βάισκοπφ επέστρεψε με τον Βάις κι ο Χέλμσταντ ήρθε στο κατάστρωμα και ξαναχτύπησε προσοχή.

«Λοιμπόν, καμπετάνιε;»

Ο καπετάν Ράνταλ έδειξε με το χέρι την πρύμνη, όπου κάσες με ποτά ήταν στιβαγμένες κάτω από ένα καραβόπανο. «Ανοίξτε το φορτίο», διέταξε.

Το παιχνίδι του πόκερ δεν ξανάρχισε. Την αυγή, κάτω από έναν ήλιο που δεν περίμεναν να δουν ξανά —και, για να λέμε την αλήθεια, δεν μπορούσαν να δουν εκείνη τη στιγμή— οι πέντε αναίσθητοι άνδρες μεταφέρθηκαν από το πλοίο στη φυλακή του λιμανιού του Σαν Φραντσίσκο από μέλη της ακτοφυλακής. Στη διάρκεια της νύχτας, το *Ράνσαγκάνσετ* είχε περάσει μέσα από τη Χρυσή Πύλη και παρασυρμένο από το ρεύμα είχε προσαράξει στην αποβάθρα του Μπέρκελι.

Στην πρύμνη της σκούνας υπήρχε ένα μεγάλο καραβόπανο, διαπερασμένο από ένα καμάκι που το σκοινί του ήταν σταθερά δεμένο στο κατάρτι. Η παρουσία του εκεί δεν εξηγήθηκε ποτέ επίσημα, αν κι ο καπετάν Ράνταλ, μέρες αργότερα, είχε μια αμυδρή ανάμνηση μιας φάλαινας που είχε καμακώσει εκείνη τη νύχτα. Ο γέρο-ναυτικός που λεγόταν Βάις ποτέ δεν έμαθε τι απέγινε το ξύλινο πόδι του, κι ίσως να 'ναι καλύτερα έτσι.

Ο Μίλτον Χέιλ, καθηγητής και διάσημος φυσικός, είχε σταματήσει να μιλάει και το πρόγραμμα είχε τελειώσει.

«Σας ευχαριστούμε πολύ, δρ Χέιλ», είπε ο εκφωνητής. Το μικρόφωνο νέκρωσε. «Η επιταγή σάς περιμένει στο παράθυρο... Ξέρετε πού θα τη βρείτε».

«Το ξέρω», είπε ο φυσικός. Ήταν ένας στρουμπουλός και εύθυμος ανθρωπάκος. Με το φουντωτό του άσπρο γένι έμοιαζε με τον Άγιο Βασίλη σε έκδοση τσέπης. Τα μάτια του ανοιγόκλειναν συνέχεια και κάπνιζε μια κοντόχοντρη πίπα.

Βγήκε από το στούντιο και προχώρησε προς το παράθυρο του λογιστηρίου. «Γεια σου, κούκλα μου», είπε στην κοπέλα που καθόταν από πίσω. «Νομίζω πως έχεις δυο επιταγές για τον δρ Χέιλ».

«Εσείς είστε ο δρ Χέιλ;»

«Μερικές φορές, αναρωτιέμαι κι εγώ», είπε ο μικροσκοπικός ανθρωπάκος. «Έχω όμως μαζί μου χαρτιά που το αποδεικνύουν».

«Δυο επιταγές;»

«Ναι. Και οι δυο είναι για την ίδια συνέντευξη,

αλλά έγινε ειδικός διακανονισμός. Επί τη ευκαιρία, έχει μια καταπληκτική επιθεώρηση στο Θέατρο Μάρμπι απόψε».

«Αλήθεια; Ορίστε οι επιταγές σας, δρ Χέιλ. Είναι τα ποσά σωστά;»

«Και πολύ σωστά, μάλιστα. Τι λες τώρα για την επιθεώρηση;»

«Αν θέλετε, θα καλέσω το σύζυγό μου και θα τον ρωτήσω. Είναι ο θυρωρός εκεί κάτω».

Ο δρ Χέιλ αναστέναξε βαθιά, αλλά τα μάτια του συνέχισαν να ανοιγοκλείνουν. «Νομίζω πως θα συμφωνήσει», είπε. «Πάρε τα εισιτήρια, αγαπητή μου, και πήγαινε μαζί του να τη δείτε. Εγώ θυμήθηκα πως έχω πολλή δουλειά απόψε».

Τα μάτια της κοπέλας γούρλωσαν, αλλά πήρε τα εισιτήρια.

Ο δρ Χέιλ πήγε σ' ένα τηλεφωνικό θάλαμο και κάλεσε το σπίτι του. Τόσο το σπίτι, όσο και τον ίδιο τον δρ Χέιλ, το διοικούσε η μεγαλύτερη αδελφή του. «Άγκαθα, πρέπει να μείνω στο γραφείο μου απόψε», είπε.

«Μίλτον, ξέρεις καλά πως μπορείς να δουλέψεις και στο σπίτι. Άκουσα τη συνέντευξή σου. Ήταν θαυμάσια».

«Ήταν αέρας κοπανιστός, Άγκαθα. Θυμάσαι τι είπα;»

«Είπες ότι τ' αστέρια...εεε...δηλαδή δεν...»

«Ακριβώς, Άγκαθα. Ήθελα να αποφύγω να πανικοβάλω τον κόσμο. Αν τους έλεγα την αλήθεια, θ' ανησυχούσαν. Χρησιμοποιώντας τόσους επιστημονικούς όρους, προσπάθησα να τους πείσω πως όλα βρίσκονται κάτω από έλεγχο. Άγκαθα, ξέρεις τι εννοούσα όταν μιλούσα για βαθμό εντροπίας;»

«Όχι ακριβώς...»

«Ούτε κι εγώ ήξερα».

«Μίλτον, μήπως έχεις πιει;»

«Όχι ακ... Όχι, δεν έχω πιει. Στ' αλήθεια δεν μπορώ να έρθω σπίτι απόψε, Άγκαθα. Χρησιμοποιώ το γραφείο μου στο πανεπιστήμιο γιατί πρέπει να έχω πρόσβαση στη βιβλιοθήκη του και στους αστρικούς χάρτες».

«Και τι θα γίνει με τα λεφτά που πήρες για τη συνέντευξη; Ξέρεις πως δεν θα είναι ασφαλή στην τσέπη σου, στην κατάσταση που βρίσκεσαι».

«Δεν είναι λεφτά, Άγκαθα. Είναι επιταγή και θα σ'την ταχυδρομήσω πριν πάω στο γραφείο. Δεν θα την εξαργυρώσω ο ίδιος. Τι λες τώρα;»

«Αφού λες πως πρέπει να έχεις πρόσβαση στη βιβλιοθήκη, τι να γίνει... Καληνύχτα, Μίλτον».

Ο δρ Χέιλ αγόρασε ένα φάκελο κι ένα γραμματόσημο και μετά ταχυδρόμησε τη μεγαλύτερη επιταγή. Τη μικρότερη πήγε και την εξαργύρωσε. Μετά, πήρε το δρόμο για το πλησιέστερο μπαρ και παράγγειλε ένα διπλό ουίσκι.

«Καιρό έχετε να έρθετε, δρ Χέιλ», του είπε ο Μάικ, ο μπάρμαν.

«Δίκιο έχεις, Μάικ. Βάλε μου άλλο ένα».

«Αυτό το κερνάει το μαγαζί. Μόλις άκουσα τη συνέντευξή σας. Είστε κι ο πρώτος».

«Ναι...»

«Και βέβαια. Ανησυχούσα μ' όσα γίνονται εκεί πάνω, ειδικά αφού ο γιος μου είναι πιλότος. Μα αφού ένας επιστήμονας σαν κι εσάς ξέρει τι γίνεται, εγώ πάω πάσο. Πολύ ωραία η ομιλία σας, καθηγητά. Έχω, όμως, μια απορία».

«Το φοβόμουν», είπε ο δρ Χέιλ.

«Αυτά τ' αστέρια κινούνται... πάνε κάπου. Μα πού πάνε; Αν, δηλαδή, κινούνται, όπως είπατε».

«Δεν μπορώ να το ξέρω ακριβώς, Μάικ».

«Το καθένα κινείται σε ευθεία γραμμή;»

Για μια στιγμή, ο διάσημος επιστήμονας δίστασε.

«Και ναι και όχι, Μάικ. Σύμφωνα με τη φασματοσκοπική ανάλυση, το καθένα τους διατηρεί την ίδια απόσταση από μας. Έτσι κινούνται —αν τελικά κινούνται— σε κύκλους από πάνω μας. Μα οι κύκλοι είναι ευθείες. Εννοώ, πως φαίνεται να βρισκόμαστε στο κέντρο αυτών των κύκλων, έτσι που τ' αστέρια που κινούνται ούτε μας πλησιάζουν, ούτε απομακρύνονται».

«Θα μπορούσατε να σχεδιάσετε αυτούς τους κύκλους;»

«Σε μια ουράνια σφαίρα, ναι. Έχει ήδη γίνει. Φαίνεται να κατευθύνονται προς μια ορισμένη περιοχή του ουρανού, αλλά όχι προς κάποιο συγκεκριμένο σημείο. Με άλλα λόγια, οι πορείες τους δεν διασταυρώνονται».

«Και σε ποιο σημείο του ουρανού πάνε;»

«Κάπου ανάμεσα στη Μεγάλη Άρκτο και τον αστερισμό του Λέοντα, Μάικ. Αυτά που βρίσκονται πιο μακριά, κινούνται ταχύτερα, αυτά που είναι πιο κοντά, με πιο αργό ρυθμό. Που να σε πάρει, Μάικ! Εδώ ήρθα να ξεχάσω τ' αστέρια κι όχι να μιλάω γι' αυτά. Βάλε μου άλλο ένα».

«Μια στιγμή, καθηγητά. Όταν θα φτάσουν εκεί, θα σταματήσουν ή θα συνεχίσουν να κινούνται;»

«Πού στο διάβολο θες να ξέρω, Μάικ; Ξεκίνησαν ξαφνικά κι όλα ταυτόχρονα, και μάλιστα με μέγιστη αρχική ταχύτητα —εννοώ πως ξεκίνησαν με την ίδια ταχύτητα που έχουν και τώρα— χωρίς ''ζέσταμα'', αν μου επιτρέπεί η έκφραση, άρα μπορεί κάλλιστα να σταματήσουν το ίδιο απότομα».

Σταμάτησε απότομα, όπως θα μπορούσαν να σταματήσουν και τ' αστέρια. Κοίταξε την αντανάκλασή του στον καθρέφτη του μπαρ, σαν να μην είχε ξαναδεί ποτέ τον εαυτό του.

«Τι συμβαίνει, καθηγητά;»

«Μάικ!»

«Ναι;»

«Μάικ, είσαι μεγαλοφυΐα!»

«Ποιος, εγώ; Θα αστειεύεστε».

Ο δρ, Χέιλ μούγκρισε. «Μάικ, πρέπει να πάω στο πανεπιστήμιο να το εξετάσω. Πρέπει να έχω πρόσβαση στη βιβλιοθήκη και τους χάρτες. Τύλιξέ μου μια μπουκάλα από το ουίσκι που μου έβαζες. Μακάρι να μην ερχόμουν, Μάικ. Μια βραδιά πήγα κι εγώ να βγω έξω, και μου τη χάλασες».

Πήρε ταξί μέχρι το πανεπιστήμιο, μπήκε μέσα και άναψε τα φώτα του γραφείου του και στη βιβλιοθήκη. Ύστερα, τράβηξε μια γερή γουλιά ουίσκι κι άρχισε τη δουλειά.

Μετά από αρκετό κόπο, κατάφερε να συνδεθεί με το διευθυντή του αστροσκοπείου Κολ.

«Άρμπράστερ, εδώ Χέιλ. Έχω μια ιδέα, αλλά θέλω να ελέγξω ορισμένα γεγονότα πρώτα. Σύμφωνα με τις τελευταίες πληροφορίες, τετρακόσια εξήντα οκτώ αστέρια είχαν παρουσιάσει καινούριες σχετικές κινήσεις. Αυτό ισχύει ακόμα;»

«Ναι, Μίλτον. Τα ίδια είναι ακόμα. Δεν έχουν προστεθεί άλλα».

«Ωραία. Έχω μπροστά μου μια λίστα τους. Μήπως άλλαξε η ταχύτητα κανενός απ' αυτά;»

«Όχι. Όσο απίθανο και να φαίνεται, όλα διατηρούν σταθερή ταχύτητα. Τι σκέφτεσαι;»

«Θέλω πρώτα να ελέγξω τη θεωρία μου. Αν βγει κάτι, θα σε ξαναπάρω». Ωστόσο, το ξέχασε.

Η δουλειά ήταν κοπιαστική. Έκανε ένα χάρτη της περιοχής του ουρανού ανάμεσα στη Μεγάλη Άρκτο και τον αστερισμό του Λέοντα. Πάνω σ' αυτόν το χάρτη, χάραξε 468 γραμμές που παρίσταναν τις διαδρομές των κινούμενων αστεριών. Στο κάτω μέρος του χάρτη έκανε μια υποσημείωση με την ταχύτητα του κάθε άστρου, όχι σε έτη φωτός ανά ώρα, αλλά σε μοίρες, μέχρι τον πέμπτο δεκαδικό.

Ύστερα, άρχισε να κάνει υποθέσεις.

«Αν υποθέσουμε ότι η κίνηση που άρχισε ταυτόχρονα, θα σταματούσε και ταυτόχρονα», είπε στον εαυτό του. «Ας δούμε πρώτα τι θα γινόταν αν σταματούσαν όλα αύριο στις δέκα το βράδυ».

Κοίταξε τις θέσεις πάνω στο χάρτη. Όχι.

Δοκίμασε στις μία το πρωί. Κάτι πήγαινε να γίνει...

Δοκίμασε στα μεσάνυχτα.

Αυτό ήταν. Τουλάχιστον, ήταν αρκετά κοντά. Οι υπολογισμοί του μπορεί να ήταν λανθασμένοι μόνο λίγα λεπτά μπρος ή πίσω, αλλά αυτό δεν είχε πια καμιά σημασία. Τώρα γνώριζε το καταπληκτικό γεγονός.

Ήπιε λίγο ακόμα και κοίταξε το χάρτη σκυθρωπός.

Μια βόλτα στη βιβλιοθήκη, έδωσε στον δρ Χέιλ την τελευταία πληροφορία που χρειαζόταν. Τη διεύθυνση!

Έτσι άρχισε η περιπέτεια του ταξιδιού του δρ Χέιλ. Ξεκίνησε μ' ένα ποτό. Μετά, γνωρίζοντας το συνδυασμό, άνοιξε το χρηματοκιβώτιο του γραφείου του πρύτανη. Το σημείωμα που άφησε μέσα ήταν ένα αριστούργημα συντομίας. Έγραφε:

Πήρα λεφτά. Θα εξηγήσω αργότερα.

Ξανατράβηξε μια γουλιά ποτό και έβαλε τη μπουκάλα στην τσέπη του. Βγήκε έξω και σταμάτησε ένα ταξί. Μπήκε μέσα.

«Πού πάμε, κύριος;» ρώτησε ο ταξιτζής.

Ο δρ Χέιλ του έδωσε τη διεύθυνση.

«Οδός Φρέμοντ; Συγγνώμη, κύριε, αλλά δεν ξέρω πού βρίσκεται.

«Βρίσκεται στη Βοστώνη», είπε ο δρ Χέιλ. «Έπρεπε να σ'το είχα πει».

«Εννοείται τη Βοστώνη της Μασαχουσέτης; Λίγο μακριά δεν πέφτει;»

«Ναι, και γι' αυτό καλύτερα να ξεκινήσεις αμέσως», είπε ήρεμα ο δρ Χέιλ. Ένας σύντομος οικονομικός διακανονισμός με τα λεφτά που είχε δανειστεί από το χρηματοκιβώτιο του πανεπιστημίου ησύχασε τον ταξιτζή, κι έτσι ξεκίνησαν.

Ήταν μια παγερή νύχτα και το καλοριφέρ του ταξί δεν δούλευε πολύ καλά. Ωστόσο, η μπουκάλα του ουίσκι έκανε θαύματα, τόσο για τον καθηγητή όσο και για τον ταξιτζή, κι έτσι, μέχρι να φτάσουν, τραγουδούσαν παλιά εύθυμα τραγούδια.

«Θα σε πάρω να φύγουμε, σ' άλλη γη, σ' άλλα μέρη...» ακούγονταν οι βραχνές φωνές τους.

Με θλίψη μας πρέπει ν' αναφέρουμε τη φήμη ότι στο Χάρτφορντ ο δρ Χέιλ έβγαλε το κεφάλι απ' το παράθυρο και ρώτησε μια νεαρή που περίμενε το νυχτερινό λεωφορείο αν ήθελε να πάει μαζί του στη Βοστώνη. Προφανώς, αυτή πρέπει να αρνήθηκε, γιατί στις πέντε το πρωί, όταν το ταξί σταμάτησε στον αριθμό 614 της οδού Φρέμοντ της Βοστώνης, μόνο ο δρ Χέιλ κι ο ταξιτζής ήταν μέσα στο αυτοκίνητο.

Ο καθηγητής βγήκε έξω και κοίταξε το σπίτι. Ήταν η έπαυλη ενός εκατομμυριούχου και την τριγύριζε μια ψηλή μάντρα με αγκαθωτό σύρμα στην κορυφή. Η πύλη ήταν κλειδωμένη και δεν υπήρχε πουθενά κουδούνι για να χτυπήσει.

Όμως, το σπίτι ήταν μόνο μια πετριά μακριά από το πεζοδρόμιο, κι ο δρ Χέιλ δεν το έβαλε κάτω. Πέταξε μια πέτρα και μετά άλλη μία. Τελικά, κατάφερε να σπάσει ένα παράθυρο.

Μετά από λίγες στιγμές, ένας άντρας εμφανίστηκε στο παράθυρο. Ο δρ Χέιλ υπέθεσε πως ήταν υπηρέτης.

«Είμαι ο δρ Μίλτον Χέιλ», φώναξε. «Θέλω να δω τον Ράθφορντ Σνίβελι αμέσως. Είναι πολύ επείγον».

«Ο κ. Σνίβελι δεν είναι στο σπίτι, κύριε», είπε ο υπηρέτης. «Και το παράθυρο...»

«Στο διάβολο το παράθυρο!» φώναξε ο δρ Χέιλ. «Πού είναι ο Σνίβελι;»

«Έχει πάει για ψάρεμα».

«Πού;»

«Έχω εντολή να μην το πω πουθενά».

Ο δρ Χέιλ ίσως ήταν λιγάκι μεθυσμένος. «Εμένα θα μου το πεις!» βρυχήθηκε. «Είναι διαταγή του Προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών».

Ο μπάτλερ γέλασε. «Δεν τον βλέπω πουθενά».

«Θα τον δεις σε λίγο», είπε ο Χέιλ.

Γύρισε στο ταξί. Ο οδηγός είχε αποκοιμηθεί, αλλά ο Χέιλ τον ξύπνησε.

«Στο Λευκό Οίκο», του είπε ο δρ Χέιλ.

«Ορίστε;»

«Θα πάμε στο Λευκό Οίκο, στην Ουάσιγκτον. Κουνήσου!» Και του ταρακούνησε ένα χιλιοδόλαρο μπροστά στα μάτια του. Ο ταξιτζής το κοίταξε και βόγγηξε. Μετά, έχωσε το χαρτονόμισμα στην τσέπη του κι έβαλε μπροστά τη μηχανή.

Είχε αρχίσει να ρίχνει ένα ελαφρό χιονόνερο.

Καθώς το ταξί έφευγε, ο Ράθφορντ Σνίβελι απομακρύνθηκε χαμογελώντας από το παράθυρο. Ο κ. Σνίβελι δεν είχε υπηρέτη.

Αν ο δρ Χέιλ ήξερε περισσότερα για τις συνήθειες του εκκεντρικού κ. Σνίβελι, θα γνώριζε πως δεν κρατούσε υπηρέτες στο σπίτι του στη διάρκεια της νύχτας, αλλά ζούσε μόνος του στο μεγάλο αρχοντικό της οδού Φρέμοντ. Κάθε πρωί στις δέκα, μια μικρή στρατιά από υπηρέτες κατέφθαναν στο σπίτι κι έκαναν τη δουλειά τους όσο πιο γρήγορα μπορούσαν, μια κι ήταν υποχρεωμένοι να φύγουν πάλι πριν από το μεσημέρι. Εκτός απ' αυτές τις δυο ώρες κάθε μέρα, ο κ. Σνίβελι ζούσε ολομόναχος. Οι κοινωνικές του επαφές ήταν ελάχιστες.

Εκτός από λίγες ώρες τη μέρα που περνούσε ασχολούμενος με τις πολυπληθείς του επιχειρήσεις, ο κ. Σνίβελι είχε όλο το χρόνο δικό του και τον περνούσε στο εργαστήρι του, κατασκευάζοντας διάφορες εφευρέσεις.

Ο Σνίβελι είχε ένα τασάκι που του πρόσφερε ένα αναμμένο πούρο κάθε φορά που του το ζητούσε και μια τηλεόραση συντονισμένη με τέτοιο τρόπο που να παρουσιάζει μόνο τα προγράμματα που πρόσφεραν τα προϊόντα του και να κλείνει πάλι μόνη της μόλις τέλειωναν. Είχε μια μπανιέρα που του πρόσφερε πλήρη ορχηστρική κάλυψη για τα τραγούδια του στο μπάνιο και μια μηχανή που του διάβαζε δυνατά όποιο βιβλίο τοποθετούσε στο αναλόγιό της.

Η ζωή του μπορεί να ήταν μοναχική, αλλά δεν του έλειπαν οι υλικές ανέσεις. Ο κ. Σνίβελι μπορεί να ήταν εκκεντρικός, αλλά αυτό το περιθώριο του το πρόσφεραν τα εκατομμύρια δολάρια που έβγαζε κάθε χρόνο. Δεν ήταν κι άσχημα για κάποιον που είχε ξεκινήσει σαν γιος υπάλληλου ναυτιλιακής εταιρίας.

Ο κ.Σνίβελι χασκογέλασε καθώς κοιτούσε το ταξί να απομακρύνεται και μετά γύρισε στο κρεβάτι του για να κοιμηθεί τον ύπνο του δικαίου.

«Ώστε κάποιος μυρίστηκε τι συμβαίνει δεκαεννιά ώρες πριν την ώρα μηδέν», σκέφτηκε. «Δε βαριέσαι. Μεγάλο καλό θα τους κάνει!».

Δεν υπήρχε νόμος που να μπορεί να τον τιμωρήσει γι' αυτό που είχε κάνει.

Τα βιβλιοπωλεία έκαναν χρυσές δουλειές εκείνη τη μέρα, πουλώντας βιβλία αστρονομίας. Το κοινό, που στην αρχή είχε δείξει απάθεια, έδειχνε τώρα έντονο ενδιαφέρον. Ακόμα και πανάρχαια βι-

βλία, όπως οι *Αρχές* του Νεύτωνα, πουλιόνταν σε... αστρονομικές τιμές.

Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης ήταν πλημμυρισμένα από σχόλια πάνω στο καινούριο θαύμα των ουρανών. Ελάχιστα απ' αυτά τα σχόλια προέρχονταν από ειδικούς, γιατί οι περισσότεροι αστρολόγοι είχαν αποκοιμηθεί. Είχαν καταφέρει να μείνουν ξύπνιοι τις πρώτες σαράντα οκτώ ώρες από τη στιγμή που ξεκίνησε το φαινόμενο, αλλά η τρίτη μέρα τούς βρήκε πνευματικά και σωματικά εξουθενωμένους, πρόθυμους ν' αφήσουν τ' αστέρια να κάνουν τη δουλειά τους ενώ οι ίδιοι θα κέρδιζαν τον χαμένο ύπνο τους.

Οι τηλεοπτικοί σταθμοί πρόσφεραν σε μερικούς απ' αυτούς τεράστια ποσά για να δώσουν κάποιες συνεντεύξεις, αλλά οι προσπάθειές τους κατέληξαν σε μεγάλο φιάσκο. Ο δρ Κάρβερ Μπλέικ αποκοιμήθηκε στην καρέκλα του μέσα στο στούντιο, ανάμεσα σ' ένα περίγειο κι ένα απόγειο.

Μεγάλη ζήτηση είχαν επίσης κι οι φυσικομαθηματικοί. Μάταια, ωστόσο, έψαχναν να βρουν τον πιο διάσημο απ' αυτούς. Το μοναδικό ίχνος που είχε αφήσει πίσω του ο δρ Μίλτον Χέιλ ήταν το σημείωμα «Παίρνω λεφτά. Θα εξηγήσω αργότερα» κι αυτό δεν βοηθούσε πολύ. Η αδελφή του η Άγκαθα φοβόταν για τη ζωή του.

Για πρώτη φορά στην ιστορία, αστρονομικά νέα έγιναν πρώτοι τίτλοι στις εφημερίδες.

Το χιόνι είχε αρχίσει να πέφτει από νωρίς στις ακτές του Ατλαντικού, κι όσο πήγαινε χειροτέρευε. Έξω από το Γουέτερμπερι, ο ταξιτζής του δρ Χέιλ άρχισε να κουράζεται.

Σκεφτόταν πως δεν είναι ανθρώπινα δυνατόν για κάποιον να οδηγήσει μέχρι τη Βοστώνη κι από

κει στην Ουάσινγκτον χωρίς διακοπή, ακόμα και για χίλια δολάρια.

Ιδιαίτερα μέσα σε τέτοια καταιγίδα. Μπορούσε να δει μονάχα μερικά μέτρα μπροστά του, ακόμα κι όταν κατάφερνε να κρατήσει τα μάτια του ανοιχτά. Το αγώι του κοιμόταν βαριά στο πίσω κάθισμα. Ίσως μπορούσε να σταματήσει στο πλάι του δρόμου για να κοιμηθεί κι αυτός καμιά ώρα. Ο τύπος δεν θα καταλάβαινε τίποτα. Θα πρέπει να ήταν βαρεμένος, αλλιώς γιατί δεν έπαιρνε τρένο ή αεροπλάνο;

Ο δρ Χέιλ ασφαλώς θα το είχε κάνει, αν το είχε σκεφτεί. Δεν ήταν, όμως συνηθισμένος να ταξιδεύει, κι εξάλλου ήταν στη μέση και το ουίσκι. Το ταξί τού είχε φανεί ο ευκολότερος τρόπος να πάει κάπου —δεν θα είχε ν' ανησυχεί για εισιτήρια, ουρές και σταθμούς. Τα λεφτά δεν ήταν πρόβλημα, και το θολωμένο του μυαλό τον έκανε να παραβλέψει τον ανθρώπινο παράγοντα σ' ένα παρατεταμένο οδικό ταξίδι.

Μόνο όταν ξύπνησε, σχεδόν ξεπαγιασμένος, στο παρκαρισμένο ταξί, του ήρθαν στο μυαλό του τα περί ανθρώπινου παράγοντα. Ο οδηγός ήταν τόσο βαριά κοιμισμένος, που όσο κι αν τον ταρακουνούσε δεν μπορούσε να τον ξυπνήσει. Το ρολόι του καθηγητή είχε σταματήσει και δεν ήξερε πού βρισκόταν ή τι ώρα ήταν.

Δυστυχώς, δεν ήξερε επίσης και να οδηγεί. Τράβηξε μια γουλιά από τη μπουκάλα για να ζεσταθεί, κι ύστερα βγήκε από το ταξί. Καθώς το έκανε, ένα αυτοκίνητο σταμάτησε δίπλα του.

Ήταν ένας αστυνομικός —και κάτι περισσότερο: Μία στο εκατομμύριο θα μπορούσε να βρει έναν τέτοιο.

Ουρλιάζοντας για ν' ακουστεί μέσα στη θύελλα, ο Χέιλ τον σταμάτησε.

«Είμαι ο δρ Χέιλ», φώναξε. «Έχουμε χαθεί. Πού βρίσκομαι;»

«Μπήτε μέσα πριν παγώσετε», του είπε ο αστυνομικός. «Μήπως είστε ο δρ Μίλτον Χέιλ;»

«Ναι».

«Έχω διαβάσει όλα τα βιβλία σας, δρ Χέιλ», είπε ο αστυνομικός. «Η φυσική είναι το χόμπι μου και πάντα ήθελα να σας γνωρίσω από κοντά. Θέλω να σας ρωτήσω για την αναθεωρημένη θεωρία των κβάντων».

«Είναι ζήτημα ζωής και θανάτου», του είπε ο δρ Χέιλ. «Μπορείς να με πας γρήγορα στο πλησιέστερο αεροδρόμιο;»

«Ασφαλώς, δρ Χέιλ».

«Κι άκου —υπάρχει ένας ταξιτζής μέσα στο αυτοκίνητο και θα πεθάνει από το κρύο αν δεν στείλεις βοήθεια».

«Θα τον βάλω στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου μου κι ύστερα θα βγάλω το ταξί από το δρόμο. Θα φροντίσουμε για τις λεπτομέρειες αργότερα».

«Βιάσου, σε παρακαλώ».

Ο αστυνομικός τον άκουσε και μετά γύρισε πίσω κι έβαλε μπροστά το αμάξι.

«Θα μου πείτε τώρα για τη νέα κβαντική θεωρία, καθηγητά;» άρχισε, αλλά μετά σταμάτησε απότομα.

Ο δρ Χέιλ κοιμόταν βαθιά. Ο αστυνομικός τον πήγε μέχρι το αεροδρόμιο του Γουότερμπερι και τον ξύπνησε μπροστά στο γραφείο έκδοσης εισιτηρίων.

«Φτάσαμε στο αεροδρόμιο, κύριε», του είπε.

Πριν ακόμα τελειώσει τη φράση του, ο δρ Χέιλ είχε πηδήξει έξω από το αμάξι κι έτρεχε τρεκλίζοντας προς το κτίριο, ουρλιάζοντας «Ευχαριστώ!» και σχεδόν πέφτοντας καθώς το έκανε.

Το μουγκρητό των κινητήρων ενός αεροπλάνου έδωσε φτερά στα πόδια του, καθώς ρίχτηκε στη θυρίδα του γραφείου.

«Ποιο αεροπλάνο είναι αυτό;» φώναξε.

«Η πτήση για Ουάσιγκτον, αλλά δεν νομίζω να την προλάβετε. Φεύγει σ' ένα λεπτό».

Ο δρ Χέιλ ακούμπησε άλλο ένα χιλιοδόλαρο στο ταμείο.

«Εισιτήριο», είπε ξεψυχισμένα. «Και κράτα τα ρέστα».

Άρπαξε το εισιτήριο κι έτρεξε, προλαβαίνοντας το αεροπλάνο τη στιγμή ακριβώς που οι πόρτες του έκλειναν. Ξεφυσώντας, σωριάστηκε σ' ένα κάθισμα, με το εισιτήριο ακόμα στα χέρια. Τον είχε πάρει ο ύπνος πριν η αεροσυνοδός προλάβει να τον δέσει για την απογείωση.

Λίγο αργότερα, η αεροσυνοδός τον ξύπνησε. Οι επιβάτες αποβιβάζονταν.

Ο δρ Χέιλ βγήκε από το αεροπλάνο κι άρχισε να τρέχει προς την έξοδο. Ένα μεγάλο ρολόι τού έλεγε πως η ώρα ήταν εννιά κι ένιωσε γεμάτος αγαλλίαση καθώς έτρεχε προς την πινακίδα που έγραφε «Ταξί».

Μπήκε στο πρώτο.

«Στο Λευκό Οίκο», είπε στον οδηγό. «Πόση ώρα θα κάνεις;»

«Δέκα λεπτά».

Ο δρ Χέιλ έβγαλε έναν στεναγμό ανακούφισης και ξαναβυθίστηκε στο κάθισμά του. Αυτή τη φορά, δεν αποκοιμήθηκε. Ήταν σε πλήρη εγρήγορση, αλλά έκλεισε τα μάτια για να σκεφτεί με ποια λόγια θα εξηγούσε την κατάσταση.

«Φτάσαμε, κύριος».

Ο δρ Χέιλ έδωσε στον οδηγό ένα χαρτονόμισμα και μπήκε τρέχοντας στο κτίριο που είδε μπροστά του. Δεν είχε την όψη που περίμενε να δει, αλλά

υπήρχε ένα γραφείο και κατευθύνθηκε προς τα εκεί.

«Πρέπει να δω τον Πρόεδρο αμέσως. Είναι πολύ επείγον».

Ο υπάλληλος ζάρωσε το μέτωπο. «Τον πρόεδρο ποιανού πράγματος;»

Τα μάτια του δρ Χέιλ γούρλωσαν. «Τον πρόεδρο των... Δε μου λες, τι κτίριο είναι αυτό; Και σε ποια πόλη είμαι;»

Ο υπάλληλος ζάρωσε το μέτωπο ακόμα περισσότερο. «Είναι το ξενοδοχείο Λευκός Οίκος», είπε, «στο Σίατλ της Ουάσιγκτον». (Σ.τ.Μ. Εννοεί την πολιτεία της Ουάσιγκτον, στον Ειρηνικό, ακριβώς στην άλλη άκρη των ΗΠΑ από την πρωτεύουσα Ουάσιγκτον).

Ο δρ Χέιλ λιποθύμησε. Συνήλθε σ' ένα νοσοκομείο, τρεις ώρες αργότερα. Ήταν πια μεσάνυχτα, ώρα Ειρηνικού, άρα θα πρέπει να ήταν τρεις το πρωί στην Ανατολική Ακτή. Θα πρέπει να ήταν ήδη μεσάνυχτα στην πρωτεύουσα των ΗΠΑ και στη Βοστώνη όταν έβγαινε από το αεροπλάνο στο Σίατλ.

Ο δρ Χέιλ έτρεξε στο παράθυρο κι έσεισε και τις δυο γροθιές του προς τον ουρανό. Μια μάταιη χειρονομία.

Στα ανατολικά, μια καταιγίδα είχε σταματήσει με το πέσιμο της νύχτας, αφήνοντας μια ελαφριά ομίχλη στον αέρα. Το κοινό είχε κατακλύσει τους μετεωρολογικούς σταθμούς με ερωτήσεις για το πόσο θα κρατήσει η ομίχλη.

«Περιμένουμε αέρα από τον ωκεανό», τους είπαν. «Μέσα σε μια δυο ώρες, η ομίχλη θα έχει διαλυθεί».

Στις έντεκα και τέταρτο, οι ουρανοί της Βοστώνης είχαν καθαρίσει.

Αμέτρητες χιλιάδες αψήφησαν το τσουχτερό κρύο και στάθηκαν κοιτάζοντας ψηλά τ' αστέρια

που αποκαλύπτονταν. Φαινόταν σαν κάτι απίστευτο να είχε συμβεί.

Το μουρμουρητό μεγάλωσε. Στις δώδεκα παρά τέταρτο, το πράγμα ήταν πια σίγουρο, και τα μουρμουρητά κώπασαν, για να γίνουν πάλι έντονα καθώς πλησίαζαν τα μεσάνυχτα. Όπως ήταν φυσικό, ο κάθε άνθρωπος αντέδρασε και διαφορετικά. Άλλοι γέλασαν κι άλλοι προσβλήθηκαν, άλλοι χαμογέλασαν ειρωνικά κι άλλοι τρομοκρατήθηκαν. Μερικοί ένιωσαν ακόμα και θαυμασμό.

Σύντομα, σε ορισμένα μέρη της πόλης, έλαβε χώρα μια συνδυασμένη κίνηση αυτών που γνώριζαν κάποια διεύθυνση στην οδό Φρέμοντ. Άρχισαν να κατευθύνονται προς τα εκεί με τα πόδια, με αυτοκίνητα και μέσα μαζικής μεταφοράς.

Στις δώδεκα παρά πέντε, ο Ράθφορντ Σνίβελι καθόταν περιμένοντας μέσα στο σπίτι του. Αρνιόταν στον εαυτό του την ικανοποίηση να κοιτάξει έξω μέχρι την τελευταία στιγμή που το επίτευγμα είχε ολοκληρωθεί.

Όλα πήγαιναν καλά. Αυτό του έλεγαν οι οργισμένες φωνές έξω από το σπίτι του. Άκουσε να φωνάζουν τ' όνομά του.

Παρ' όλα αυτά, περίμενε μέχρι το ρολόι να σταματήσει να χτυπάει δώδεκα πριν βγει στο μπαλκόνι του. Όσο κι αν ήθελε να κοιτάξει ψηλά, πίεσε τον εαυτό του να ρίξει πρώτα το βλέμμα του στο δρόμο. Το πλήθος που ήταν μαζεμένο εκεί ήταν οργισμένο, αλλά αυτός ένιωθε μόνο περιφρόνηση για τον κόσμο. Έφτασαν και περιπολικά, και αναγνώρισε το δήμαρχο της Βοστώνης να βγαίνει από το ένα, μαζί με τον Αρχηγό της Αστυνομίας. Και λοιπόν; Δεν υπήρχε κανένας νόμος που να το προβλέπει.

Είχε αρνηθεί αρκετά την υπέρτατη ικανοποίηση στον εαυτό του. Έστρεψε τα μάτια του προς τον

σιωπηλό ουρανό, και το είδε. Τα τετρακόσια εξήντα οκτώ λαμπερότερα αστέρια σχημάτιζαν τις λέξεις:

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ
ΣΑΠΟΥΝΙ
ΣΝΙΒΕΛΗ

Η ικανοποίησή του κράτησε για ένα δευτερόλεπτο. Ύστερα, το πρόσωπό του μελάνιασε απ' το κακό του.

«Θεέ μου!» είπε ο κ.Σνίβελι. «Είναι γραμμένο ανορθόγραφα!»

Το πρόσωπό του μελάνιασε ακόμα περισσότερο, και μετά, σαν κεραυνοβολημένο δέντρο, έπεσε προς τα πίσω.

Ένα ασθενοφόρο μετέφερε τον πεσμένο εκατομμυριούχο στο νοσοκομείο, αλλά εκεί απλά διαπίστωσαν το θάνατό του από αποπληξία.

Ωστόσο, ανορθόγραφα ή όχι, τα αιώνια αστέρια συνέχισαν να διατηρούν τη θέση που είχαν πάρει τα μεσάνυχτα. Η κίνησή τους είχε σταματήσει και τ' αστέρια είχαν ξανά ακινητοποιηθεί, έτσι ώστε να σχηματίζουν τις λέξεις ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ ΣΑΠΟΥΝΙ ΣΝΙΒΕΛΗ!

Από τις πολλές εξηγήσεις που πρόσφεραν όλοι όσοι επαγγέλλονταν κάποια φυσικομαθηματική ή αστρονομική γνώση, καμιά δεν ήταν πιο καθαρή —ή πιο κοντά στην αλήθεια— απ' αυτήν που πρότεινε ο Βέντελ Μέχαν, επίτιμος πρόεδρος της Αστρονομικής Εταιρίας της Νέας Υόρκης.

«Προφανώς το φαινόμενο ήταν κάποιο τέχνασμα διάθλασης», είπε ο δρ Μέχαν. «Είναι αδύνατον σε οποιαδήποτε μορφή δύναμης που ελέγχει ο άνθρωπος να μετακινήσει ένα αστέρι. Τ' αστέρια, λοιπόν, πρέπει να κατέχουν τις παλιές τους θέσεις στο στερέωμα.

»Υποθέτω πως ο Σνίβελι θα πρέπει να είχε βρει μια μέθοδο να διαθλά το φως των αστεριών κάπου πάνω από την ατμόσφαιρα της γης, έτσι ώστε να φαίνεται πως αλλάζουν θέσεις. Αυτό πιθανώς να έγινε με κάποιου είδους κύματα ορισμένης συχνότητας, από έναν πομπό ή πιθανώς μια σειρά τετρακοσίων εξήντα οκτώ πομπών, κάπου πάνω στην επιφάνεια της Γης. Αν και δεν μπορώ να καταλάβω πώς έκανε κάτι τέτοιο, δεν είναι και τόσο απίθανο τα κύματα του φωτός να μπορούν να καμπυλωθούν από κάποιο είδος ραδιοκυμάτων, αφού μπορεί να τα καμπυλώνει ένα πρίσμα ή η βαρύτητα.

»Μια κι ο Σνίβελι δεν ήταν σπουδαίος επιστήμονας, υποθέτω πως η ανακάλυψή του ήταν μάλλον εμπειρική παρά υπαγορευμένη από τη λογική, ίσως τυχαία. Είναι πολύ πιθανό ότι ακόμα και η ανακάλυψη του πομπού να μην μπορέσει να επιτρέψει στους σύγχρονους επιστήμονες να κατανοήσουν το μυστικό του, περισσότερο απ' όσο κάποιος πρωτόγονος θα μπορούσε να καταλάβει τη λειτουργία ενός απλού ασύρματου διαλύοντάς τον.

»Ο κύριος λόγος γι' αυτό μου το συμπέρασμα είναι πως η διάθλαση είναι ένα τετραδιάστατο φαινόμενο, αλλιώς το αποτέλεσμά της θα επεκτεινόταν μόνο σ' ένα συγκεκριμένο σημείο της υδρογείου...»

Είπε κι άλλα, αλλά καλύτερα να φτάσουμε στην τελευταία παράγραφο:

«Το φαινόμενο δεν μπορεί να είναι μόνιμο — περισσότερο μόνιμο από τον πομπό που το προκαλεί. Αργά ή γρήγορα, θα βρουν τη μηχανή του Σνίβελι και θα την κλείσουν, ή θα χαλάσει από μόνη της».

Η ακρίβεια της ανάλυσης του κ. Μέχαν φάνηκε δυο μήνες και οκτώ μέρες αργότερα, όταν η Ηλεκτρική Εταιρία της Βοστώνης έκοψε το ρεύμα σ' ένα σπίτι στην οδό Ρότζερς 901, επειδή δεν είχαν

πληρώσει το λογαριασμό. Τη στιγμή εκείνη, αναφορές από τη σκοτεινή πλευρά της Γης ανάγγειλαν πως τ' αστέρια είχαν επιστρέψει μέσα σε μια στιγμή στην κανονική τους θέση.

Οι έρευνες απέδειξαν πως η περιγραφή κάποιου Έλμερ Σμιθ, που είχε αγοράσει το σπίτι έξι μήνες πριν, αντιστοιχούσε στην περιγραφή του Ράθφορντ Σνίβελι και αναμφίβολα θα πρέπει να πρόκειτο για το ίδιο πρόσωπο.

Στη σοφίτα του βρήκαν ένα περίπλοκο δίκτυο από τετρακόσιες εξήντα οκτώ κεραίες, η κάθε μια διαφορετικού μήκους και στραμμένη προς άλλη κατεύθυνση. Η μηχανή με την οποία ήταν συνδεδεμένες, κατά περίεργο τρόπο, δεν ήταν μεγαλύτερη από έναν ασύρματο και σύμφωνα με την ηλεκτρική εταιρία δεν κατανάλωνε περισσότερο ρεύμα.

Κατόπιν ειδικής εντολής του Προέδρου των ΗΠΑ, ο πομπός καταστράφηκε χωρίς να ερευνηθεί ο εσωτερικός μηχανισμός του. Μεγάλες διαμαρτυρίες ξεσηκώθηκαν γι' αυτή την απόφαση από πολλές πλευρές. Παρ' όλα αυτά, μια κι ο πομπός είχε ήδη καταστραφεί, οι διαμαρτυρίες δεν ωφελούσαν σε τίποτα.

Οι μακροπρόθεσμες επιπτώσεις ήταν σε γενικές γραμμές εκπληκτικά λίγες.

Οι άνθρωποι άρχισαν να εκτιμούν τ' αστέρια περισσότερο, αλλά και να τα εμπιστεύονται λιγότερο.

Ο Ρότζερ Φλούτερ βγήκε από τη φυλακή και παντρεύτηκε την Έλσι. Ο δρ Μίλτον Χέιλ ανακάλυψε πως του άρεσε το Σίατλ κι έμεινε εκεί. Δυο χιλιάδες μίλια μακριά από την αδελφή του την Άγκαθα, βρήκε πως ήταν πια δυνατόν να την κοντράρει ανοιχτά για πρώτη φορά στη ζωή του. Απολαμβάνει περισσότερο τη ζωή του, αλλά μάλλον από δω και πέρα θα γράφει λιγότερα βιβλία.

Υπάρχει ένα ακόμα γεγονός που πρέπει ν' αναφερθεί και που είναι λυπηρό, μια και καθρεφτίζει τη βασική ευστροφία της ανθρώπινης φυλής. Είναι όμως και απόδειξη πως η εντολή του Προέδρου ήταν σωστή, παρά τις διαμαρτυρίες των επιστημόνων.

Το γεγονός αυτό είναι διαφωτιστικό αλλά και εξευτελιστικό. Στη διάρκεια των δυο μηνών και οκτώ ημερών κατά το οποίο η συσκευή του Σνίβελι ήταν σε λειτουργία, οι πωλήσεις του Σαπουνιού Σνίβελι αυξήθηκαν κατά 915%!

Ο ΕΙΔΙΚΟΣ

του Ρόμπερτ Σέκλεϋ

Ο Ρόμπερτ Σέκλεϋ έχει εμφανιστεί αρκετές φορές σε ανθολογίες της Ωρόρα. Είναι ένας καταπληκτικός συγγραφέας που τα διηγήματά του γοητεύουν ακόμα κι όσους δεν έχουν σχέση με την επιστημονική φαντασία. Η ιστορία που ακολουθεί έχει ένα χαρακτηριστικό πολύ σπάνιο σε οποιοδήποτε είδος λογοτεχνίας. Προσφέρει μια εντελώς καινούρια και πρωτότυπη σύλληψη. Νομίζω ότι πραγματικά θα σας συναρπάσει.

Θ.Μ.

Η καταιγίδα φωτονίων χτύπησε χωρίς προειδοποίηση, πέφτοντας πάνω στο Σκάφος ενώ περνούσε μπροστά από μια συστάδα γιγάντιων κόκκινων αστεριών. Το Μάτι μόλις που πρόλαβε να μεταδώσει μια στιγμιαία προειδοποίηση μέσω του Ομιλητή πριν να βρεθούν μέσα της.

Ήταν το τρίτο ταξίδι του Ομιλητή στο βαθύ διάστημα και αυτή ήταν η πρώτη φωτονική καταιγίδα που συναντούσε. Ένιωσε ένα ξαφνικό τσίμπημα φόβου καθώς το Σκάφος τραντάχτηκε βίαια από άκρη σ' άκρη, παρασυρμένο από το πρώτο κύμα. Αμέσως μετά, ο φόβος του χάθηκε και αντικαταστάθηκε από ένα έντονο συναίσθημα έξαψης.

Γιατί να φοβάται, ρώτησε τον εαυτό του, αφού είχε εκπαιδευτεί για τέτοιου είδους ακριβώς καταστάσεις ανάγκης;

Μιλούσε στον Τροφοδότη όταν τους χτύπησε η καταιγίδα, αλλά διέκοψε απότομα την κουβέντα. Ήλπιζε ο Τροφοδότης να ήταν καλά. Ήταν το πρώτο ταξίδι του νεαρού στο διάστημα.

Οι συρματοειδείς απολήξεις που αποτελούσαν το μεγαλύτερο μέρος του σώματος του Ομιλητή ήταν απλωμένες σ' ολόκληρο το σκάφος. Γρήγορα τις αποτράβηξε όλες εκτός απ' αυτές που τον συνέδεαν με το Μάτι, τη Μηχανή και τα Τοιχώματα. Αυτοί έπρεπε να αντιμετωπίσουν τώρα την κατάστα-

ση. Το υπόλοιπο πλήρωμα έπρεπε να τα καταφέρει όπως μπορούσε μέχρι να περάσει η καταιγίδα.

Το Μάτι είχε κολλήσει το δισκοειδές σώμα του πάνω σ' έναν Τοίχο και είχε βγάλει ένα οπτικό όργανο έξω από το Σκάφος. Για μεγαλύτερη απόδοση, τα υπόλοιπα όργανά του είχαν ζαρώσει και τυλιχτεί γύρω απ' το σώμα του.

Μέσα από το οπτικό όργανο του Ματιού, ο Ομιλητής παρατηρούσε την καταιγίδα. Μετέφρασε την καθαρά οπτική εικόνα του Ματιού σε κατεύθυνση προς χάρη της Μηχανής, η οποία έσπρωξε το Σκάφος μπροστά για να συναντήσει τα κύματα. Σχεδόν την ίδια στιγμή, ο Ομιλητής μετέφραζε την κατεύθυνση σε ταχύτητα για να ενημερώσει τα Τοιχώματα που έγιναν πιο άκαμπτα για να αντιμετωπίσουν τους κραδασμούς.

Ο συντονισμός ήταν γρήγορος και σίγουρος — το Μάτι μετρούσε τα κύματα, ο Ομιλητής μετέδιδε τα μηνύματα στη Μηχανή και τα Τοιχώματα, η Μηχανή οδηγούσε το Σκάφος με τη μύτη μέσα στα κύματα και τα Τοιχώματα προσπαθούσαν να αντέξουν τους κραδασμούς.

Μέσα σ' αυτή την αποδοτική συνεργασία, ο Ομιλητής ξέχασε γρήγορα τους φόβους του. Δεν είχε χρόνο για να σκεφτεί. Μια κι αυτός ήταν το σύστημα επικοινωνίας του Σκάφους, έπρεπε να μεταδίδει τα μηνύματά του με τη μέγιστη δυνατή ταχύτητα, συντονίζοντας τις πληροφορίες και κατευθύνοντας τη δράση.

Σε μερικά λεπτά, η καταιγίδα είχε περάσει.

«Πάει κι αυτό», είπε ο Ομιλητής. «Για να δούμε αν έγινε καμιά ζημιά». Τα νήματά του είχαν κουβαριαστεί στη διάρκεια της καταιγίδας, αλλά τα ξέμπλεξε και τα άπλωσε στο Σκάφος, συνδεόμενος με όλους. «Μηχανή;»

«Καλά είμαι», είπε η Μηχανή. Η καταπληκτική

γριά τύπισσα είχε μουλιάσει τα ελάσματά της στη διάρκεια της καταιγίδας, απαλύνοντας τις ατομικές εκρήξεις μέσα στο στομάχι της. Καμιά καταιγίδα δεν μπορούσε να πιάσει στον ύπνο μια έμπειρη διαστημική ταξιδιώτισσα όπως η Μηχανή.

«Τοιχώματα;»

Τα Τοιχώματα έδωσαν αναφορά ένα ένα, και γι' αυτό χρειάστηκε πολλή ώρα. Ήταν κοντά χίλια, όλα λεπτά και πολυγωνικά, και αποτελούσαν το δέρμα ολόκληρου του Σκάφους. Ασφαλώς, είχαν ενισχύσει τις ακμές τους στη διάρκεια της καταιγίδας, δίνοντας αντοχή σ' ολόκληρο το Σκάφος, ένα δυο, όμως, είχαν χτυπηθεί άσχημα.

Ο Γιατρός ανακοίνωσε πως ήταν καλά. Έβγαλε το νημάτιο του Ομιλητή από το κεφάλι του, αποσπώμενος από το κύκλωμα, και πήγε να εξετάσει τα χτυπημένα Τοιχώματα. Μια και τον αποτελούσαν κυρίως χέρια, ο Γιατρός είχε αρπαχτεί από έναν Συσσωρευτή στη διάρκεια της καταιγίδας.

«Για να πάμε λίγο πιο γρήγορα», είπε ο Ομιλητής, καθώς θυμήθηκε πως ακόμα δεν ήξεραν πού βρίσκονταν. Άνοιξε το κύκλωμα προς τους τέσσερις Συσσωρευτές. «Πώς είστε;» ρώτησε.

Καμιά απάντηση. Οι Συσσωρευτές κοιμόνταν. Είχαν ανοίξει τους δέκτες τους στη διάρκεια της καταιγίδας και τώρα ήταν παραφουσκωμένοι απ' την πολλή ενέργεια. Ο Ομιλητής σύσπασε τα νήματά του γύρω τους, αλλά αυτοί ούτε που κουνήθηκαν.

«Για άσε εμένα», είπε ο Τροφοδότης. Είχε ταρακουνηθεί άσχημα πριν προλάβει να κολλήσει τις βεντούζες του σ' ένα Τοίχωμα, αλλά το τσαγανό του ήταν απείραχτο. Ήταν το μόνο μέλος του πληρώματος που δεν χρειαζόταν ποτέ τη βοήθεια του Γιατρού. Το σώμα του ήταν απόλυτα ικανό να επιδιορθωθεί από μόνο του.

Σύρθηκε κατά μήκος του πατώματος πάνω σε μια ντουζίνα πλοκάμια και κλώτσησε τον πλησιέστερο Συσσωρευτή. Η μεγάλη κωνική μονάδα αποθήκευσης άνοιξε ένα μάτι και μετά το έκλεισε πάλι. Ο Τροφοδότης τον κλώτσησε ξανά, αλλά εκείνος δεν αντέδρασε. Άνοιξε τη βαλβίδα ασφαλείας του Συσσωρευτή και άδειασε λίγη ενέργεια.

«Κόφ' το!» είπε ο Συσσωρευτής.

«Τότε ξύπνα και δώσε αναφορά!» του είπε ο Ομιλητής.

Οι Συσσωρευτές απάντησαν ειρωνικά πως όπως μπορούσε να δει ακόμα και ηλίθιος, ήταν όλοι τους καλά. Είχαν γατζωθεί από το πάτωμα κατά τη διάρκεια της καταιγίδας.

Η υπόλοιπη επιθεώρηση τέλειωσε γρήγορα. Το Μυαλό ήταν εντάξει και το Μάτι είχε εκστασιαστεί από την ομορφιά της καταιγίδας. Υπήρχε μονάχα μια απώλεια.

Ο Ωθητής ήταν νεκρός. Δίποδος καθώς ήταν, δεν είχε την ευστάθεια του υπόλοιπου Πληρώματος. Η καταιγίδα τον είχε βρει όρθιο και τον είχε ρίξει πάνω σ' ένα Τοίχωμα, σπάζοντας αρκετά απ' τα πιο σημαντικά κόκαλά του. Ο Γιατρός δεν μπορούσε να κάνει τίποτα.

Όλοι έμειναν για λίγο αμίλητοι. Ο θάνατος ενός μέρους του Σκάφους ήταν πάντα σοβαρό ζήτημα. Το Σκάφος ήταν μια μονάδα που στηριζόταν στη συνεργασία και που την αποτελούσε αποκλειστικά το Πλήρωμα. Η απώλεια οποιουδήποτε μέλους ήταν χτύπημα για όλα τα υπόλοιπα.

Ειδικά σ' αυτή την περίπτωση, το πλήγμα ήταν ακόμα πιο βαρύ. Μόλις είχαν παραδώσει ένα φορτίο σ' ένα κοσμοδρόμιο αρκετές χιλιάδες έτη φωτός από το κέντρο του Γαλαξία. Κανείς δεν μπορούσε να πει πού βρίσκονταν.

Το Μάτι σύρθηκε προς ένα Τοίχωμα και έβγαλε

έξω ένα οπτικό όργανο. Τα Τοιχώματα το άφησαν να περάσει και μετά σφράγισαν γύρω του. Το όργανο του Ματιού βγήκε αρκετά έξω απ' το Σκάφος, έτσι που να μπορεί να δει το διάστημα απ' όλες τις πλευρές. Η εικόνα μεταδόθηκε στον Ομιλητή που την μετέφερε στο Μυαλό.

Το Μυαλό βρισκόταν σε μιαν άκρη του δωματίου. Ήταν ένας μεγάλος και άμορφος όγκος πρωτοπλάσματος που κουβαλούσε μέσα του τις αναμνήσεις όλων των ταξιδευτών προγόνων του. Μελέτησε την εικόνα, τη σύγκρινε γρήγορα με άλλες που είχε αποθηκευμένες στα κύτταρά του, κι ύστερα είπε: «Δεν υπάρχουν γαλαξιακοί πλανήτες κοντά μας».

Ο Ομιλητής μετέφρασε γρήγορα για να το μάθουν όλοι. Ήταν ακριβώς ό,τι φοβόνταν.

Το Μάτι, με τη βοήθεια του Μυαλού, υπολόγισε πως βρίσκονταν αρκετές εκατοντάδες έτη φωτός έξω από την πορεία τους, στην περιφέρεια του Γαλαξία.

Κάθε μέλος του Πληρώματος καταλάβαινε τι σήμαινε αυτό. Χωρίς έναν Ωθητή να αυξάνει την ταχύτητα του Σκάφους σε πολλαπλάσια αυτήν του φωτός, ποτέ δεν θα γύριζαν στην πατρίδα, ακόμα κι αν ταξίδευαν σ' όλη τους τη ζωή.

«Τι προτείνεις;» ρώτησε ο Ομιλητής το Μυαλό.

Αυτή η ερώτηση ήταν πολύ αόριστη για το Μυαλό, που τα σκεφτόταν όλα κατά γράμμα, κι έτσι του ζήτησε να του τη διευκρινίσει.

«Τι πρέπει να κάνουμε για να φτάσουμε σε κάποιον γαλαξιακό πλανήτη;» το ρώτησε ο Ομιλητής.

Το Μυαλό χρειαζόταν αρκετά λεπτά για να ελέγξει όλες τις δυνατότητες που ήταν αποθηκευμένες στα κύτταρά του. Στο μεταξύ, ο Γιατρός είχε μπαλώσει τα Τοιχώματα και τώρα ζητούσε κάτι να φάει.

«Σε λίγο θα φάμε όλοι», είπε ο Ομιλητής, συστρώντας νευρικά τα νηματιά του. Παρότι ήταν μέσα στο Πλήρωμα ο νεότερος σε ηλικία μετά τον Τροφοδότη, η ευθύνη έπεφτε κυρίως επάνω του. Βρίσκονταν ακόμα σε κατάσταση ανάγκης και έπρεπε να συντονίζει τις πληροφορίες και να κατευθύνει τη δράση.

Ένα από τα Τοιχώματα πρότεινε να μεθύσουν όλοι. Αυτή η όχι και τόσο ρεαλιστική λύση απορρίφθηκε από τους υπόλοιπους αμέσως. Η στάση αυτή ήταν συνηθισμένη για τα Τοιχώματα. Ήταν θαυμάσιοι εργάτες και καλοί σύντροφοι, αλλά κάπως αδιάφοροι. Όταν επέστρεφαν στους μητρικούς πλανήτες τους, μάλλον θα ξόδευαν όλους τους μισθούς τους στα γλέντια.

« Η απώλεια του Ωθητή δεν επιτρέπει στο Σκάφος να διατηρήσει ταχύτητα μεγαλύτερη απ' αυτή του φωτός», άρχισε το Μυαλό χωρίς προλόγους. «Ο πλησιέστερος γαλαξιακός πλανήτης βρίσκεται τετρακόσια πέντε έτη φωτός μακριά».

Ο Ομιλητής μετέφρασε τα λόγια του στιγμιαία κατά μήκος των νηματίων του.

«Δυο δρόμοι δράσης είναι ανοιχτοί. Πρώτον, το Σκάφος μπορεί να προχωρήσει προς τον πλησιέστερο γαλαξιακό πλανήτη κάτω από την ατομική ενέργεια της Μηχανής. Γι' αυτό θα χρειαστούν περίπου διακόσια χρόνια. Η Μηχανή ίσως να είναι ακόμα ζωντανή όταν φτάσουμε, αλλά κανείς άλλος δεν θα είναι.

»Δεύτερη επιλογή είναι να βρούμε έναν πρωτόγονο πλανήτη σ' αυτή την περιοχή, όπου υπάρχουν λανθάνοντες Ωθητές. Να ανακαλύψουμε έναν και να τον εκπαιδεύσουμε. Ύστερα, να τον βάλουμε να σπρώξει το Σκάφος πίσω σε γαλαξιακή περιοχή».

Το Μυαλό σώπασε, έχοντας δώσει όλες τις δυνατές λύσεις που μπορούσε να βρει μέσα στις αναμνήσεις των προγόνων του.

Έκαναν μια γρήγορη ψηφοφορία και αποφάσισαν να ακολουθήσουν τη δεύτερη λύση του Μυαλού. Δεν είχαν, βέβαια, κι άλλα περιθώρια. Ήταν η μόνη που τους πρόσφερε κάποια ελπίδα να γυρίσουν κάποτε στα σπίτια τους.

«Εντάξει, λοιπόν!» είπε ο Ομιλητής. «Τώρα ας φάμε. Νομίζω πως όλοι το αξίζουμε».

Το σώμα του νεκρού Ωθητή σπρώχτηκε μέχρι το στόμα της Μηχανής που το καταβρόχθισε αμέσως, διασπώντας τα άτομά του σε ενέργεια. Η Μηχανή ήταν το μόνο μέλος του πληρώματος που τρεφόταν με ατομική ενέργεια.

Για τους υπόλοιπους, ο Τροφοδότης φορτίστηκε από τον πλησιέστερο Συσσωρευτή. Έπειτα, μετέτρεψε την τροφή μέσα του στις ουσίες που έτρωγε το κάθε μέλος του Πληρώματος. Η χημική του σύσταση άλλαζε και προσαρμοζόταν, παρασκευάζοντας τα διάφορα φαγητά.

Το Μάτι τρεφόταν αποκλειστικά με μια περίπλοκη αλυσίδα χλωροφύλλης. Ο Τροφοδότης τού την αναπαρήγαγε και μετά συνέχισε, δίνοντας στον Ομιλητή τους υδατάνθρακές του και στα Τοιχώματα το μείγμα χλωρίου που τους άρεσε. Για τον Γιατρό έκανε ένα πανομοιότυπο των φρούτων σιλικόνης που φύτρωναν στον μητρικό του πλανήτη.

Τελικά, το φαγητό πήρε τέλος και το Σκάφος ξαναμπήκε σε τάξη. Οι Συσσωρευτές στοιβάχτηκαν σε μια γωνιά, έχοντας ξανά αποκοιμηθεί μακαρίως. Το Μάτι επέκτεινε την όρασή του όσο πιο πολύ μπορούσε, προσαρμόζοντας το κεντρικό του οπτικό όργανο για υψηλή τηλεσκοπική δεκτικότητα. Ακόμα και σε κατάσταση ανάγκης, το Μάτι δεν μπορούσε να εγκαταλείψει τη στιχουργική του διάθεση. Ανακοίνωσε πως δούλευε πάνω σ' ένα καινούριο ποίημα που είχε τον τίτλο *Περιφερειακή Λάμ-*

ψη. Κανείς δεν είχε διάθεση να το ακούσει, κι έτσι το Μάτι το έστειλε στο Μυαλό που αποθήκευε τα πάντα, καλά και κακά, σωστά και στραβά.

Η Μηχανή ποτέ δεν κοιμόταν. Ξεχειλισμένη ενέργεια από το σώμα του Ωθητή, έσπρωχνε το πλοίο με αρκετές φορές την ταχύτητα του φωτός.

Τα Τοιχώματα μάλλωναν μεταξύ τους για το ποιο είχε μεθύσει περισσότερο στη διάρκεια της τελευταίας τους άδειας.

Ο Ομιλητής αποφάσισε να μπει σε πιο άνετη θέση. Σταμάτησε να κρατιέται από τα Τοιχώματα και αιωρήθηκε στον αέρα, με το μικρό στρογγυλό του σώμα κρεμασμένο από το δίκτυο των νηματίων του.

Σκέφτηκε μια στιγμή τον Ωθητή. Ήταν παράξενο. Ο Ωθητής ήταν φίλος τους, αλλά τώρα τον είχαν όλοι ξεχάσει. Αυτό δεν οφειλόταν σε αδιαφορία, αλλά στο ότι το Σκάφος αποτελούσε μια μονάδα. Η απώλεια ενός μέλους ήταν κάτι θλιβερό, αλλά αυτό που είχε σημασία ήταν η μονάδα να συνεχίσει να λειτουργεί.

Το Σκάφος έτρεχε ανάμεσα στους ήλιους της περιφέρειας του γαλαξία.

Το Μυαλό είχε σχεδιάσει μια σπειροειδή πορεία, υπολογίζοντας τις πιθανότητές τους να βρουν έναν πλανήτη Ωθητών λίγο πολύ μία προς τέσσερις. Μετά μια βδομάδα, ανακάλυψαν έναν πλανήτη πρωτόγονων Τοιχωμάτων. Χαμηλώνοντας, μπορούσαν να τα δουν να λιάζονται, να σέρνονται πάνω στα βράχια ή να γίνονται πολύ λεπτά, έτσι ώστε να παρασυρθούν από τον άνεμο.

Όλα τα Τοιχώματα του Σκάφους έβγαλαν έναν νοσταλγικό αναστεναγμό. Έμοιαζε τόσο πολύ με την πατρίδα τους.

Αυτά τα Τοιχώματα στον πλανήτη δεν είχαν ακόμα δεχτεί την επίσκεψη μιας γαλαξιακής ομάδας

και αγνοούσαν τον μεγάλο τους προορισμό —να μπουν στην απέραντη Συνεργασία του Γαλαξία.

Υπήρχαν πολλοί νεκροί κόσμοι στην πορεία τους, όπως κι άλλοι, πολύ νέοι για να έχουν ζωή. Βρήκαν κι έναν πλανήτη Ομιλητών. Οι Ομιλητές είχαν απλώσει το δίκτυο επικοινωνιών τους κατά μήκος μισής ηπείρου.

Ο Ομιλητής τούς κοιτούσε αχόρταγα μέσω του Ματιού. Θυμήθηκε το σπίτι του, την οικογένειά του, τους φίλους του. Συλλογίστηκε το δέντρο που σκόπευε να αγοράσει όταν γύριζε πίσω.

Για μια στιγμή, ο Ομιλητής αναρωτήθηκε τι ζητούσε εδώ, σαν κομμάτι ενός Σκάφους σε μια μακρινή γωνιά του Γαλαξία.

Έδιωξε αυτή την κακή διάθεση. Αν έψαχναν αρκετά, κάπου πρέπει να έβρισκαν ένα πλανήτη Ωθητών.

Τουλάχιστον, το ήλπιζε.

Υπήρχε μια μεγάλη σειρά άγονων κόσμων, καθώς το Σκάφος περνούσε μέσα από τις ανεξερεύνητες περιοχές. Μετά, βρήκαν έναν πλανήτη πρωτόγονων Μηχανών που κολυμπούσαν μέσα σ' έναν ραδιενεργό ωκεανό.

«Η περιοχή αυτή είναι πολύ πλούσια», είπε ο Τροφοδότης στον Ομιλητή. «Πρέπει να στείλουν μια ομάδα επαφής».

«Ίσως θα το κάνουν, όταν γυρίσουμε», είπε ο Ομιλητής.

Ήταν καλοί φίλοι, πάνω και πέρα από τη γενική συντροφικότητα που επικρατούσε στο Σκάφος. Αυτό δεν οφειλόταν μόνο στο ότι ήταν τα δυο νεότερα μέλη του πληρώματος, αλλά είχε κάποια σχέση. Είχαν κι οι δυο το ίδιο είδος λειτουργιών κι αυτό τους δημιουργούσε μια συναδελφικότητα. Ο Ομιλητής μετέφραζε γλώσσες κι ο Τροφοδότης μετέτρεπε τροφές. Επίσης, είχαν και κάποια φυσική ομοιότη-

τα. Ο Ομιλητής είχε έναν κεντρικό πυρήνα απ' όπου έβγαιναν ακτινωτά νημάτια. ο Τροφοδότης είχε έναν κεντρικό πυρήνα απ' όπου έβγαιναν ακτινωτά πλοκάμια.

Ο Ομιλητής πίστευε πως ο Τροφοδότης ήταν το πλάσμα με τη μεγαλύτερη συνειδητότητα μετά απ' τον ίδιο μέσα στο Σκάφος. Ποτέ δεν είχε μπορέσει στ' αλήθεια να καταλάβει πώς μερικοί από τους άλλους μπορούσαν να σκέφτονται.

Κι άλλοι ήλιοι, κι άλλοι πλανήτες. Η Μηχανή είχε αρχίσει να υπερθερμαίνεται. Συνήθως, η Μηχανή χρησίμευε μόνο για το ξεκίνημα, την προσεδάφιση και τους λεπτούς ελιγμούς μέσα σ' ένα πλανητικό σύστημα.. Τώρα δούλευε επί βδομάδες, τόσο πάνω όσο και κάτω απ' την ταχύτητα του φωτός. Η κούραση της είχε αρχίσει να φαίνεται.

Ο Τροφοδότης, με τη βοήθεια του Γιατρού, δημιούργησε για να τη βοηθήσει ένα ψυκτικό σύστημα, αναδομώντας άτομα αζώτου, οξυγόνου και υδρογόνου. Ο Γιατρός είπε πως η Μηχανή χρειαζόταν ανάπαυση και δεν θα μπορούσε να αντέξει την ένταση για περισσότερο από μια βδομάδα.

Η αναζήτηση συνεχιζόταν, αλλά το ηθικό του Πληρώματος έπεφτε συνεχώς. Άρχιζαν όλοι να συνειδητοποιούν πως οι Ωθητές ήταν μάλλον σπάνιο είδος μέσα στο γαλαξία, αν τους συνέκρινε κανείς με τα πολυπληθή Τοιχώματα και τις Μηχανές.

Τα Τοιχώματα είχαν αρχίσει να διαβρώνονται από τη διαστρική σκόνη. Παραπονιόνταν ότι θα χρειάζονταν πλήρη αισθητικό καλλωπισμό όταν επέστρεφαν σπίτια τους. Ο Ομιλητής τούς διαβεβαίωνε ότι η εταιρία θα πλήρωνε τα έξοδα.

Ακόμα και το Μάτι είχε αρχίσει να κοκκινίζει από τη συνεχή ενατένιση του διαστήματος.

Πέρασαν πάνω από έναν ακόμα πλανήτη. Τα χαρακτηριστικά του μεταδόθηκαν στο Μυαλό που άρχισε να τα επεξεργάζεται.

Πλησίασαν πιο κοντά και μπόρεσαν να διακρίνουν μορφές.

Ωθητές! Πρωτόγονοι Ωθητές!

Ξαναγύρισαν στο διάστημα για να κάνουν σχέδια. Ο Τροφοδότης δημιούργησε είκοσι τρία διαφορετικά είδη μεθυστικών ποτών για να το γιορτάσουν.

Το Σκάφος δεν μπορούσε να λειτουργήσει σωστά για τρεις μέρες.

«Όλοι έτοιμοι;» ρώτησε, τελικά, ο Ομιλητής, κάπως ζαλισμένα. Ένιωθε όλες τις νευρικές του απολήξεις να καίνε. Τι μεθύσι ήταν αυτό! Θυμόταν αμυδρά πως είχε αγκαλιάσει τη Μηχανή και της είχε προτείνει να μοιραστούν το δέντρο του όταν επέστρεφαν πίσω.

Τώρα που ξανασκεφτόταν την ιδέα, ανατρίχιαζε.

Το υπόλοιπο πλήρωμα δεν ήταν σε καλύτερη κατάσταση. Τα Τοιχώματα άφηναν αέρα να διαρρέει στο διάστημα, γιατί ήταν πολύ πλαδαρά για να σφραγίσουν κατάλληλα τις ακμές τους. Ο Γιατρός είχε λιποθυμήσει.

Χειρότερα απ' όλους ήταν ο Τροφοδότης. Μια και το σύστημά του μπορούσε να προσαρμοστεί σε οποιονδήποτε τύπο τροφής εκτός από την ατομική ενέργεια, δοκίμαζε κάθε ουσία που παρασκεύαζε, είτε ήταν ένα ασταθές ιωδιούχο διάλυμα, είτε καθαρό οξυγόνο, είτε υπερκορεσμένος εστέρας. Είχε στ' αλήθεια τα χάλια του. Τα πλοκάμια του, που είχαν συνήθως ένα υγιές γαλαζοπράσινο χρώμα, τώρα ήταν γεμάτα πορτοκαλιές φλέβες. Το σύστημά του δούλευε γεμάτο ένταση για να καθαριστεί από τις τοξικές ουσίες και αυτό είχε σαν αποτέλεσμα ο Τροφοδότης να υποφέρει.

Οι μόνοι νηφάλιοι ήταν το Μυαλό κι η Μηχανή.

Το Μυαλό δεν έπινε, πράγμα απίθανο για αστροναύτη αλλά συνηθισμένο για ένα Μυαλό, κι η Μηχανή δεν μπορούσε.

Όλοι άκουγαν καθώς το Μυαλό τούς αποκάλυπτε μερικά καταπληκτικά γεγονότα. Από τις εικόνες της επιφάνειας του πλανήτη που μετέδιδε το Μάτι, το Μυαλό είχε εντοπίσει την παρουσία μεταλλικών κατασκευών. Έκανε την ανησυχητική υπόθεση πως αυτοί οι Ωθητές είχαν δημιουργήσει έναν μεταλλικό πολιτισμό.

«Αυτό είναι αδύνατον», είπαν ξερά τρία από τα Τοιχώματα, και τα περισσότερα μέλη του Πληρώματος συμφωνούσαν. Τα μέταλλα που ήξεραν στους κόσμους τους, είτε βρίσκονταν θαμμένα στο έδαφος είτε κείτονταν σκόρπια σε άχρηστους οξειδωμένους σωρούς.

«Εννοείς πως φτιάχνουν πράγματα από μέταλλο;» ρώτησε να μάθει ο Ομιλητής. «Από απλό άψυχο μέταλλο; Μα τι μπορούν να φτιάξουν μ' αυτό;»

«Απολύτως τίποτα», είπε με σιγουριά ο Τροφοδότης. «Ό,τι και να 'φτιαχναν, συνεχώς θα χαλούσε. Το μέταλλο δεν μπορεί να ξέρει πότε χάνει τη δύναμή του».

Μα φαινόταν πως ήταν αλήθεια. Το Μάτι μεγένθυνε την εικόνα και όλοι μπόρεσαν να δουν πως οι Ωθητές είχαν κατασκευάσει τεράστια καταφύγια, οχήματα και άλλα αντικείμενα από ανόργανη ύλη.

Δεν μπορούσαν να βρουν κάποιον εμφανή λόγο γι' αυτό, αλλά δεν ήταν καλό σημάδι. Ωστόσο, τα δύσκολα είχαν περάσει. Ο πλανήτης των Ωθητών είχε βρεθεί. Το μόνο που έμενε ήταν η σχετικά εύκολη δουλειά τού να πείσουν έναν ντόπιο Ωθητή να έρθει μαζί τους.

Δεν έπρεπε να δυσκολευτούν. Ο Ομιλητής ήξερε πως η συνεργασία ήταν ο θεμέλιος λίθος του

Γαλαξία, ακόμα κι ανάμεσα σε πρωτόγονους λαούς.

Το Πλήρωμα αποφάσισε να μην προσγειωθούν σε κατοικημένη περιοχή. Ασφαλώς δεν είχαν λόγο να περιμένουν εχθρική αντιμετώπιση, αλλά ήταν δουλειά της Ομάδας Επαφής να τους γνωρίσει σαν φυλή. Το μόνο που ήθελαν εκείνοι ήταν ένα άτομο.

Έτσι, διάλεξαν μια αραιοκατοικημένη περιοχή, μπαίνοντας στην ατμόσφαιρα την ώρα που η πλευρά του πλανήτη ήταν σκοτεινή.

Μπόρεσαν να εντοπίσουν έναν μοναχικό Ωθητή σχεδόν αμέσως.

Το Μάτι προσάρμοσε την όρασή του έτσι ώστε να βλέπει στο σκοτάδι, κι όλοι ακολούθησαν τις κινήσεις του Ωθητή. Μετά από λίγο, ξάπλωσε δίπλα σε μια μικρή φωτιά. Το Μυαλό τούς είπε πως αυτό ήταν ένα συνηθισμένο είδος ανάπαυσης για τους Ωθητές.

Λίγο πριν την αυγή, τα Τοιχώματα άνοιξαν και ο Τροφοδότης, ο Ομιλητής κι ο Γιατρός βγήκαν έξω.

Ο Τροφοδότης κύλησε μπροστά και ακούμπησε το πλάσμα στον ώμο. Ο Ομιλητής ακολούθησε μ' ένα νημάτιο επικοινωνίας.

Ο Ωθητής άνοιξε τα οπτικά του όργανα, τα ανοιγόκλεισε κι έκανε μια κίνηση με το όργανο μάσησης. Ύστερα πετάχτηκε όρθιος κι άρχισε να τρέχει.

Τα τρία μέρη του Πληρώματος έμειναν αποσβωλωμένα. Ο Ωθητής δεν είχε καν καθίσει ν' ακούσει τι τον ήθελαν!

Ο Ομιλητής άπλωσε γρήγορα ένα νημάτιο κι έπιασε τον Ωθητή δεκαπέντε μέτρα πιο πέρα, από ένα άκρο του. Ο Ωθητής έπεσε.

«Φερθήτε του ευγενικά!» είπε ο Τροφοδότης. «Μπορεί να τον ξάφνιασε η εμφάνισή μας». Τα πλο-

κάμια του συσπάστηκαν στην ιδέα πως ένας Ωθητής —ένα απ' τα πιο περίεργα θεάματα του Γαλαξία, με τα πολλαπλά του όργανα— μπορούσε να τρομάξει απ' την εμφάνιση κάποιου άλλου.

Ο Γιατρός κι ο Τροφοδότης πλησίασαν τον πεσμένο Ωθητή, τον σήκωσαν και τον μετέφεραν στο Σκάφος.

Τα Τοιχώματα σφράγισαν πάλι. Ελευθέρωσαν τον Ωθητή κι ετοιμάστηκαν να μιλήσουν.

Μόλις τον άφησαν, ο Ωθητής πετάχτηκε επάνω κι έτρεξε προς το μέρος όπου τα Τοιχώματα είχαν ξανακλείσει. Άρχισε να τα χτυπάει μανιασμένα, ενώ το όργανο τροφοδοσίας του ανοιγόκλεινε και δονούνταν.

«Κόφ' το!» είπε το Τοίχωμα. Έκανε κοιλιά προς τα μέσα, κι ο Ωθητής έπεσε στο πάτωμα. Στη στιγμή, ξαναστάθηκε όρθιος κι άρχισε να τρέχει.

«Σταματήστε τον!» είπε ο Ομιλητής. «Μπορεί να χτυπήσει!»

Ένας από τους Συσσωρευτές ξύπνησε ίσα-ίσα όση ώρα χρειαζόταν να κυλήσει μπροστά στον Ωθητή. Αυτός έπεσε, ξανασηκώθηκε και συνέχισε να τρέχει.

Ο Ομιλητής είχε απλωμένα νημάτια και στο μπροστινό μέρος του Σκάφους, κι έτσι έπιασε πάλι τον Ωθητή. Εκείνος προσπάθησε να σπάσει τα νημάτια, κι ο Ομιλητής τον άφησε βιαστικά ελεύθερο.

«Ένωσέ τον με το σύστημα επικοινωνίας!» φώναξε ο Τροφοδότης. «Ίσως μπορέσουμε να συνεννοηθούμε μαζί του!»

Ο Ομιλητής άπλωσε ένα νημάτιο πάνω από το κεφάλι του Ωθητή, κάνωντας μ' αυτό το παγκόσμιο σινιάλο επικοινωνίας. Ωστόσο, ο Ωθητής συνέχισε την εκπληκτική συμπεριφορά του, πηδώντας μακριά. Είχε στο χέρι ένα κομμάτι μέταλλο, και το κράδαινε μανιασμένα.

«Τι να θέλει να κάνει μ' αυτό;» ρώτησε ο Τροφοδότης. Ο Ωθητής είχε κολλήσει σε μια πλευρά του Σκάφους και χτυπούσε ένα από τα Τοιχώματα. Το Τοίχωμα σκλήρυνε ενστικτωδώς τη μοριακή δομή του και το μέταλλο έσπασε.

«Αφήστε τον», είπε ο Ομιλητής. «Δώστε του μια ευκαιρία να ηρεμήσει».

Ο Ομιλητής συμβουλεύτηκε το Μυαλό, αλλά δεν μπορούσαν να αποφασίσουν τι να κάνουν με τον Ωθητή. Δεν δεχόταν κανενός είδους επικοινωνία. Κάθε φορά που ο Ομιλητής άπλωνε ένα νημάτιο, ο Ωθητής έδειχνε όλα τα συμπτώματα βίαιου πανικού. Για την ώρα, βρίσκονταν σε αδιέξοδο.

Το Μυαλό απέρριψε την ιδέα να ψάξουν για έναν άλλο Ωθητή στον Πλανήτη. Θεωρούσε τη συμπεριφορά αυτού του Ωθητή τυπική για τη ράτσα του. με το να πλησιάσουν κάποιον άλλο, δεν θα έβγαινε τίποτα. Επίσης, μόνο η Ομάδα Επαφής μπορούσε να παρουσιαστεί στον πληθυσμό ενός πλανήτη.

«Νομίζω πως ξέρω ποιο είναι το πρόβλημα», είπε το Μάτι. Σύρθηκε κοντά σ' έναν Συσσωρευτή. «Αυτοί οι Ωθητές έχουν εξελίξει έναν μηχανικό πολιτισμό. Σκεφτείτε την εξέλιξή τους: Χρησιμοποιούν τα δάχτυλά τους, σαν το Γιατρό, αλλά για να μορφοποιούν το μέταλλο. Έχουν οπτικά όργανα όπως κι εγώ, κι ίσως αμέτρητα άλλα όργανα». Σταμάτησε για να δώσει έμφαση στα λόγια του. «Αυτοί οι Ωθητές έχασαν την εξιδείκευσή τους».

Συζήτησαν πάνω σ' αυτό το θέμα για αρκετές ώρες. Τα Τοιχώματα υποστήριζαν πως κανένα ευφυές πλάσμα δεν μπορούσε να είναι ανειδίκευτο. Ήταν ένα φαινόμενο άγνωστο στο Γαλαξία. Όμως, η απόδειξη βρισκόταν μπροστά τους. Οι πόλεις των Ωθητών, τα οχήματά τους... Αυτός ο Ωθητής, που αποτελούσε δείγμα και για τους υπόλοι-

πους, φαινόταν ικανός να κάνει μια πληθώρα πραγμάτων.

Μπορούσε να κάνει τα πάντα εκτός απ' το να Ωθεί.

Το Μυαλό παρουσίασε μια μερική εξήγηση: «Αυτός ο πλανήτης δεν είναι πρωτόγονος. Είναι σχετικά παλιός και θα έπρεπε να έχει μπει στη Συνεργασία χιλιάδες χρόνια πριν. Μια και δεν μπήκε, οι Ωθητές που τον κατοικούσαν έχασαν το κληρονομικό τους δικαίωμα. Η ικανότητα και η ειδικότητά τους ήταν να Ωθούν, αλλά δεν υπήρχε τίποτα για να Ωθήσουν. Είναι φυσικό να δημιουργήσουν μιαν αποκλίνουσα κουλτούρα.

»Τι είδους κουλτούρα είναι αυτή, μόνο να υποθέσουμε μπορούμε, μα βασιζόμενοι στα γεγονότα έχουμε λόγους να πιστεύουμε πως αυτοί οι Ωθητές δεν είναι... συνεργάσιμοι».

Το Μυαλό είχε το συνήθειο να παρουσιάζει τα πιο συγκλονιστικά στοιχεία με τον πιο αδιάφορο τρόπο.

«Είναι πολύ πιθανό», το Μυαλό συνέχισε απτόητο, «αυτοί οι Ωθητές να μη θέλουν να έχουν σχέσεις μαζί μας. Σε μια τέτοια περίπτωση, η πιθανότητα να βρούμε έναν άλλο πλανήτη Ωθητών είναι μία προς διακόσιες ογδόντα τρεις».

Δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι πως δεν θα συνεργαστεί», είπε ο Ομιλητής, «αν δεν επικοινωνήσουμε πρώτα μαζί του». Το έβρισκε σχεδόν αδύνατον να πιστέψει πως οποιοδήποτε έλλογο πλάσμα θα αρνιόταν να συνεργαστεί με τη θέλησή του.

«Πώς όμως;» ρώτησε ο Τροφοδότης. Αποφάσισαν ένα σχέδιο δράσης. Ο Γιατρός προχώρησε αργά προς τον Ωθητή, που υποχώρησε μπροστά του. Στο μεταξύ, ο Ομιλητής άπλωσε ένα νημάτιο έξω από το Σκάφος, γύρω του και ξανά μέσα, πίσω από τον Ωθητή.

Ο Ωθητής κόλλησε πάνω σ' ένα Τοίχωμα, κι ο Ομιλητής έχωσε το νημάτιο μέσα στο κρανίο του, στην εσόχη επικοινωνίας, στο κέντρο του εγκεφάλου του.

Ο Ωθητής κατέρρευσε.

Όταν συνήλθε, ο Τροφοδότης κι ο Γιατρός αναγκάστηκαν να ακινητοποιήσουν τα μέλη του για να μην αποσπάσει τη γραμμή επικοινωνίας. Ο Ομιλητής εφάρμοσε το ταλέντο του για να μάθει να μιλάει τη γλώσσα του Ωθητή.

Δεν ήταν πολύ δύσκολο. Όλες οι γλώσσες των Ωθητών ανήκαν στην ίδια οικογένεια κι αυτή δεν αποτελούσε εξαίρεση. Ο Ομιλητής μπόρεσε να συλλάβει αρκετές επιφανειακές σκέψεις για να δημιουργήσει μιαν αρχική εντύπωση.

Προσπάθησε να επικοινωνήσει με τον Ωθητή.

Ο Ωθητής παρέμεινε αμίλητος.

«Νομίζω πως χρειάζεται φαγητό», είπε ο Τροφοδότης. Θυμήθηκαν πως είχαν περάσει σχεδόν δυο μέρες από τη στιγμή που είχαν φέρει τον Ωθητή στο Σκάφος. Ο Τροφοδότης δημιούργησε μια συνηθισμένη τροφή Ωθητών και του την πρόσφερε.

«Θεέ μου, μια μπριζόλα!» είπε ο Ωθητής.

Όλο το Πλήρωμα ζητωκραύγασε μέσα από τα επικοινωνιακά κυκλώματα του Ομιλητή. Ο Ωθητής είχε πει τις πρώτες του λέξεις.

Ο Ομιλητής ερεύνησε τις λέξεις κι έψαξε στη μνήμη του. Ανακάλυψε πως αυτός ο Ωθητής μιλούσε μια διασταύρωση ανάμεσα σε δυο άλλες γλώσσες Ωθητών.

Αφού ο Ωθητής έφαγε, κοίταξε γύρω του. Ο Ομιλητής έπιασε τις σκέψεις του και τις μετέδωσε σ' όλο το Πλήρωμα.

Ο Ωθητής έβλεπε το Σκάφος με παράξενο τρόπο. Τα τοιχώματα πάλλονταν. Μπροστά του ήταν

κάτι που έμοιαζε με γιγάντια αράχνη με μαύρο και πράσινο χρώμα κι έναν ιστό που απλωνόταν σ' όλο το Σκάφος κι έμπαινε στα κεφάλια όλων των άλλων πλασμάτων. Έβλεπε το Μάτι σαν ένα παράξενο, γυμνό, μικρό ζώο, κάτι ανάμεσα σε γδαρμένο κουνέλι και κρόκο αυγού — ό,τι ήταν τέλος πάντων αυτά τα πράγματα.

Ο Ομιλητής γοητεύτηκε από την καινούρια προοπτική που του έδινε το μυαλό του Ωθητή. Ποτέ δεν είχε δει τα πράγματα μ' αυτόν τον τρόπο πριν. Τώρα που του το έδειχνε κι ο Ωθητής, έβλεπε πως το Μάτι ήταν πράγματι αστείο πλάσμα.

Άρχισαν τη συζήτηση.

«Τι διάβολο είστε εσείς;» ρώτησε ο Ωθητής, πολύ πιο ήρεμος απ' ό,τι ήταν δυο μέρες πριν. «Γιατί με αρπάξατε; Μήπως τρελάθηκα;»

«Όχι, δεν είσαι ψυχωτικός», του είπε ο Ομιλητής. «Είμαστε ένα γαλαξιακό εμπορικό σκάφος. Παρασυρθήκαμε εκτός πορείας από μια καταιγίδα κι ο Ωθητής μας σκοτώθηκε».

«Και τι σχέση έχω εγώ μ' αυτό;»

«Θέλουμε να έρθεις μαζί μας και να γίνεις ο νέος μας Ωθητής».

Ο Ωθητής κάθισε να σκεφτεί, όταν του εξήγησαν πώς είχε η κατάσταση. Ο Ομιλητής μπορούσε να συλλάβει τα συγκρουόμενα συναισθήματα στις σκέψεις του Ωθητή. Δεν ήξερε αν έπρεπε να αποδεχτεί πως αυτή η κατάσταση ήταν αληθινή. Τελικά, ο Ωθητής έκρινε πως δεν ήταν τρελός.

«Κοιτάχτε, παιδιά», είπε. «Δεν ξέρω τι είσαστε ή τι νόημα βγαίνει απ' όλα αυτά, αλλά πρέπει να σας το πω. Έχω πάρει άδεια απ' το στρατό, κι αν δεν γυρίσω πίσω θα με κυνηγάνε».

Ο Ομιλητής ζήτησε από τον Ωθητή να του δώσει περισσότερες πληροφορίες για το «στρατό» και τις μετέδωσε στο Μυαλό.

«Αυτοί οι Ωθητές εμπλέκονται σε μάχες μεταξύ τους», ήταν το συμπέρασμα του Μυαλού.

«Μα γιατί;» ρώτησε ο Ομιλητής. Με λύπη σκέφτηκε πως το Μυαλό ίσως είχε δίκιο. ο Ωθητής δεν έδειχνε μεγάλη διάθεση για συνεργασία.

«Θα ήθελα να σας βοηθήσω, παιδιά», είπε ο Ωθητής, «αλλά δεν ξέρω πώς σας μπήκε η ιδέα ότι μπορώ να σπρώξω κάτι τόσο μεγάλο. Θέλετε ολόκληρη τεθωρακισμένη μεραρχία μόνο να το κουνήσετε».

«Εσύ επιδοκιμάζεις αυτούς τους πολέμους;» ρώτησε ο Ομιλητής μετά από πρόταση του Μυαλού.

«Σε κανέναν δεν αρέσουν οι πόλεμοι — τουλάχιστον σ' αυτούς που πρέπει να πεθάνουν σ' αυτούς».

«Τότε, γιατί πολεμάτε;»

Ο Ωθητής έκανε μια χειρονομία με το όργανο τροφοδοσίας του και το Μάτι την απεικόνισε και την έστειλε στο Μυαλό. «Ή θα τους φάμε ή θα μας φάνε. Εσείς, ρε μάγκες, δεν ξέρετε τι είναι ο πόλεμος;»

«Εμείς δεν έχουμε πολέμους», είπε ο Ομιλητής.

«Τότε είστε τυχεροί», είπε ο Ωθητής, πικραμένα. «Εμείς έχουμε, και πολλούς μάλιστα».

«Ασφαλώς», είπε ο Ομιλητής. Το Μυαλό τού είχε στείλει την πλήρη εξήγηση. «Θα 'θελες να σταματήσουν;»

«Ασφαλώς θα το ήθελα».

«Τότε, έλα μαζί μας. Γίνε ο Ωθητής μας!»

Ο Ωθητής σηκώθηκε και πήγε προς έναν Συσσωρευτή. Κάθισε επάνω του και δίπλωσε τα άκρα των πάνω μελών του.

«Και πώς στην οργή μπορώ εγώ να σταματήσω όλους τους πολέμους;» ρώτησε ο Ωθητής. «Ακόμα

κι αν πήγαινα στα μεγάλα κεφάλια και τους έλεγα—»

«Δεν χρειάζεται», είπε ο Ομιλητής. «Το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να έρθεις μαζί μας. Ώθησέ μας μέχρι τη βάση μας. Από εκεί θα στείλουν μια Ομάδα Επαφής στον πλανήτη σου. Αυτό θα θέσει τέλος στους πολέμους σας».

«Τι μας λες;» απάντησε ο Ωθητής. «Έχετε αποκλειστεί εδώ πέρα, ε; Καλά να πάθετε! Δεν θα αφήσω τέρατα να καταλάβουν τη Γη!»

Απορημένος, ο Ομιλητής προσπάθησε να καταλάβει τη λογική του. Μήπως είχε πει κάτι που δεν έπρεπε; Μήπως ο Ωθητής δεν τον καταλάβαινε;

«Νόμιζα πως ήθελες να δώσεις τέλος στους πολέμους», του είπε.

«Ασφαλώς. Μα δεν θέλω κάποιοι να μας βάλουν με το ζόρι να σταματήσουμε. Δεν είμαι προδότης! Προτιμώ να πολεμήσω».

«Κανείς δεν θα σας βάλει με το ζόρι. Θα σταματήσετε επειδή δεν θα υπάρχει πια λόγος να πολεμάτε.

«Και πού ξέρεις εσύ γιατί πολεμάμε;»

«Είναι προφανές».

«Αλήθεια; Και ποια είναι η εξήγησή σου;»

«Εσείς οι Ωθητές έχετε αποκοπεί από το κύριο ρεύμα του Γαλαξία», του εξήγησε ο Ομιλητής. «Έχετε την ειδικότητά σας —την ώθηση— αλλά δεν έχετε τίποτα για να ωθήσετε. Άρα, δεν έχετε και πραγματικές δουλειές. Παίζετε με τα πράγματα — το μέταλλο και τα άψυχα αντικείμενα— αλλά δεν βρίσκετε αληθινή ικανοποίηση. Στερημένοι από την αληθινή σας φύση, πολεμάτε μόνο και μόνο από ένα αίσθημα ανικανοποίητου.

»Όταν βρήτε τη θέση σας μέσα στη Γαλακτική Συνεργασία —και σε βεβαιώνω πως αυτή η θέση θα είναι σημαντική— οι μάχες σας θα σταματή-

σουν. Γιατί να πολεμάτε, κάτι που είναι μια αφύσικη απασχόληση, αφού μπορείτε να ωθείτε; Επίσης, ο μηχανικός σας πολιτισμός θα πάψει να υπάρχει, αφού πια δεν θα τον έχετε ανάγκη».

Ο Ωθητής κούνησε το κεφάλι, κάτι που ο Ομιλητής κατάλαβε πως ήταν έκφραση αμφιβολίας. «Τι είναι αυτή η ώθηση;»

Ο Ομιλητής τού εξήγησε όσο καλύτερα μπορούσε. Μια κι αυτή δεν ήταν η ειδικότητά του, είχε μόνο μια γενική ιδέα για το τι έκανε ένας Ωθητής.

«Εννοείς πως αυτό είναι η δουλειά που θα έπρεπε να κάνει κάθε γήινος;»

«Ασφαλώς», είπε ο Ομιλητής. «Είναι η μεγάλη σας ειδικότητα».

Ο Ωθητής το σκέφτηκε για αρκετή ώρα. «Νομίζω πως σας χρειάζεται κάποιο μέντιουμ. Εγώ δεν θα μπορούσα ποτέ να κάνω κάτι τέτοιο. Είμαι βοηθός αρχιτέκτονα. Εξάλλου... είναι δύσκολο να το εξηγήσω...»

Μα ο Ομιλητής είχε ήδη καταλάβει το πρόβλημα του Ωθητή. Έβλεπε μέσα στις σκέψεις του μια θηλυκή Ωθήτρια. Όχι μία... Δύο, τρεις. Συνέλαβε ένα αίσθημα μοναξιάς και αποξένωσης. Ο Ωθητής ήταν γεμάτος αμφιβολίες. Φοβόταν.

«Όταν γυρίσουμε πίσω», είπε ο Ομιλητής, ελπίζοντας να έλεγε αυτό που έπρεπε, «μπορείς να γνωρίσεις άλλους Ωθητές, και Ωθήτριες επίσης. Όλοι σας μοιάζετε, γιατί λοιπόν να μη γίνεις φίλος μαζί τους; Όσο για τη μοναξιά μέσα στο Σκάφος, αυτή δεν υπάρχει. Δεν έχεις ακόμα κατανοήσει τη Συνεργασία. Κανείς δεν νιώθει μόνος μέσα στη Συνεργασία».

Ο Ωθητής ακόμα συλλογιζόταν την ιδέα πως υπήρχαν κι άλλοι Ωθητές. Ο Ομιλητής δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί ήταν τόσο ξαφνιασμένος. Ο Γαλαξίας ήταν γεμάτος με Ωθητές, Τροφοδότες,

Ομιλητές και πολλά άλλα είδη που επαναλαμβάνονταν συνεχώς.

«Δεν νομίζω πως μπορεί κανείς να τελειώσει τον πόλεμο», είπε ο Ωθητής. «Πώς ξέρω πως δεν μου λέτε ψέματα;»

Ο Ομιλητής ένιωσε να κεραυνοβολείται. Το Μυαλό θα πρέπει να είχε δίκιο όταν έλεγε πως αυτοί οι Ωθητές δεν είναι συνεργάσιμοι. Θα ήταν αυτό το τέλος της καριέρας του Ομιλητή; Θα περνούσε αυτός και το υπόλοιπο Πλήρωμα τη ζωή τους στο διάστημα εξαιτίας της βλακείας μιας χούφτας Ωθητών;

Μα ακόμα και την ώρα που σκεφτόταν όλα αυτά, ο Ομιλητής λυπόταν τον Ωθητή. Θα πρέπει να ήταν τρομερό, σκέφτηκε. Γεμάτοι αμφιβολίες και αβεβαιότητες, δεν μπορούσαν ποτέ να εμπιστευτούν κανέναν. Αν αυτοί οι Ωθητές δεν έβρισκαν γρήγορα τη θέση τους μέσα στο γαλαξία, θα αφανίζονταν μεταξύ τους. Ήδη είχαν αργήσει πολύ.

«Τι μπορώ να κάνω για να σε πείσω;» ρώτησε ο Ομιλητής.

Μέσα στην απόγνωσή του, άνοιξε όλα του τα κυκλώματα προς τον Ωθητή. Τον άφησε να δει την καλοσυνάτη τραχύτητα της Μηχανής και την ανέμελη ευδιαθεσία των Τοιχωμάτων. Του έδειξε τις ποιητικές προσπάθειες του Ματιού και τον σπιρτόζο χαρακτήρα του Τροφοδότη. Άνοιξε και το δικό του μυαλό και έδειξε στον Ωθητή μια εικόνα του μητρικού του πλανήτη, την οικογένειά του, το δέντρο που σκόπευε να αγοράσει όταν γύριζε πίσω.

Οι εικόνες τού είπαν τις ιστορίες όλων τους. Πλάσματα από διαφορετικούς πλανήτες και με διαφορετικές συνήθειες, όλα ενωμένα κάτω από έναν κοινό δεσμό —τη Γαλακτική Συνεργασία.

Ο Ωθητής τα παρακολουθούσε όλα αμίλητος. Μετά από λίγο, έσεισε το κεφάλι. Η σκέψη που

συνόδευε τη χειρονομία ήταν αβέβαιη, αδύναμη —αλλά αρνητική.

Ο Ομιλητής είπε στα Τοιχώματα να ανοίξουν. Καθώς το έκαναν, ο Ωθητής τούς κοίταξε έκπληκτος.

«Μπορείς να φύγεις», είπε ο Ομιλητής. «Βγάλε μόνο τη γραμμή επικοινωνίας και πήγαινε».

«Κι εσείς τι θα κάνετε;»

«Θα ψάξουμε για έναν άλλο πλανήτη Ωθητών».

«Πού; Στον Άρη; Στην Αφροδίτη;»

«Δεν ξέρουμε. Μπορούμε μόνο να ελπίζουμε πως θα υπάρχει κι άλλος στην περιοχή».

Ο Ωθητής κοίταξε το άνοιγμα και μετά το Πλήρωμα. Δίστασε και στο πρόσωπό του χαράχτηκε ένας μορφασμός αναποφασιστικότητας.

«Όσα μου δείξατε ήταν αλήθεια;»

Δεν χρειαζόταν καμιά απάντηση.

«Καλά, λοιπόν», είπε ξαφνικά ο Ωθητής. «Θα έρθω. Είμαι ηλίθιος, αλλά θα έρθω!»

Ο Ομιλητής είδε πως η αγωνία του Ωθητή τον είχε αποκόψει απ' την πραγματικότητα. Πίστευε πως ονειρευόταν, άρα κι ότι οι αποφάσεις του ήταν εύκολες και χωρίς σημασία.

«Υπάρχει μονάχα ένα μικρό πρόβλημα», είπε ο Ωθητής με την ευθυμία που φέρνει η υστερία. «Ρε παιδιά, να με πάρει και να με σηκώσει αν ξέρω πώς να...ωθώ. Είπατε κάτι για ταχύτητα μεγαλύτερη του φωτός; Μα εγώ δεν μπορώ να τρέξω ούτε ένα χιλιόμετρο την ώρα».

«Ασφαλώς και μπορείς να ωθήσεις», τον βεβαίωσε ο Ομιλητής, ελπίζοντας να 'χε δίκιο. Ήξερε ποιες ήταν οι ικανότητες ενός Ωθητή... αλλά αυτός εδώ...

«Δοκίμασε».

«Εντάξει, λοιπόν», συμφώνησε ο Ωθητής. «Έτσι κι αλλιώς, όπου να 'ναι θα ξυπνήσω».

Σφράγισαν το Σκάφος για την απογείωση, ενώ ο Ωθητής μιλούσε μόνος του.

«Τι αστείο», είπε ο Ωθητής. «Πίστευα πως αν πήγαινα σε κατασκήνωση θα περνούσα ωραία την άδειά μου, κι εγώ το μόνο που κατάφερα είναι να έχω εφιάλτες!»

Η Μηχανή σήκωσε το Σκάφος στον αέρα. Τα Τοιχώματα σφράγισαν και το Μάτι τούς οδήγησε μακριά απ' τον πλανήτη.

«Βρισκόμαστε στο διάστημα», του είπε ο Ομιλητής. Ήλπιζε το μυαλό του Ωθητή να μην καταρρεύσει. «Το Μάτι και το Μυαλό θα δώσουν μια κατεύθυνση, εγώ θα σου τη μεταδώσω κι εσύ θα σπρώξεις προς τα εκεί».

«Είσαι τρελός», μουρμούρισε ο Ωθητής. «Λάθος πλανήτη διαλέξατε. Θα ήθελα τώρα να ξυπνήσω».

«Ανήκεις πια στη Συνεργασία», είπε το Μάτι απελπισμένα. «Να η κατεύθυνση. Ώθησε!»

Ο Ωθητής για μια στιγμή δεν έκανε τίποτα. Έβγαινε αργά από τη φαντασίωσή του, συνειδητοποιώντας πως τελικά δεν έβλεπε όνειρο. Ένιωσε τη Συνεργασία: Το Μάτι προς το Μυαλό, το Μυαλό προς τον Ομιλητή, ο Ομιλητής προς τον Ωθητή, όλοι σε συντονισμό με τα Τοιχώματα κι ο ένας με τον άλλο.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε ο Ωθητής. Αισθάνθηκε την ολότητα του Σκάφους, τη μεγάλη ζεστασιά και την ενότητα που μπορούσε να επιτευχθεί μόνο μέσα από τη Συνεργασία.

Ώθησε.

Δεν έγινε τίποτα.

«Δοκίμασε πάλι», τον ικέτεψε ο Ομιλητής.

Ο Ωθητής έψαξε μέσα στο μυαλό του. Βρήκε ένα βαθύ πηγάδι αμφιβολίας και φόβου. Κοιτάζοντας μέσα, είδε το δικό του βασανισμένο πρόσωπο.

Το Μυαλό τού φώτισε το δρόμο.

Οι Ωθητές ζούσαν μέσα σ' αυτόν το φόβο και την αμφιβολία για αιώνες. Πολεμούσαν μέσα από το φόβο και σκότωναν μέσα απ' την αμφιβολία.

Να πού βρισκόταν το όργανο του Ωθητή!

Ο άνθρωπος —ο ειδικευμένος— ο Ωθητής— έγινε αναπόσπαστο μέλος του Πληρώματος, έγινε ένα μαζί τους και ακούμπησε πνευματικά χέρια γύρω από τους ώμους του Μυαλού και του Ομιλητή.

Ξαφνικά, το Σκάφος τινάχτηκε μπροστά με οκτώ φορές την ταχύτητα του φωτός. Συνέχισε να επιταχύνει.

Η ΜΟΡΦΗ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

του Ρέι Μπράντμπουρι

Ο Ρέι Μπράντμπουρι είναι ένας από τους πρωτοπόρους συγγραφείς επιστημονικής φαντασίας. Ποιος λάτρης του είδους δεν διάβασε στην πρώτη του νιότη τα «Αρειανά Χρονικά» του (The Martian Chronicles); Σ' αυτό εδώ το μικρό διήγημα ασχολείται με ένα πολύ σημαντικό στοιχείο της οντολογίας: Τη μορφή των πραγμάτων. Μερικοί φιλόσοφοι έχουν φτάσει στο σημείο να υποστηρίξουν ότι ο κόσμος που βλέπουμε είναι ένα καθαρά υποκειμενικό δημιούργημα του μυαλού μας. Η μορφή που παίρνουν τα αντικείμενα γύρω μας εξαρτάται από τη λειτουργία του εγκεφάλου μας. Αν υπάρχει, όμως, μια απειρία διαστάσεων, μήπως υπάρχει και μια απειρία μορφών για το κάθε αντικείμενο;
Θ.Μ.

Δεν ήθελε να είναι πατέρας αυτής της μικρής γαλάζιας πυραμίδας. Ο Πήτερ Χορν δεν είχε ονειρευτεί έτσι τα πράγματα, ούτε κι η γυναίκα του είχε φανταστεί πως κάτι τέτοιο θα μπορούσε να τους συμβεί. Μήνες συζητούσαν για τον ερχομό του παιδιού τους, έτρωγαν συνηθισμένα φαγητά, κοιμόνταν πολύ, είχαν βγει μερικές φορές έξω και, όταν ήρθε η ώρα να τη μεταφέρουν με το ελικόπτερο στην κλινική, ο σύζυγός της, ο Πήτερ Χορν, γέλασε και τη φίλησε.

«Θα είσαι πίσω σε έξι ώρες, αγάπη μου», της είπε. «Αυτές οι καινούριες συσκευές τοκετού κάνουν τα πάντα εκτός απ' το να φυτεύουν το παιδί μέσα σου».

Εκείνη θυμήθηκε ένα παλιό τραγούδι που έλεγε: «Αυτό, τουλάχιστον, δεν μπορούν να μου το στερήσουν» και το τραγούδησε. Γελούσαν κι οι δύο καθώς το ελικόπτερο τους μετέφερε από το αγρόκτημα στην πόλη.

Ο γιατρός, ένας ήσυχος κοντός άντρας που ονομαζόταν Βόλκοτ, έδειχνε μεγάλη σιγουριά. Η Πόλι Ανν, η σύζυγος, μεταφέρθηκε στο θάλαμο τοκετών, ενώ ο πατέρας, ως συνήθως, κάθισε να περιμένει στην αίθουσα αναμονής, καπνίζοντας και πίνοντας απανωτούς καφέδες. Ένιωθε αρκετά άνετα. Ήταν το πρώτο τους παιδί, αλλά δεν είχαν τίπο-

τα για ν' ανησυχούν. Η Πόλι Ανν βρισκόταν σε καλά χέρια.

Ο δρ Βόλκοτ μπήκε στην αίθουσα αναμονής μια ώρα αργότερα. Είχε την όψη κάποιου που είχε δει το χάρο με τα μάτια του. Ο Πήτερ Χορν κοκάλωσε. Το χέρι τους σφίχτηκε γύρω απ' το ποτήρι του καφέ και ψιθύρισε:

«Πέθανε».

«Όχι», είπε χαμηλόφωνα ο Βόλκοτ. «Όχι, η γυναίκα σας είναι μια χαρά. Το μωρό έχει το πρόβλημα».

«Πέθανε το μωρό, λοιπόν;»

«Και το μωρό είναι ζωντανό, αλλά... Πιείτε τον υπόλοιπο καφέ σας κι ελάτε μαζί μου. Συνέβη κάτι...»

Και πράγματι, κάτι είχε συμβεί, κι αυτό το «κάτι» έκανε όλο το προσωπικό του νοσοκομείου να τρέχει πάνω κάτω. Οδήγησαν τον Πήτερ Χορν μέσα από έναν διάδρομο γεμάτο γιατρούς με λευκές στολές που είχαν δημιουργήσει πηγαδάκια και σιγοψυθίριζαν. Ένιωσε αναγούλα. Όλα γύρω του του έδιναν την αίσθηση ενός τσίρκου, λες και ανά πάσα στιγμή κάποιος θ' ανέβαινε σ' ένα βάθρο και θα φώναζε:

«Περάστε! Περάστε! Ελάτε να δείτε το απίθανο παιδί του Πήτερ Χορν!»

Μπήκαν σ' ένα μικρό καθαρό δωμάτιο. Ένα πλήθος ήταν μαζεμένο και κοιτούσε κάτι πάνω σ' ένα χαμηλό τραπέζι.

Μια μικρή γαλάζια πυραμίδα.

«Γιατί με φέρατε εδώ;» ρώτησε ο Χορν, γυρίζοντας προς το γιατρό.

Η μικρή γαλάζια πυραμίδα κινήθηκε. Άρχισε να κλαίει.

Ο Πήτερ Χορν έκανε τους άλλους στο πλάι και την κοίταξε με γουρλωμένα μάτια. Είχε χλωμιάσει

κι ανάσαινε βαριά. «Θες να πεις πως αυτό είναι το παιδί μου;»

Ο δόκτωρ Βόλκοτ ένευσε.

Η γαλάζια πυραμίδα είχε έξι γαλάζιες οφιοειδείς αποφύσεις και τρία μάτια που ανοιγόκλειναν από τις άκρες προεξοχών.

Ο Χορν δεν κινήθηκε.

«Ζυγίζει τρισήμισι κιλά», είπε κάποιος.

Με κοροϊδεύουν, σκέφτηκε ο Χορν. Είναι ένα αστείο. Ο Τσάρλι Ράσκολ κρύβεται πίσω απ' όλα. Τώρα θα πεταχτεί πίσω από καμιά πόρτα και θα φωνάξει: «Πρωταπριλιά!» κι όλοι θ' αρχίσουν να γελάνε. Δεν μπορεί αυτό να 'ναι το παιδί μου. Θεέ μου! Με κοροϊδεύουν.

Ο Χορν στεκόταν ακίνητος και ο ιδρώτας κυλούσε στο πρόσωπό του.

«Δεν τολμήσαμε να το δείξουμε στη γυναίκα σας», είπε ήρεμα ο δρ Βόλκοτ. «Το σοκ θα είναι μεγάλο. Δεν πρέπει να το μάθει ακόμα».

«Βγάλτε με από δω!» Ο Χορν έστρεψε αλλού το βλέμμα και τα μάτια του ανοιγόκλεισαν χωρίς σκοπό.

Ο Βόλκοτ τον έπιασε από το μπράτσο, μιλώντας του με πράο τόνο στη φωνή. «Αυτό είναι το παιδί σας. Πρέπει να το καταλάβετε, κ.Χορν».

«Όχι! Αποκλείεται!» Το μυαλό του αρνιόταν να σκεφτεί την πιθανότητα. «Είναι ένας εφιάλτης. Καταστρέψτε το!»

«Δεν μπορείς να σκοτώσεις ένα ανθρώπινο πλάσμα».

«Ανθρώπινο;» Τα μάτια του Χορν είχαν βουρκώσει. «Αυτό δεν είναι άνθρωπος! Είναι ένα έγκλημα στα μάτια του Θεού!»

Ο γιατρός συνέχισε να μιλάει. «Εξετάσαμε αυτό το... παιδί και βρήκαμε ότι δεν αποτελεί μετάλλαξη ή αποτέλεσμα γενετικής ανωμαλίας. Δεν είναι τέ-

ρας, ούτε είναι άρρωστο. Σας παρακαλώ, ακούστε καλά όσα θα σας πω».

Ο Χορν κοιτούσε τον τοίχο με τα μάτια θολωμένα. Ταλαντευόταν πέρα δώθε. Ο γιατρός μιλούσε απόμακρα, αλλά με σιγουριά.

«Το παιδί επηρεάστηκε με κάποιο τρόπο από την πίεση της γέννας. Δημιουργήθηκε μια διαστατική ρωγμή εξαιτίας των ταυτόχρονων βραχυκυκλωμάτων και δυσλειτουργιών των καινούριων συσκευών τοκετού και της μηχανής υπνώσεως. Με λίγα λόγια», ο γιατρός κατέληξε ξεψυχισμένα, «το μωρό σας γεννήθηκε σε... μια άλλη διάσταση».

Ο Χορν δεν κούνησε καν το κεφάλι. Συνέχιζε να μένει στην ίδια θέση, περιμένοντας.

«Το παιδί σας είναι ζωντανό, υγιές και ευδιάθετο», του τόνισε ο δρ Βόλκοτ. «Βρίσκεται πάνω σ' αυτό το τραπέζι. Όμως, επειδή γεννήθηκε σε μια άλλη διάσταση, η μορφή του μας ξενίζει. Τα μάτια μας, προσαρμοσμένα σε μια τρισδιαστατική αντίληψη, δεν μπορούν να το αναγνωρίσουν σαν μωρό. Όμως, είναι μωρό. Κάτω απ' αυτό το παράξενο πυραμιδοειδές σχήμα και τις αποφύσεις, είναι το παιδί σου».

Ο Χορν έκλεισε το στόμα και τα μάτια του και προσπάθησε να σκεφτεί. «Μπορώ να πιω κάτι;» είπε.

«Ασφαλώς», είπε ο Βόλκοτ. «Όρίστε». Έβαλαν ένα ποτό μέσα στα χέρια του Χορν.

«Τώρα, αφήστε με να καθίσω κάπου για λίγο». Ο Χορν σωριάστηκε εξαντλημένος σε μια πολυθρόνα. Όλα ξεκαθάριζαν μέσα στο μυαλό του και έμπαιναν στη θέση τους. Ό,τι και να είχε γίνει, αυτό ήταν το παιδί του. Ρίγησε. Όσο φρικτό και να 'ταν, αυτό ήταν το πρωτότοκο παιδί του.

Τελικά, σήκωσε τα μάτια και προσπάθησε να διακρίνει το γιατρό. «Τι θα πούμε στην Πόλι;» Η φω-

νή του ήταν ένας ψίθυρος. Ένιωθε πολύ κουρασμένος.

«Θα το συζητήσουμε αύριο το πρωί, όταν θα είστε κι εσείς καλύτερα».

«Τι θα γίνει στη συνέχεια; Υπάρχει κανένας τρόπος να... το κάνουμε πάλι φυσιολογικό;»

«Θα προσπαθήσουμε, αν δηλαδή μας δώσετε την άδεια. Στο κάτω-κάτω, είναι το παιδί σας. Εσείς αποφασίζετε γι' αυτόν».

«Αυτόν;» Ο Χορν γέλασε ειρωνικά, κλείνοντας τα μάτια. «Πώς ξέρετε πως είναι ''αυτός''»; Τον έπνιξε το σκοτάδι. Τα αυτιά του βούιζαν.

Ο Βόλκοτ ήταν φανερά ταραγμένος. «Μα... δηλαδή... δεν ξέρουμε και σίγουρα».

Ο Χορν στράγγισε το ποτήρι του. «Κι αν δεν μπορέσετε να το κάνετε όπως πριν;»

«Καταλαβαίνω το σοκ που έχετε υποστεί, κ. Χορν. Αν δεν μπορείτε να αντέξετε το παιδί, ευχαρίστως θα το κρατήσουμε και θα το μεγαλώσουμε εδώ, στο Ινστιτούτο».

Ο Χορν το συλλογίστηκε. «Ευχαριστώ, αλλά είναι ακόμα το παιδί μου. Ανήκει σε μένα και την Πόλι. Θα τον αναθρέψω εγώ. Θα του προσφέρω ένα σπίτι και θα το μεγαλώσω όπως θα μεγάλωνα ένα φυσιολογικό παιδί. Θα του δώσω μια κανονική ζωή και θα προσπαθήσω να τον αγαπήσω. Θα του φερθώ όπως πρέπει». Τα χείλια του ήταν μουδιασμένα και δεν μπορούσε να σκεφτεί.

«Συνειδητοποιείτε τι υποχρέωση αναλαμβάνετε, κ.Χορν; Ο μικρός δεν θα μπορεί να παίξει με φυσιολογικά παιδιά, γιατί θα τον βασανίσουν μέχρι θανάτου. Ξέρετε πώς φέρονται τα μικρά παιδιά. Αν αποφασίσετε να αναθρέψετε το παιδί στο σπίτι σας, η ζωή του πρέπει να είναι αυστηρά περιορισμένη. Δεν θα πρέπει να το δει κανείς. Έγινα αντιληπτός;»

«Ναι, γιατρέ, γίνατε. Πέστε μου, όμως, κάτι. Είναι πνευματικά υγιές;»

«Ναι. Ελέγξαμε τις αντιδράσεις του. Είναι ένα πολύ υγιές παιδί, τουλάχιστον όσον αφορά τις νευρικές αντιδράσεις και τα παρόμοια».

«Απλά ήθελα να βεβαιωθώ. Τώρα, το μόνο μας πρόβλημα είναι η Πόλι».

Ο Βόλκοτ ζάρωσε το μέτωπο. «Παραδέχομαι πως αυτό με προβληματίζει. Είναι πολύ σκληρό για μια γυναίκα να μάθει πως το παιδί της γεννήθηκε νεκρό. Μα το να πεις σε κάποια ότι γέννησε κάτι που δεν αναγνωρίζεται σαν άνθρωπος είναι πολύ χειρότερο. Οι πιθανότητες για νευρικό κλονισμό είναι πολύ μεγάλες. Κι όμως, πρέπει να της πούμε την αλήθεια. Δεν ωφελεί έναν γιατρό να λέει ψέματα στον ασθενή του».

Ο Χορν κατέβασε το ποτήρι του. «Δεν θέλω να χάσω και την Πόλι. Αν σκοτώνατε το παιδί, θα ήταν κάτι που είμαι έτοιμος να υποστώ. Αυτό που δεν θ' αντέξω είναι να δω την Πόλι να πεθαίνει από το σοκ».

«Νομίζω πως ίσως μπορέσουμε να κάνουμε το παιδί πάλι φυσιολογικό. Αυτό είναι που με κάνει και διστάζω. Αν πίστευα πως δεν μπορεί να γίνει τίποτα, θα έγραφα αμέσως ένα πιστοποιητικό για ευθανασία. Αξίζει, όμως, τον κόπο να περιμένουμε».

Ο Χορν ήταν πολύ κουρασμένος. Τρεμούλιασε και μετά είπε: «Εντάξει, γιατρέ. Χρειάζεται φαγητό, γάλα και αγάπη μέχρι να μπορέσετε να το κάνετε όπως πριν. Τράβηξε πολλά μέχρι τώρα, άρα δεν υπάρχει ανάγκη να συνεχίσει να υποφέρει. Πότε θα το πούμε στην Πόλι;»

«Αύριο το απόγευμα, όταν ξυπνήσει».

Ο Χορν σηκώθηκε και πήγε προς το τραπέζι το οποίο φωτιζόταν από μια μικρή λάμπα από πάνω του. Άπλωσε το χέρι του προς τη γαλάζια πυραμίδα που στεκόταν εκεί.

«Γεια σου, μωρούλι», είπε ο Χορν.

Η γαλάζια πυραμίδα κοίταξε τον Χορν με τρία λαμπερά γαλάζια μάτια. Μετακίνησε ένα μικρό γαλάζιο πλοκάμι κι άγγιξε μ' αυτό τα δάχτυλα του Χορν.

Ο Χορν ανατρίχιασε.

«Γεια σου, μωράκι».

Ο γιατρός έφερε ένα ειδικά φτιαγμένο μπιμπερό.

«Αυτό είναι γάλα γυναίκας. Έλα, μωράκι μου».

Το Μωρό κοιτούσε μέσα από τις ομίχλες που καθάριζαν. Έβλεπε σχήματα να κινούνται από πάνω του και ήξερε πως είναι φιλικά. Ήταν νεογέννητο, αλλά ήδη είχε μια παράξενη εγρήγορση. Είχε συνείδηση του τι συνέβαινε γύρω του.

Κινούσαν αντικείμενα γύρω από το Μωρό. Έξι κύβοι ενός γκριζόασπρου χρώματος έσκυβαν από πάνω του. Έξι κύβοι με εξαγωνικές αποφύσεις και τρία μάτια ο καθένας. Δυο άλλοι κύβοι πλησίαζαν από μακριά, πάνω σ' ένα κρυστάλλινο οροπέδιο. Ο ένας από τους κύβους ήταν λευκός, αλλά είχε κι αυτός τρία μάτια. Ο Λευκός Κύβος είχε κάτι που έκανε το Μωρό να τον συμπαθεί. Υπήρχε μια έλξη. Κάποια σχέση. Ο Λευκός Κύβος είχε μια μυρωδιά που θύμιζε στο Μωρό το ίδιο το σώμα του.

Από τους έξι γκριζόλευκους κύβους που έσκυβαν από πάνω του έβγαιναν στριγγοί ήχοι. Ήχοι περιέργειας και απορίας. Ήταν σαν να έπαιζε ένα είδος μικρής ορχήστρας.

Τώρα, οι δυο κύβοι που είχαν έρθει τελευταίοι, ο Λευκός κι ο Γκρίζος, σφύριζαν. Μετά από λίγο, ο Λευκός Κύβος άπλωσε μια από τις εξαγωνικές αποφύσεις του για να αγγίξει το Μωρό. Το Μωρό ανταποκρίθηκε, βγάζοντας από το πυροαμιδοειδές

σώμα του ένα από τα πλοκάμια του. Ο Λευκός Κύβος άρεσε στο Μωρό. Τώρα το Μωρό πεινούσε. Ίσως ο Λευκός Κύβος να του έδινε να φάει...

Ο Γκρίζος Κύβος εμφάνισε μια ροζ σφαίρα για το Μωρό. Θα το τάιζαν. Ωραία. Ωραία. Το Μωρό δέχτηκε το φαγητό με ευχαρίστηση.

Το φαγητό ήταν καλό. Όλοι οι γκριζόλευκοι κύβοι απομακρύνθηκαν, αφήνοντας μόνο τον καλό Λευκό Κύβο να στέκεται πάνω από το Μωρό και να του σφυρίζει ξανά και ξανά. Ξανά και ξανά.

Την επόμενη μέρα, μίλησαν στην Πόλι. Δεν της είπαν τα πάντα. Μόνο αρκετά. Κάποια μισόλογα. Της εξήγησαν ότι το μωρό είχε κάποια προβλήματα. Της μιλούσαν αργά, έχοντας κάνει έναν κύκλο γύρω της. Ο δρ Βόλκοτ της έκανε μια διάλεξη πάνω στις συσκευές τοκετού και στο πώς βοηθούσαν μια γυναίκα να ξεγεννήσει, με ποιο τρόπο λειτουργούσαν και πώς αυτή τη φορά είχαν βραχυκυκλώσει. Ένας άλλος επιστήμονας που ήταν παρών της ανέφερε ξερά λίγα πράγματα για τις διαστάσεις, σηκώνοντας ένα ένα τέσσερα από τα δάχτυλά του. Κάποιος άλλος της μίλησε πάνω σε θέματα ύλης και ενέργειας. Ένας άλλος για τα παιδιά που γεννιόνταν μέσα στις στερήσεις.

Τελικά, η Πόλι ανακάθισε στο κρεβάτι της και είπε: «Γιατί γίνονται όλες αυτές οι κουβέντες; Τι έχει το μωρό μου, ώστε να χρειάζεται να μιλάτε τόση ώρα;»

Ο Βόλκοτ της είπε.

«Ασφαλώς, μπορείτε να περιμένετε μια βδομάδα και μετά να το δείτε», της είπε. «Ή να υπογράψετε ένα χαρτί ώστε να αναλάβει την κηδεμονία του το Ινστιτούτο».

«Εγώ θέλω να ξέρω ένα μόνο πράγμα», είπε η Πόλι.

Ο δρ Βόλκοτ σήκωσε τα φρύδια του.

«Εγώ φταίω που το παιδί βγήκε έτσι;»

«Ασφαλώς, όχι!»

«Το μωρό είναι γενετικά ένα τέρας;» ρώτησε η Πόλι.

«Το παιδί έχει περάσει σε ένα άλλο χωροχρονικό συνεχές. Κατά τ' άλλα, είναι απόλυτα φυσιολογικό».

Το σφιγμένο στόμα της Πόλι χαλάρωσε. «Τότε, φέρτε μου το μωρό μου. Θέλω να το δω. Τώρα, σας παρακαλώ».

Έφεραν το «παιδί».

Οι Χορνς έφυγαν από το νοσοκομείο την επόμενη μέρα. Ο Πόλι βγήκε μόνη της, ενώ ο Πήτερ Χορν την ακολουθούσε, παρατηρώντας την με ήρεμη έκπληξη.

Δεν πήραν το μωρό μαζί τους. Θα το έφερναν αργότερα. Ο Χορν βοήθησε τη γυναίκα του να μπει στο ελικόπτερο και κάθισε δίπλα της. Η μηχανή σηκώθηκε στον ζεστό αέρα.

«Είσαι θαυμάσια», της είπε.

«Αλήθεια;» ρώτησε εκείνη, ανάβοντας ένα τσιγάρο.

«Πραγματικά. Δεν έκλαψες. Δεν έκανες υστερίες».

«Δεν είναι και τόσο άσχημος, ξέρεις», είπε εκείνη. «έτσι και τον γνωρίσεις. Μπορώ ακόμα... και να τον παίρνω αγκαλιά. Είναι ζεστούλης, κλαίει, έχει ανάγκη από τις τριγωνικές του πάνες». Σ' αυτό το σημείο γέλασε, αλλά εκείνος παρατήρησε ένα νευρικό τρέμουλο στον ήχο του γέλιου της. «Δεν έκλαψα, Πιτ, επειδή αυτό είναι το μωρό μου... ή, θα γίνει το μωρό μου. Δόξα τω Θεώ, ζει κι είναι καλά. Είναι... δεν ξέρω πώς να το εκφράσω... ακόμα αγέννητο. Θέλω να πιστεύω πως δεν έχει ακόμα γεννηθεί. Περιμένουμε να εμφανιστεί. Έχω εμπιστοσύνη στο

γιατρό Βόλκοτ. Εσύ;»

«Έχεις δίκιο. Έχεις δίκιο.» Της έσφιξε το χέρι. «Ξέρεις κάτι; Είσαι υπέροχη».

«Θα τα καταφέρω», είπε εκείνη, κοιτάζοντας το πράσινο της υπαίθρου κάτω απ' τα πόδια της. «Μπορώ να περιμένω, όσο τουλάχιστον ελπίζω πως κάτι καλό θα βγει απ' αυτή την ιστορία. Δεν θα το αφήσω να με πληγώσει ή να με σοκάρει. Το μυαλό είναι μεγάλο πράγμα. Αν έχει κάποιες ελπίδες, τότε μπορεί να υπομείνει τα πάντα. Θα περιμένω έξι μήνες», είπε, και μετά κοίταξε έξω από το ελικόπτερο. «Μετά, μπορεί ν' αυτοκτονήσω».

«Πόλι!»

Τον κοίταξε λες και μόλις είχε αντιληφθεί την παρουσία του. «Συγγνώμη, Πιτ, αλλά τέτοια πράγματα δεν συμβαίνουν. Όταν όλα τελειώσουν και το μωρό τελικά γεννηθεί, θα ξεχάσω τα πάντα, σαν να μην είχαν συμβεί ποτέ. Αν, όμως, ο γιατρός δεν μπορεί να μας βοηθήσει, ούτε και το μυαλό μου μπορεί. Αυτό, μονάχα θα μπορεί να πει στο σώμα μου να ανέβει σε μια οροφή και να πηδήξει κάτω».

«Όλα θα πάνε καλά», της είπε εκείνος. «Πρέπει να πάνε καλά».

Δεν του είπε τίποτα, αλλά άφησε τον καπνό από το τσιγάρο της να βγει από το στόμα της και να παρασυρθεί από τον έλικα του ελικοπτέρου.

Πέρασαν τρεις βδομάδες. Κάθε μέρα πετούσαν μέχρι το Ινστιτούτο για να επισκεφτούν τον «Πάι». Αυτό ήταν το ήρεμο όνομα που είχε δώσει η Πόλι Χορν στη γαλάζια πυραμίδα που ήταν ακουμπισμένη στο ζεστό υπνοτράπεζο και τους κοιτούσε με τα τρία της μάτια. Ο δρ Βόλκοτ τους είχε τονίσει ότι οι συνήθειες του «παιδιού» ήταν απόλυτα φυσιολογικές, όπως των άλλων. Ίδιες ώρες ύπνου, ίδιες ώρες ξυπνήματος, ίδια εγρήγορση, ίδια ανία, ίδια

ποσότητα τροφής, ίδια αφόδευση. Η Πόλι Χορν τον άκουγε και οι γραμμές του προσώπου της απαλυναν και τα μάτια της ζεσταίνονταν.

Στο τέλος της τρίτης βδομάδας, ο δρ Βόλκοτ είπε: «Νιώθετε τώρα έτοιμοι να τον πάρετε σπίτι σας; Ζήτε στην εξοχή, έτσι δεν είναι; Έχετε κι έναν κλειστό κήπο, οπότε μπορείτε να τον βγάζετε πού και πού να λιάζεται. Χρειάζεται τη μητρική στοργή. Μπορεί να είναι κάτι χιλιοειπωμένο, αλλά είναι η αλήθεια. Έπρεπε να βυζαίνει. Εδώ του είχαμε μια ειδική μηχανική κατασκευή που το χάιδευε, το κανάκευε και του μιλούσε». Η φωνή του δρ Βόλκοτ ήταν ξερή. «Νομίζω, όμως, ότι τον ξέρετε πια αρκετά για να είστε βέβαιοι πως είναι ένα υγιέστατο παιδί. Είστε έτοιμη, κυρία Χορν;»

«Ναι, είμαι έτοιμη».

«Ωραία. Να μου τον φέρνετε κάθε τρίτη μέρα για ένα τσεκ-απ. Επεξεργαζόμαστε ήδη αρκετές ιδέες, κυρία Χορν. Πιστεύω να έχουμε κάποια αποτελέσματα μέχρι το τέλος του χρόνου. Δεν μπορώ να πω ακόμα κάτι συγκεκριμένο, αλλά έχω λόγους να πιστεύω ότι θα βγάλουμε τον μικρό απ' τη διάστασή του σαν λαγό μέσα από καπέλο ταχυδακτυλουργού».

Ο γιατρός ένιωσε κάποια μικρή έκπληξη και ικανοποίηση όταν η Πόλι Χορν εκείνη τη στιγμή τον φίλησε αυθόρμητα.

Ο Πιτ Χορν γύρισε με το ελικόπτερο πάνω από τους πράσινους λόφους του Γκρίφιθ. Κάπου κάπου γύρναγε και κοιτούσε την πυραμίδα που κρατούσε η Πόλι στην αγκαλιά της. Της μιλούσε με τρυφερούς ασυνάρτητους ήχους κι αυτή απαντούσε περίπου με τον ίδιο τρόπο.

«Αναρωτιέμαι...» είπε η Πόλι.

«Τι πράγμα;»

«Πώς να του φαινόμαστε εμείς», είπε η γυναίκα του.

«Ρώτησα τον Βόλκοτ γι' αυτό. Είπε πως πιθανώς να του φαινόμαστε κι εμείς αστείοι. Αυτός βρίσκεται σε μια διάσταση κι εμείς σε μιαν άλλη».

«Εννοείς ότι δεν μας βλέπει σαν άντρα και γυναίκα;»

«Αν μπορούσαμε να μας δούμε με τα μάτια του, μάλλον όχι. Θυμήσου, όμως, ότι το μωρό δεν έχει γνωρίσει ανθρώπινες μορφές. Γι' αυτό, ό,τι σχήμα και να 'χουμε, είμαστε φυσιολογικοί. Έχει συνηθίσει να μας βλέπει με μορφή κύβων, ορθογώνιων ή πυραμίδων μέσα από την ξεχωριστή του διάσταση. Το μωρό δεν έχει καμιά άλλη εμπειρία, κανένα άλλο μέτρο σύγκρισης γι' αυτό που βλέπει. Εμείς είμαστε γι' αυτό το φυσιολογικό. Από την άλλη πλευρά, το μωρό φαίνεται παράξενο σε μας γιατί το συγκρίνουμε με τα συνηθισμένα μας σχήματα και τις μορφές».

«Κατάλαβα...»

Το Μωρό έβλεπε κίνηση γύρω του. Ένας Λευκός Κύβος το κρατούσε μέσα στις ζεστές του αποφύσεις. Ένας άλλος Λευκός Κύβος ήταν πιο πέρα, μέσα σ' ένα πορφυρό παραλληλόγραμμο. Το παραλληλόγραμο κινιόταν μέσα στον αέρα, πάνω από μια απέραντη πεδιάδα γεμάτη πυραμίδες, εξάγωνα, παραλληλόγραμμα, στήλες, σφαίρες και πολύχρωμους κύβους.

Ο ένας Λεύκος Κύβος έβγαλε έναν συριχτό ήχο. Ο άλλος Λευκός Κύβος του απάντησε μ' ενα σφύριγμα. Ο Λευκός Κύβος που το κρατούσε μετακινήθηκε στη θέση του. Το Μωρό παρατηρούσε τους δυο Λευκούς Κύβους και τον κόσμο που κυλούσε κάτω από το ιπτάμενο παραλληλόγραμμο.

Το Μωρό ένιωθε νύστα. Έκλεισε τα μάτια του,

βολεύτηκε πάνω στον Λευκό Κύβο και έβγαλε μικρούς ήχους...

«Κοιμήθηκε», είπε η Πόλι Χορν.

Ήρθε το καλοκαίρι. Ο Πήτερ Χορν ήταν απασχολημένος με το εμπόριό του, αλλά φρόντιζε να γυρίζει σπίτι του κάθε βράδυ. Η Πόλι ήταν καλά στη διάρκεια της νύχτας, αλλά τη μέρα, όταν έμενε μόνη της με το μωρό, απέκτησε το συνήθειο να καπνίζει πάρα πολύ κι ένα βράδυ τη βρήκε λιπόθυμη με μια άδεια μπουκάλα τσέρι δίπλα της. Από τότε, άρχισε να φροντίζει ο ίδιος το μωρό όσο περισσότερες ώρες μπορούσε. Όταν έκλαιγε, έβγαζε έναν παράξενο σφυριχτό ήχο, σαν κάποιο άγριο ζώο που είχε χαθεί. Δεν ήταν το κλάμα ενός μωρού.

Ο Πήτερ Χορν ηχομόνωσε το δωμάτιο του μωρού.

«Δεν θέλετε ν' ακούει η γυναίκα σας το κλάμα του μωρού;» τον ρώτησε ο τεχνίτης που το μόνωνε.

«Ναι», του απάντησε ο Πήτερ Χορν. «Όπως τα λες είναι».

Δέχονταν λίγες επισκέψεις. Φοβόνταν μήπως κατά τύχη κάποιος πέσει πάνω στον Πάι, τον γλυκούλη μικρό πυραμιδοειδή Πάι.

«Τι θόρυβος είναι αυτός;» ρώτησε ένα βράδυ κάποιος επισκέπτης τους. «Σαν κάποιο πουλί... Δεν μου είχες πει ότι εκτρέφεις πουλιά, Πήτερ».

«Αα, ναι...» είπε ο Χορν και πήγε να κλείσει την πόρτα του δωμάτιου του μωρού. «Ας πιούμε τώρα λίγο ακόμα».

Ήταν σαν να είχαν ένα σκυλί ή ένα γατί στο σπίτι. Έτσι τουλάχιστον το έβλεπε η Πόλι. Ο Πήτερ Χορν παρατηρούσε τον τρόπο με τον οποίο η γυναίκα του μιλούσε και χάιδευε τον μικρό Πάι. Μιλούσε για το μωρό με κάποια επιφύλαξη και μερικές φορές κοιτούσε γύρω της και αγγιζόταν. Τα χέ-

ρια της έσφιγγαν και φαινόταν χαμένη και φοβισμένη, λες και περίμενε κάποιον να εμφανιστεί από στιγμή σε στιγμή.

«Μπορεί και λέει "μπαμπά"», ανακοίνωσε η Πόλι στον Πιτ μια μέρα του Σεπτέμβρη. «Μπορεί, σου λέω! Έλα, Πάι, πες "μπαμπά"».

Σήκωσε ψηλά τη μικρή πυραμίδα.

«Γουίιλιιι» σφύριξε η μικρή ζεστή γαλάζια πυραμίδα.

«Μπαμπά», επανέλαβε η Πόλι.

«Γουίιλιιι!» σφύριξε η πυραμίδα.

«Για όνομα του Θεού, σταμάτα!» φώναξε ο Πήτερ Χορν. Πήρε το παιδί από τα χέρια της και το έβαλε πίσω στην κούνια του όπου εκείνο συνέχισε να σφυρίζει ξανά και ξανά τον ίδιο ήχο. Ο Χορν βγήκε από το δωμάτιο κι έβαλε να πιει ένα δυνατό ποτό. Η Πόλι γελούσε σιγανά και πικραμένα.

«Δεν είναι καταπληκτικό;» τον ρώτησε. «Ακόμα κι η φωνή του έρχεται από άλλη διάσταση. Το έμαθα να λέει μπαμπά, κι αυτό που βγαίνει είναι Γουίλι! Λέει μπαμπά, αλλά ο ήχος που φτάνει στ' αυτιά μας είναι Γουίλι!» Κοίταξε τον σύζυγό της στα μάτια. «Δεν θα έχει πλάκα όταν μάθει να μιλάει αργότερα; Θα του μάθουμε να λέει το μονόλογο του Άμλετ, αλλά αυτό που θ' ακούμε εμείς θα είναι "Γουίλι-ροθ ουρλ γουί γουίστ γουίτ;"» Έλιωσε το τσιγάρο της μέσα στο τασάκι. «Ο νέος Τζέιμς Τζόις! Δεν είμαστε τυχεροί;» Σηκώθηκε όρθια. «Δώσε μου ένα ποτό».

«Αρκετά ήπιες», της είπε εκείνος.

«Τότε, θα βάλω μόνη μου», του απάντησε, και το έκανε.

Πέρασε ο Οκτώβριος και μετά ο Νοέμβριος. Ο Πάι είχε αρχίσει να μαθαίνει να μιλά. Σφύριζε, έσκουζε και όταν πεινούσε έβγαζε έναν καμπανιστό

ήχο. Ο δρ Βόλκοτ τους επισκέφθηκε.

«Όταν το χρώμα του είναι ζωηρό γαλάζιο», τους είπε, «αυτό σημαίνει πως το παιδί είναι υγιές. Αν το χρώμα ξεθωριάσει και γίνει μουντό, το παιδί νιώθει αδιαθεσία. Να τα θυμάστε αυτά».

«Θα τα θυμόμαστε, θα τα θυμόμαστε», του είπε η Πόλι. «Ζωηρό γαλάζιο σημαίνει υγεία και μουντό αδιαθεσία».

«Κυρία μου», είπε ο Βόλκοτ, «καλύτερα να πάρετε μερικά απ' αυτά τα χάπια και να έρθετε αύριο να κουβεντιάσουμε. Δεν μ' αρέσει ο τρόπος που μιλάτε. Για βγάλτε έξω τη γλώσσα σας. Χμμ... Δώστε μου τον καρπό σας... Άσχημος σφυγμός. Τα μάτια, τώρα... Έχετε πιει; Κοιτάξτε τους λεκέδες απ' τα τσιγάρα στα δάχτυλά σας. Να καπνίζετε τα μισά τσιγάρα απ' όσα έχετε συνηθίσει. Θα σας δω αύριο».

«Δεν μου δίνετε πολύ κουράγιο», του είπε η Πόλι. «Έχει ήδη περάσει ένας χρόνος».

«Αγαπητή μου κυρία Χορν, δεν θέλω να σας αναστατώνω συνεχώς. Όταν έχουμε έτοιμες τις συσκευές μας, θα σας ειδοποιήσουμε. Δουλεύουμε καθημερινά. Σύντομα θα κάνουμε το πρώτο πείραμα. Πάρτε αυτά τα χάπια για την ώρα και κλείστε το όμορφο στοματάκι σας». Χάιδεψε τον Πάι κάτω από το «πηγούνι» του. «Τι υγιές παιδάκι, μα την πίστη μου. Θα πηγαίνει σίγουρα εννιά κιλά!»

Το Μωρό αντιλαμβανόταν τις κινήσεις των δυο Λευκών Κύβων. Αυτοί οι δυο καλοί Λευκοί Κύβοι ήταν μαζί του όλες τις ώρες που ήταν ξύπνιο. Υπήρχε κι ένας άλλος Κύβος, γκρίζος αυτή τη φορά, που τους επισκεπτόταν μερικές φορές. Όμως, κυρίως ήταν οι δυο Λευκοί Κύβοι που το πρόσεχαν και το περιποιούνταν. Κοίταξε προς τον ζεστότερο, στρογγυλότερο και μαλακότερο Λευκό Κύβο και έ-

βγαλε τον υπόκωφο ήχο της ικανοποίησης. Ο Λευκός Κύβος το τάιζε. Ήταν χορτασμένο. Μεγάλωνε. Όλα ήταν γνώριμα και καλά.

Μπήκε η καινούρια χρονιά.

Διαστημόπλοια άφηναν τις τροχιές τους στον ουρανό και ελικόπτερα πετούσαν μέσα στους ζεστούς καλιφορνέζικους ανέμους.

Ο Πήτερ Χορν έφερε κρυφά στο σπίτι τους μεγάλες πλάκες από ειδικά χυμένο μπλε και γκρίζο πολωμένο γυαλί. Κοίταξε μέσα απ' αυτά το «παιδί» του. Τίποτα. Η πυραμίδα παρέμενε πυραμίδα, έστω κι αν την έβλεπε μέσω ακτίνων Χ ή κίτρινου σελοφάν. Το φράγμα ήταν αδιαπέραστο. Ο Χορν ξανάρχισε να πίνει.

Το μεγάλο γεγονός συνέβη στις αρχές Φεβρουαρίου. Ο Χορν γυρίζοντας σπίτι του τρόμαξε όταν είδε ένα πλήθος γειτόνων μαζεμένων στην αυλή του σπιτιού του. Μερικοί ήταν καθιστοί και άλλοι όρθιοι, ενώ άλλοι απομακρύνονταν με τρομαγμένες εκφράσεις στα πρόσωπά τους.

Η Πόλι έκανε το «παιδί» βόλτα στον κήπο. Φαίνεται πως ήταν μεθυσμένη. Κρατούσε τη μικρή γαλάζια πυραμίδα από το «χέρι» και την πήγαινε βόλτες πάνω κάτω. Δεν είδε το ελικόπτερο που προσγειωνόταν, ούτε κι έδωσε μεγάλη προσοχή όταν είδε τον Χορν να τρέχει προς το μέρος της.

Ένας από τους γείτονες γύρισε το κεφάλι. «Μα, κύριε Χορν, είναι γλυκύτατο. Πού το βρήκατε;»

Ένας άλλος φώναξε: «Είσαι πολυταξιδεμένος φαίνεται, Χορν. Από τη Νότια Αμερική το έφερες;»

Η Πόλι σήκωσε ψηλά την πυραμίδα. «Πες ''μπαμπά''», φώναξε, προσπαθώντας να εστιάσει τα μάτια της πάνω στο σύζυγό της.

«Γουίιλιιι!» φώναξε η πυραμίδα.

«Είναι φιλικός σαν ένα κουτάβι», είπε η Πόλι, τρεκλίζοντας και σέρνοντας το μωρό μαζί της. Κοίταξε τους γείτονες γελώντας κοροϊδευτικά. «Όχι, δεν είναι επικίνδυνος. Φαίνεται επικίνδυνος, αλλά δεν είναι. Είναι φιλικός σαν μωράκι. Ο άντρας μου τον έφερε τις προάλλες από το Αφγανιστάν. Έχει κανείς τίποτα να πιω;»

Οι γείτονες άρχισαν να απομακρύνονται καθώς ο Πήτερ Χορν τους άγριοκοίταζε.

«Γυρίστε πίσω!» τους φώναξε η Πόλι. «Δεν θέλετε να δείτε το μωρό μου; Δεν θέλετε; Δικό μου είναι! Το παδί μου! Δεν είναι πανέμορφο;»

Εκείνος τη χαστούκισε.

«Το μωρό μου», είπε εκείνη, τραυλίζοντας.

Τη χαστούκισε ξανά και ξανά, μέχρι που έπαψε να το λέει και κατέρρευσε. Τη σήκωσε και τη μετέφερε μέσα στο σπίτι. Ύστερα, βγήκε έξω, πήρε τον Πάι και τηλεφώνησε στο Ινστιτούτο.

«Δρ Βόλκοτ, εδώ Χορν. Καλύτερα να ετοιμαστήτε για το πείραμα. Ή τώρα ή ποτέ».

Ο Βόλκοτ δίστασε, αλλά τελικά αναστέναξε. «Εντάξει. Φέρτε τη γυναίκα σας και το παιδί. Θα προσπαθήσουμε να φτιάξουμε τα πράγματα».

Έκλεισαν.

Ο Χορν κάθισε παρατηρώντας την πυραμίδα.

«Οι γείτονες το πήραν για ένα χαριτωμένο ζωάκι», είπε στη γυναίκα του που ήταν ξαπλωμένη σ' έναν καναπέ, με τα μάτια κλειστά και τρεμάμενα χείλια...

Ο διάδρομος του Ινστιτούτου είχε μια οσμή καθαριότητας και αποστείρωσης. Ο δρ Βόλκοτ πήγαινε μπροστά, ακολουθούμενος από τον Πήτερ Χορν και τη γυναίκα του Πόλι, που κρατούσε τον μικρό Πάι στα χέρια της. Μπήκαν σ' ένα μεγάλο δωμάτιο. Στο κέντρο του δωματίου υπήρχαν δυο τραπέζια

με μεγάλες μαύρες κουκούλες κρεμασμένες από πάνω τους. Πίσω από τα τραπέζια υπήρχε μια σειρά μηχανών με πίνακες ελέγχου γεμάτους πλήκτρα και διακόπτες. Παντού γύρω τους ακουγόταν ένας ανεπαίσθητος βόμβος. Ο Πήτερ Χορν γύρισε για μια στιγμή κα κοίταξε την Πόλι.

Ο Βόλκοτ της έδωσε ένα ποτήρι υγρό. «Πιείτε αυτό». Το ήπιε. «Τώρα, καθίστε». Κάθισαν κι οι δύο. Ο γιατρός έδεσε τα χέρια στην πλάτη και τους κοίταξε για ένα λεπτό αμίλητος.

«Θέλω να σας πω τι έκανα τους τελευταίους μήνες», τους είπε τελικά. «Προσπάθησα να βρω τρόπο για να φέρω το μωρό από τη διάσταση που βρίσκεται. Δεν σας είχα μιλήσει εκτενώς, αλλά κάθε φορά που φέρνατε το παιδί για τσεκ-απ, εμείς δουλεύαμε για να λύσουμε αυτό το πρόβλημα. Μην αναστατωθήτε, αλλά νομίζω πως έχω βρει μια λύση για το πρόβλημά μας».

Η Πόλι σήκωσε το βλέμμα και τα μάτια της έλαμψαν. «Τι;»

«Μια στιγμή», την ησύχασε ο Βόλκοτ. «Είπα πως βρήκα μια λύση, αλλά αυτή δεν μπορεί να φέρει το μωρό πίσω από τη διάσταση που βρίσκεται».

Η Πόλι σωριάστηκε πίσω στο κάθισμά της. Ο Χορν απλά παρατηρούσε το γιατρό, περιμένοντας πού θα καταλήξει. Ο Βόλκοτ έγειρε μπροστά.

«Δεν μπορώ να βγάλω τον Πάι από εκεί, αλλά μπορώ να βάλω εσάς μέσα. Αυτό είναι όλο». Άπλωσε τα χέρια του.

Ο Χορν κοίταξε τις μηχανές στη γωνία. «Εννοείτε πως θα μας στείλετε στη διάσταση του Πάι;»

«Αν το θέλετε πραγματικά».

«Δεν ξέρω...», είπε ο Χορν. «Πρέπει να μας εξηγήσετε περισσότερα. Πρέπει να ξέρουμε πού θα πάμε».

Η Πόλι δεν είπε τίποτα. Κρατούσε ήρεμα τον

Πάι και τους κοιτούσε.

Ο δρ Βόλκοτ εξήγησε. «Γνωρίζουμε ποια σειρά ατυχημάτων, μηχανικών και ηλεκτρικών, έφεραν τον Πάι στην κατάσταση που βρίσκεται. Μπορούμε να αναπαράγουμε αυτά τα ατυχήματα. Το να τον φέρουμε, όμως, πίσω είναι αφάνταστα δύσκολο. Μπορεί να χρειαστεί εκατομμύρια προσπάθειες και αποτυχίες πριν βρούμε τον σωστό συνδυασμό. Ο συνδυασμός που τον έριξε σ' έναν άλλο χωροχρόνο μπορεί να ήταν ατύχημα, αλλά ευτυχώς τον είδαμε, τον παρατηρήσαμε και τον καταγράψαμε. Δεν υπάρχουν, όμως, αρχεία για να τον φέρουμε πίσω. Γι' αυτό, θα είναι πιο εύκολο να βάλουμε εσάς στη διάστασή του, παρά να φέρουμε τον Πάι στη δική μας».

«Και θα μπορώ να δω το μωρό μου όπως πραγματικά είναι, αν πάμε σ' εκείνη τη διάσταση», ρώτησε η Πόλι.

Ο Βόλκοτ ένευσε.

«Τότε, θέλω να πάω», είπε η Πόλι και χαμογέλασε αδύναμα.

«Μια στιγμή», είπε ο Πήτερ Χορν. «Είμαστε σ' αυτό το γραφείο μόλις πέντε λεπτά, κι εσύ καταδικάζεις τον εαυτό σου για την υπόλοιπη ζωή σου».

«Δεν με νοιάζει, αφού θα είμαι με το αληθινό μου μωρό».

«Δρ Βόλκοτ, πώς θα είναι σ' αυτή την άλλη διάσταση;»

«Εσείς δεν θα παρατηρήσετε καμιά αλλαγή. Θα βλέπετε ο ένας τον άλλο με το ίδιο σχήμα και μορφή. Η πυραμίδα, ωστόσο, θα γίνει μωρό. Θα έχετε μια επιπρόσθετη αίσθηση και θα μπορείτε να ερμηνεύσετε αυτά που βλέπετε διαφορετικά».

«Μα δεν θα μετατραπούμε οι ίδιοι σε ορθογώνια ή πυραμίδες; Εσύ, γιατρέ, δεν θα μοιάζεις σε μας

σαν κάποιο γεωμετρικό σχήμα αντί για άνθρωπος;»

«Ένας τυφλός εκ γενετής που βλέπει για πρώτη φορά, χάνει την ικανότητά του να ακούει ή να γεύεται;»

«Όχι».

«Εντάξει, λοιπόν. Πάψτε να σκέφτεστε με όρους αφαίρεσης. Σκεφτήτε με όρους πρόσθεσης. Κερδίζετε κάτι, αλλά δεν χάνετε τίποτα. Ξέρετε πώς είναι ένας άνθρωπος, ένα πλεονέκτημα που ο Πάι δεν έχει, αφού γεννήθηκε στην άλλη διάσταση. Όταν θα φτάσετε ''εκεί'', θα μπορείτε να δείτε τον δρ Βόλκοτ όπως εσείς θέλετε, είτε σαν μια γεωμετρική αφηρημένη μορφή, είτε σαν άνθρωπο. Πιθανώς αυτό να σας κάνει φιλόσοφους. Ο κόσμος θα σοκαριστεί, όχι εσείς».

«Θα μας θεωρούν τέρατα».

«Θα είστε τέρατα», είπε ο Βόλκοτ. «Μόνο που δεν θα το ξέρετε. Θα πρέπει να ζείτε μια απομονωμένη ζωή».

«Μέχρι να βρήτε τον τρόπο να μας φέρετε πίσω και τους τρεις».

«Ακριβώς. Μέχρι τότε. Μπορεί να χρειαστούν δέκα ή είκοσι χρόνια. Οφείλω να σας πω ότι μπορεί κι οι δυο σας να αποκτήσετε ψυχώσεις, καθώς θα νιώθετε ξεχωριστοί και διαφορετικοί από τους άλλους. Αν έχετε κάποια ίχνη παράνοιας, θα βγουν στην επιφάνεια. Ασφαλώς, η απόφαση είναι δική σας».

Ο Πτερ Χορν κοίταξε τη γυναίκα του και εκείνη του αντιγύρισε το βλέμμα μ' ένα νεύμα.

«Θα πάμε», είπε ο Πήτερ Χορν.

«Στη διάσταση του Πάι;» ρώτησε ο Βόλκοτ.

«Στη διάσταση του Πάι», είπε ήρεμα ο Πήτερ Χορν.

Σηκώθηκαν από τα καθίσματά τους. «Είσαι σίγουρος πως δεν θα χάσουμε κάποια άλλη αίσθησή μας, γιατρέ; Την ακοή μας ή την ομιλία μας; Θα μπορείς να μας καταλαβαίνεις όταν σου μιλάμε; Οι κουβέντες του Πάι είναι ακατανόητες, απλά σφυρίγματα».

«Ο Πάι μιλάει μ' αυτόν τον τρόπο επειδή έτσι φτάνουν οι ήχοι μας στ' αυτιά του περνώντας από τη δική του διάσταση. Απλά, μιμείται τον ήχο. Όταν θα βρεθείτε εσείς εκεί, θα μπορείτε να μου μιλάτε τέλεια αγγλικά, επειδή θα ξέρετε πώς. Οι διαστάσεις έχουν να κάνουν με τις αισθήσεις, το χρόνο και τη γνώση. Μην ανησυχείτε γι' αυτό».

«Και τι θα γίνει με τον Πάι; Όταν μπούμε στη δική του σφαίρα ύπαρξης και μας δει σαν ανθρώπους, θα μας αναγνωρίσει; Δεν θα είναι ένα σοκ γι' αυτόν; Δεν θα 'ναι επικίνδυνο;»

«Είναι πολύ μικρός ακόμα. Τα πράγματα δεν έχουν ακόμα παγιωθεί γι' αυτόν. Θα νιώσει ένα ελαφρό σοκ, αλλά οι μυρωδιές σας θα είναι οι ίδιες και οι φωνές σας θα έχουν την ίδια χροιά. Θα είστε το ίδιοι θερμοί και τρυφεροί, κι αυτό έχει τη μεγαλύτερη σημασία. Θα τα πάτε μια χαρά μαζί του».

Ο Χορν έξυσε αργά το κεφάλι του. «Φαίνεται πως κάνουμε μεγάλη παράκαμψη για να φτάσουμε στο σημείο που θέλαμε». Αναστέναξε. «Μακάρι να κάναμε ένα άλλο παιδί και να ξεχνούσαμε ετούτο εδώ».

«Αυτό το μωρό είναι αυτό που μετράει. Τολμώ να πω ότι η Πόλι δεν θα ήθελε άλλο, έτσι δεν είναι, Πόλι; Εξάλλου, και να θέλει δεν μπορεί να κάνει άλλο. Δεν σας το είπα πιο πριν, αλλά το πρώτο παιδί της θα είναι και το τελευταίο της. Δεν μπορείτε να αποκτήσετε άλλο».

«Θέλω το μωρό μου! Αυτό το μωρό μου!» είπε η Πόλι.

Ο Βόλκοτ έριξε στον Πήτερ Χορν μια ματιά όλο

σημασία. Ο Χορν την ερμήνευσε σωστά. Αν δεν δεχόταν αυτό το μωρό, θα έχανε και την Πόλι. Θα περνούσε το υπόλοιπο της ζωής της καθισμένη μέσα σ' ένα ήρεμο δωμάτιο, κοιτάζοντας το κενό, εντελώς παραφρονεμένη. Η Πόλι είχε θεωρήσει όλη αυτή την κατάσταση σαν μια δικιά της, προσωπική αποτυχία. Είχε πιστέψει πως με κάποιο τρόπο αυτή η ίδια είχε αναγκάσει το παιδί της να μπει σε μια άλλη διάσταση. Ζούσε μόνο για να επανορθώσει αυτό το κακό και να διώξει από πάνω της αυτή την αίσθηση ενοχής, φόβου και αποτυχίας. Έπρεπε να πάνε κοντά στον Πάι. Η Πόλι δεν μπορούσε να διαλέξει άλλο δρόμο. Μπροστά της ήταν η πυραμίδα, η απόδειξη της ενοχής της. Έπρεπε να διαλέξουν τον Πάι.

Προχώρησαν μαζί προς τη μηχανή. «Αν αντέχει εκείνη, μπορώ ν' αντέξω κι εγώ», είπε ο Χορν πιάνοντας το χέρι της. «Δούλεψα σκληρά για πολλά χρόνια. Θα έχει πλάκα να σταματήσω τη δουλειά και να γίνω ένα αφηρημένο σχήμα».

«Για να είμαι ειλικρινής, ζηλεύω αυτό το ταξίδι σας», είπε ο Βόλκοτ, ρυθμίζοντας τη μεγάλη σκοτεινή μηχανή. «Θα πρέπει να σας πω ότι, όταν βρεθείτε ''εκεί πέρα'', ίσως γράψετε ένα φιλοσοφικό δοκίμιο που θα έκανε τον Ντιούι, τον Μπέργκσον ή τον Χέγκελ να τα χάσουν. Ίσως κάποια μέρα έρθω να σας επισκεφτώ».

«Θα είστε ευπρόσδεκτος. Τι χρειαζόμαστε για το ταξίδι;»

«Τίποτα. Απλά ξαπλώστε στα τραπέζια και μείνετε ακίνητοι».

Ένας βόμβος γέμισε το δωμάτιο. Ένας ήχος δύναμης, ενέργειας και ζεστασιάς.

Η Πόλι και ο Πήτερ Χορν ξάπλωσαν πάνω στα τραπέζια, κρατώντας ο ένας το χέρι του άλλου. Μια μαύρη κουκούλα κατέβηκε πάνω στο κεφάλι του

καθενός. Βυθίστηκαν κι οι δυο στο σκοτάδι. Από μια μακρινή άκρη του νοσοκομείου, μια φωνή ακούστηκε να λέει: «Η ώρα είναι επτά... Η ώρα είναι επτά...» και μετά έσβησε μαζί με τον ήχο ενός μικρού σήμαντρου.

Ο υπόκωφος βόμβος δυνάμωσε. Η μηχανή έλαμψε από κάποια κρυμμένη δύναμη.

«Υπάρχει περίπτωση να σκοτωθούμε;» φώναξε ο Πήτερ Χορν.

«Καμιά».

Η μηχανή μπήκε σε πλήρη ισχύ. Τα ίδια τα άτομα μέσα στο δωμάτιο χωρίστηκαν σε ξένα και εχθρικά στρατόπεδα. Οι δυο πλευρές πάλεψαν για το ποια θα κυριαρχήσει. Ο Χορν άνοιξε το στόμα του για να φωνάξει, καθώς ένιωσε τα σωθικά του να γίνονται πυραμιδοειδή και μετά ορθογώνια από τις τρομερές ηλεκτρικές εκκενώσεις στον αέρα. Ένιωσε μια δύναμη να τραβάει κάθε σημείο του κορμιού του. Ο Βόλκοτ φαίνεται πως είχε βρει τον σωστό δρόμο. Οι διαστάσεις γύρω από το σώμα του άλλαζαν και έπαιρναν αλλόκοτα και ακατανόητα σχήματα. Ο ιδρώτας που κυλούσε από το πρόσωπο του Χορν φαινόταν κάτι παραπάνω από ιδρώτας. Έμοιαζε με ένα διαστατικό απόσταγμα!

Ένιωσε το κορμί του να παρασύρεται από έναν διαστατικό στρόβιλο και ξαφνικά να αρχίζει να λιώνει σαν ζεσταμένο κερί.

Ακούστηκε ένας ξερός ήχος.

Ο Χορν σκέφτηκε ήρεμα: *Πώς θα είναι τα πράγματα στο μέλλον, όταν εγώ, η Πόλι κι ο Πάι είμαστε σπίτι και ξαφνικά μας έρθουν επισκέψεις;*

Ξαφνικά, το συνειδητοποίησε κι αυτή η σκέψη τον γέμισε με δέος αλλά και μια αίσθηση πίστης. Θα ζούσαν στο ίδιο άσπρο σπίτι, στον ίδιο ήρεμο πράσινο λόφο, μ' έναν ψηλό φράχτη τριγύρω για να εμποδίζει τους περίεργους. Ο δρ Βόλκοτ θα έρ-

χονταν να τους επισκεφτεί, θα άφηνε το αυτοκίνητό του έξω και θα ανέβαινε τα σκαλοπάτια προς την πόρτα όπου ένα ψηλό, λεπτό Λευκό Ορθογώνιο θα τον περίμενε κρατώντας ένα Μαρτίνι σε μια απόφυσή του.

Σε μια άνετη πολυθρόνα μέσα στο δωμάτιο θα ήταν καθισμένο ένα άλλο Λευκό Ορθογώνιο, μ' ένα βιβλίο του Νίτσε ανοιχτό μπροστά του, καπνίζοντας μια πίπα. Στο πάτωμα, ο Πάι θα έτρεχε πέρα δώθε. Θα μιλούσαν για πολλά πράγματα, θα έρχονταν κι άλλοι φίλοι και τα δυο Λευκά Ορθογώνια θα γελούσαν, θα αστειεύονταν και θα πρόσφεραν μεζεδάκια και ποτά, κι όλοι θα περνούσαν μια θαυμάσια βραδιά.

Έτσι θα γινόταν.

Κλικ!

Ο βόμβος σταμάτησε.

Η κουκούλα σηκώθηκε.

Όλα είχαν τελειώσει.

Βρίσκονταν σε μια άλλη διάσταση.

Άκουσε την Πόλι να φωνάζει. Γύρω του υπήρχε πολύ φως. Γλίστρησε από το τραπέζι, προσπαθώντας να καθαρίσει τα μάτια του. Η Πόλι έτρεχε. Έσκυψε και σήκωσε κάτι από το πάτωμα.

Ήταν ο γιος του Πήτερ Χορν. Ένα ζωηρό, ροδαλό, γαλανομάτικο αγοράκι, που βρισκόταν μέσα στην αγκαλιά της κλαίγοντας.

Το πυραμιδοειδές σχήμα είχε χαθεί. Η Πόλι έκλαιγε από ευτυχία.

Ο Πήτερ Χορν προχώρησε προς το μέρος τους τρέμοντας, προσπαθώντας να χαμογελάσει. Αγκάλιασε την Πόλι και το μωρό ταυτόχρονα και έκλαψε μαζί τους.

«Ωραία, λοιπόν!» είπε ο Βόλκοτ, κάνοντας πίσω. Έμεινε αρκετή ώρα ακίνητος. Παρακολουθούσε τα δυο Λευκά Ορθογώνια να κρατούν τη Γαλάζια Πυραμίδα στην άλλη άκρη του δωματίου. Ένας βοηθός εμφανίστηκε στην πόρτα.

«Σσςς», του είπε ο Βόλκοτ, μ' ένα δάχτυλο στα χείλη. «Θα θέλουν να μείνουν για λίγο μόνοι. Πάμε». Έπιασε το βοηθό από το μπράτσο και βγήκαν έξω πατώντας στις μύτες των ποδιών τους. Τα δυο Λευκά Ορθογώνια ούτε καν γύρισαν να τους κοιτάξουν, καθώς η πόρτα έκλεινε πίσω τους.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗΣ ΣΑΤΙΡΑΣ

Παράξενες ιστορίες από το παρόν και το μέλλον. Ιστορίες που θα σας κάνουν να γελάσετε αλλά και να προβληματιστείτε πολύ σοβαρά.

Ιστορίες καθημερινής τρέλας και καθημερινής αλλοτρίωσης, μέσα σ' έναν κόσμο που συμπεριφέρεται όλο και πιο παράξενα, σαν κάποιος ήρεμος άνθρωπος που το μάτι του αρχίζει να γυαλίζει, καθώς οι καταστάσεις τον ωθούν στο έγκλημα. Ένα έγκλημα για το οποίο κάποιοι άλλοι είναι οι ηθικοί αυτουργοί. Μήπως είστε κι εσείς ανάμεσά τους;

